



วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต
สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2560

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

กิน



วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต
สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา แผนก ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2560
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

EAT



A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Fine Arts (VISUAL ARTS EDUCATION)
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2017
Copyright of Graduate School, Silpakorn University

หัวข้อ	กีน
โดย	มาลินี พลราชม
สาขาวิชา	ทัศนศิลป์ศึกษา แผนก ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ศาสตราจารย์ เกียรติคุณ ปรีชา เกาทอง

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.จุไรรัตน์ นันทานิช)

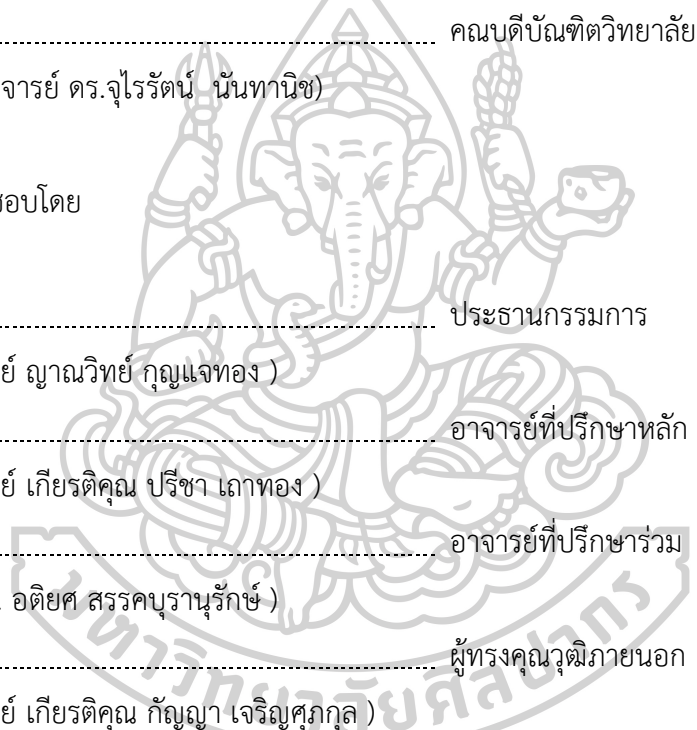
พิจารณาเห็นชอบโดย

..... ประธานกรรมการ
(ศาสตราจารย์ ญาณวิทย์ กุญแจทอง)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ศาสตราจารย์ เกียรติคุณ ปรีชา เกาทอง)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(อาจารย์ ดร. อติยศ สรรคบุรานุรักษ์)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(ศาสตราจารย์ เกียรติคุณ กัญญา เจริญสุภกุล)



59901314 : ทัศนศิลป์ศึกษา แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทบัณฑิต

คำสำคัญ : การกิน, ผญา, จิตรกรรม, ดินสอสี

นางสาว มาลินี พลราชม: กิ่ง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : ศาสตราจารย์ เกียรติคุณ
ปรีชา เกาทอง

ชื่อวิทยานิพนธ์ “กิน” คำอีสานสั้นๆแต่สามารถสร้างความสุขในการดำเนินชีวิตของผู้หญิงอ้วนๆคนหนึ่งได้ ความสุขไม่ได้เกิดขึ้นมาจากสิ่งที่สำคัญหรือต้องยิ่งใหญ่เสมอไป หากแต่เรามองสิ่งเหล่านั้นอย่างเข้าใจในเรื่องเล็กๆน้อยๆที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาของการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน เราก็จะสามารถสร้างความสุขได้เช่นกัน จากหลักการและเหตุผลดังกล่าว ข้าพเจ้าจึงต้องการถ่ายทอดความสุข ในจินตนาการผ่านเป็นรูปแบบผลงานสร้างสรรค์ จิตรกรรม 2 มิติ ในหัวข้อ เรื่องของการ “กิน” นำมาสร้างความสุขในชีวิตผ่านสัญลักษณ์ รูปลักษณ์ โดยสื่อความหมายของการกิน โดยได้รับความสนใจจากผญาสุภาษิตอีสานหรือคำพูด วลีต่างๆ ที่ผ่านเข้ามา ในชีวิตประจำวันแต่ละวัน นำมาเป็นแรงบันดาลใจ ที่แสดงออกมาเป็นรูปแบบของงานทัศนศิลป์ อย่างตรงไปตรงมา เพื่อให้ได้มุมมองแง่คิด ในด้านความสุข มีสาระเชิงหยอกล้อเสียดสี อธิบายสาระความหมายผ่านงานสร้างสรรค์ของข้าพเจ้า

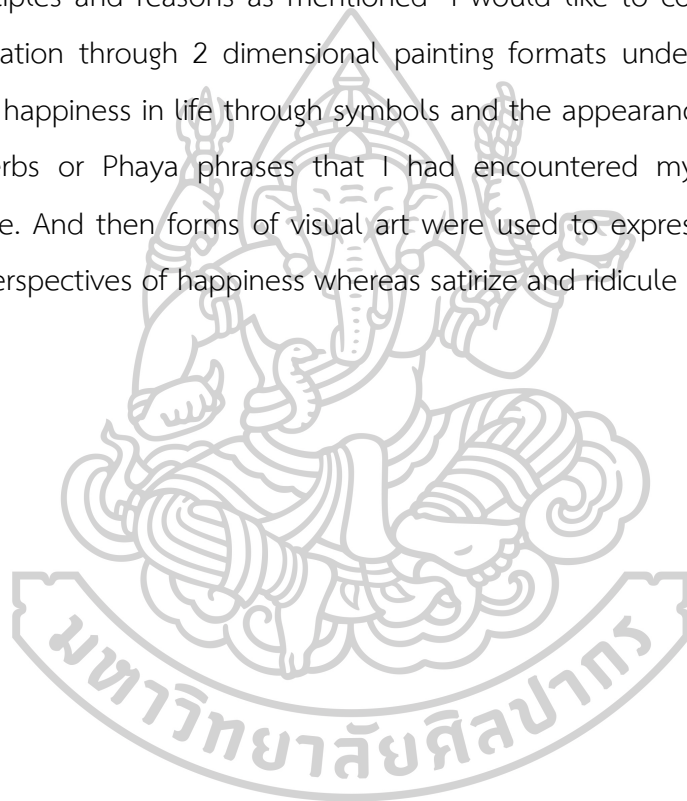


59901314 : Major (VISUAL ARTS EDUCATION)

Keyword : Eating, Esarn Language, Colored pencil, Painting

MISS MALINEE PONRACHOM : EAT THESIS ADVISOR : PROFESSOR EMERITUS
PREECHA THAOTHONG

Thesis title "Kin", short Isan words, but can create happiness to a chubby girl. Happiness does not always come from important things; however, with positive thinking those little matters that occur in everyday life, we will be happy as well. From principles and reasons as mentioned I would like to convey the pleasure in the imagination through 2 dimensional painting formats under title, "eating" which create the happiness in life through symbols and the appearance by mean of eating. Isan proverbs or Phaya phrases that I had encountered my everyday life have inspired me. And then forms of visual art were used to express directly, to get the aspects, perspectives of happiness whereas satirize and ridicule at the same time.



กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ต้องขอขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษาทั้งสองท่าน ท่านแรกศาสตราจารย์ เกียรติคุณ ปรีชา เกาทอง ซึ่งท่านได้ให้คำแนะนำ ให้ความรู้ทางด้านต่างๆ มากมาย ในการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกสู่การสร้างสรรคผลงานศิลปะของข้าพเจ้า ในวิทยานิพนธ์ชุดนี้ ชื่อว่า กิ่ง นี้ ออกมาได้อย่างสมบูรณ์และครบถ้วนทางอารมณ์และทางด้านรูปแบบมากที่สุด และได้สร้างความรู้ ความเข้าใจทางการเขียนเอกสารวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จนสามารถเขียนออกมาได้ตามที่มุ่งหวัง เป็นอย่างดี ท่านที่สอง อาจารย์ ดร. อติยศ สรรคบุรานุรักษ์ ที่ให้คำแนะนำ และความรู้ ในการเขียนเอกสารวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์ครบถ้วนมากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ เกียรติคุณ พิษณุ ศุภนิมิต, ศาสตราจารย์ญาณวิทย์ กุญแจทอง และเหล่าคณาจารย์คณะจิตรกรรม ประติมากรรมและภาพพิมพ์ คณาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรทุกท่านที่ได้ให้คำแนะนำ ให้ความรู้ คอยดูแลช่วยเหลือมาโดยตลอดในช่วงระยะเวลาของการศึกษา

ขอขอบคุณเพื่อนครูโรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา พุทธมณฑล ทุกท่านที่คอยให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ และคอยเป็นกำลังใจตลอดระยะเวลาในการศึกษา

ขอขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ในรุ่น 8 นี้ ที่ร่วมฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการเรียน การจัดแสดงงาน หรืออื่นๆอีกมากมายมาด้วยกันจนกระทั่งสามารถผ่านอุปสรรคเหล่านั้นมาได้

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณ พ่อ แม่ และครอบครัวที่คอยสนับสนุนและเป็นกำลังใจให้ในเวลาที่เหมาะสมและท้อให้สามารถมีแรงต่อสู้จนสามารถประสบความสำเร็จและผ่านอุปสรรคต่างๆมาได้จนถึงทุกวันนี้

มาลินี พลราชม

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญรูปภาพ.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์.....	3
1.3 กรอบแนวคิดในการสร้างสรรค์.....	3
1.4 สมมติฐานของการศึกษา.....	3
1.5 ขอบเขตของการสร้างสรรค์.....	4
1.6 ขั้นตอน วิธีการในการสร้างสรรค์งาน.....	4
1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
1.8 อุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างสรรค์.....	6
1.9 งบประมาณที่ใช้ในการสร้างสรรค์.....	6
1.10 ประโยชน์ที่ได้รับ.....	6
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 อิทธิพลที่ได้รับจากทฤษฎีด้านแนวคิดและรูปแบบทางลัทธิศิลปะ.....	8
2.1.1 สุนิยม (Hedonism).....	8
2.1.2 โลว์บราว (lowbrow art) มีชื่อเรียกชื่อว่า ป๊อป เซอเรียลลิซึม (pop surrealism).....	10
2.2 อิทธิพลจากสภาพแวดล้อมและสังคม.....	13

2.2.1	อิทธิพลความบันเทิงจากบุคคลรอบตัว	13
2.2.2	อิทธิพลความบันเทิงจากโลกออนไลน์.....	16
2.3	อิทธิพลทางรูปแบบในการสร้างสรรค์ศิลปกรรม	18
2.3.1	ศิลปินที่มีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์.....	18
2.3.2	ศิลปกรรมที่มีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์	23
2.3.3	เทคนิควิธีการที่มีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์ผลงาน.....	32
2.3.4	อิทธิพลของผลงานก่อนวิทยานิพนธ์.....	33
บทที่ 3	วิธีการดำเนินการสร้างสรรค์.....	38
3.1	แนวคิดและแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงาน.....	38
3.2	รูปแบบของงานสร้างสรรค์.....	38
3.3	วิธีการดำเนินงาน.....	38
3.4	รายละเอียดของระยะเวลาในการดำเนินงาน.....	40
3.5	วัสดุอุปกรณ์ในการดำเนินงาน.....	41
3.6	ทฤษฎีการสร้างสรรค์ผลงานตามอุดมคติ.....	42
3.6.1	แนวคิดวิธีสร้างสัญลักษณ์ในอุดมคติ.....	42
3.6.2	รูปแบบและการสร้างภาพในอุดมคติ.....	45
3.6.3	เทคนิควิธีการสร้างงานในอุดมคติ.....	47
3.7	เทคนิค ขั้นตอน และกระบวนการ.....	49
บทที่ 4	ผลการวิเคราะห์การสร้างสรรค์.....	59
4.1	วิเคราะห์พัฒนาการด้านแนวความคิด.....	59
4.2	วิเคราะห์พัฒนาการด้านขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์.....	71
4.3	วิเคราะห์พัฒนาการด้านรูปแบบและทักษะการแสดงออก.....	76
4.4	วิเคราะห์พัฒนาการเกี่ยวกับวิธีการ เทคนิค การใช้วัสดุอุปกรณ์.....	88
บทที่ 5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	100

5.1 สรุปผลการสร้างสรรค์..... 100

5.2 อภิปรายผล 101

5.3 ข้อเสนอแนะ 102

 5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลงานสร้างสรรค์ไปใช้..... 102

 5.3.2 ข้อเสนอแนะในการสร้างสรรค์ผลงานครั้งต่อไป 103

รายการอ้างอิง..... 104

ประวัติผู้เขียน..... 106



สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 ANAU.....	12
ภาพที่ 2 Mind Mirror 02	12
ภาพที่3 ภาพสมัยตอนเด็ก.....	13
ภาพที่4 ภาพสมัยตอนเรียนมัธยม	14
ภาพที่5 ภาพสมัยตอนเรียนมหาวิทยาลัย.....	14
ภาพที่6 ภาพสมัยตอนทำงาน.....	15
ภาพที่7 ภาพสมัยปัจจุบัน.....	15
ภาพที่8 ภาพยางซูบิน.....	16
ภาพที่9 ภาพยางซูบิน.....	17
ภาพที่10 ภาพยางซูบิน.....	17
ภาพที่11 สกรรานต์.....	18
ภาพที่12 Naoto Hattori.....	23
ภาพที่13 LUCID DREAMER 069	26
ภาพที่14 KIRIN 02	26
ภาพที่15 CATBIRD 02.....	27
ภาพที่ 16 ภาพผลงานสีไม้ของพ่อ.....	32
ภาพที่17 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 1	33
ภาพที่18 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 2	34
ภาพที่19 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 3	34
ภาพที่20 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 4	35
ภาพที่21 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 5	35

ภาพที่ 22 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 6	36
ภาพที่ 23 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 7	36
ภาพที่ 24 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 8	37
ภาพที่ 25 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 9	37
ภาพที่ 26 สีไม้.....	41
ภาพที่ 27 สีน้ำ.....	41
ภาพที่ 28 กระดาษและกระดาษรองวาด	41
ภาพที่ 29 ดินสอ,ยางลบ,คัตเตอร์และไม้บรรทัด.....	42
ภาพที่ 30 แนวคิด คำอีสานที่แสดงถึงรูปลักษณะภายนอกของตนเอง.....	43
ภาพที่ 31 แนวคิด คำอีสานที่แสดงถึงกริยาทำทางในการกินของตนเอง.....	43
ภาพที่ 32 แนวคิดคำผญาอีสานที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเอง.....	44
ภาพที่ 33 คำที่แสดงถึงรูปลักษณะภายนอกของตนเอง	45
ภาพที่ 34 คำที่แสดงถึงกริยาทำทางในการกินของตนเอง	46
ภาพที่ 35 คำผญาอีสานที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเอง.....	46
ภาพที่ 36 ภาพผลงานทั้ง 10 ชั้น	47
ภาพที่ 37 ภาพร่าง.....	49
ภาพที่ 38 ฉายโปรเจคเตอร์ ลงบนกระดาษผลงานจริง.....	49
ภาพที่ 39 ร่างภาพโครงสร้างโดยรวม	50
ภาพที่ 40 ร่างภาพโดยลงรายละเอียดทั้งหมด	50
ภาพที่ 41 ตัดแปะกระดาษสีขาวตรงส่วนที่ต้องการเน้นรายละเอียดให้ชัดเจน	50
ภาพที่ 42 ลงสีน้ำโดยรวม	51
ภาพที่ 43 ลงสีไม้เก็บรายละเอียด	51
ภาพที่ 44 ลงสีไม้เก็บรายละเอียด	51
ภาพที่ 45 ลงสีไม้เก็บรายละเอียด	52

ภาพที่ 46 เก็บรายละเอียดจนเสร็จ	52
ภาพที่ 47 ภาพร่าง	53
ภาพที่ 48 ฉายโปรเจคเตอร์ ลงบนกระดาษผลงานจริง	53
ภาพที่ 49 ร่างภาพโครงสร้างโดยรวม	53
ภาพที่ 50 ร่างภาพโดยลงรายละเอียดทั้งหมด	54
ภาพที่ 51 ลงสีน้ำโดยรวมและลงรายละเอียดของภาพด้วยสีไม้	54
ภาพที่ 52 เก็บรายละเอียดจนเสร็จสมบูรณ์	55
ภาพที่ 53 ภาพร่าง	55
ภาพที่ 54 ฉายโปรเจคเตอร์ ลงบนกระดาษผลงานจริง	56
ภาพที่ 55 ร่างภาพโครงสร้างโดยรวม	56
ภาพที่ 56 ร่างภาพโดยลงรายละเอียดทั้งหมด	56
ภาพที่ 57 ลงสีไม้เก็บรายละเอียด	57
ภาพที่ 58 ลงสีไม้เก็บรายละเอียด	57
ภาพที่ 59 ลงสีไม้เก็บรายละเอียด	57
ภาพที่ 60 เก็บรายละเอียดจนเสร็จสมบูรณ์	58
ภาพที่ 61 คำอีสานที่แสดงถึงรูปลักษณ์ภายนอกของตนเอง	60
ภาพที่ 62 ต้นจู้จู้	61
ภาพที่ 63 เสื่อน้ำมันหด	62
ภาพที่ 64 อืดฮืด	63
ภาพที่ 65 คำอีสานที่แสดงถึงกริยาท่าทางในการกินของตนเอง	63
ภาพที่ 66 สวบ	64
ภาพที่ 67 เบ็ดคัก	65
ภาพที่ 68 คำตาสวด	66
ภาพที่ 69 ทันได้เค็ง	67

ภาพที่ 70 จักหน้อย.....	68
ภาพที่ 71 คำผญาอีสานที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเอง.....	69
ภาพที่ 72 กิ่นมำมำ ปคำเบ็งท้อง	70
ภาพที่ 73 สิบสีฮ้างหรือชาวสีฮ้าง.....	71
ภาพที่ 74 ผลงานระยะที่ 1	72
ภาพที่ 75 ผลงานระยะที่ 2.....	73
ภาพที่ 76 ผลงานระยะที่ 3.....	75
ภาพที่ 77 คำที่แสดงถึงรูปลักษณะภายนอกของตนเอง	77
ภาพที่ 78 ต้นจู่จู่.....	78
ภาพที่ 79 ต้นจู่จู่.....	79
ภาพที่ 80 อืดฮืด	80
ภาพที่ 81 คำที่แสดงถึงกริยาท่าทางในการกินของตนเอง	80
ภาพที่ 82 สวบ.....	81
ภาพที่ 83 เบ็ดคัก.....	82
ภาพที่ 84 คำตาสวด.....	83
ภาพที่ 85 ทันได้เค็ง.....	84
ภาพที่ 86 จักหน้อย	85
ภาพที่ 87 คำผญาอีสานที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเอง.....	86
ภาพที่ 88 กิ่นมำมำ ปคำเบ็งท้อง	87
ภาพที่ 89 สิบสีฮ้างหรือชาวสีฮ้าง.....	88
ภาพที่ 90 ภาพผลงานทั้ง 10 ชิ้น	89
ภาพที่ 91 สวบ.....	90
ภาพที่ 92 จักหน้อย	91
ภาพที่ 93 คำตาสวด	92

ภาพที่ 94 เปิดคัก.....	93
ภาพที่ 95 เสียมั่นหด.....	94
ภาพที่ 96 อัดสีด.....	95
ภาพที่ 97 ตันจู่ลู่.....	96
ภาพที่ 98 สิบสีฮ่างหรือชาวสีฮ่าง.....	97
ภาพที่ 99 กีนมำมา บ่คำเบ็งท้อง.....	98
ภาพที่ 100 ทันได้เค็ง.....	99



บทที่ 1

บทนำ

บนโลกใบนี้ จุดมุ่งหมายสูงสุดในชีวิตของมนุษย์นั้นไม่ใช่อะไรอย่างอื่นนอกจากการแสวงหา “ความสุข” ไม่ว่าจะเรียกร้องให้ได้มาด้วยตนเองหรือจำยอมที่จะรับมาโดยไม่ได้ตั้งใจ สุดท้ายแล้ว มนุษย์ทุกคนนั้น ก็ต้องการความสุขเพียงเพื่อที่จะเข้ามาเติมเต็มชีวิตของตนก่อนสิ้นอายุไข ความสุขบนโลกใบนี้มีหลากหลายรูปแบบ ทั้งความสุขที่เป็นพื้นฐานสัจธรรม เช่น กินอิ่ม นอนหลับ ใช้ชีวิตอยู่อย่างสุขสบายไม่ต้องเหนื่อยยากลำบากกาย ใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนต้องการ แต่ก็มีความสุขอีกประเภทหนึ่งที่เรียกว่าความสุข เฉพาะบุคคล ที่เป็นความสุขในมุมมองของบุคคลนั้นๆ โดยที่บุคคลภายนอกบางคนอาจเข้าใจหรือไม่เข้าใจก็ได้ เช่น ความสุขในการแต่งรถ, ความสุขในการซื้อกระเป๋าแพงๆ, ความสุขในการสะสมรองเท้าเป็นจำนวนมาก, ความสุขในการศัลยกรรมใบหน้า ที่เกินความจำเป็น ฯลฯ แต่ถึงอย่างนั้น เราก็ไม่สามารถบังคับให้ใครเลิกทำในสิ่งที่เค้าชอบและตัดสินใจที่จะกระทำได้เพราะสิ่งนั้นคือความชอบและความสุขเฉพาะของแต่ละบุคคล

มีคนเคยกล่าวเอาไว้ว่า “ชีวิตนี้ช่างแสนสั้น” ฉะนั้นเป็นบุคคลคนหนึ่งที่ยพยายามแสวงหาความสุขในชีวิตเพียงเพื่อลบล้างความทุกข์บางสิ่งๆที่เข้ามา แม้บางสิ่งเหล่านั้นจะเป็นเพียงมุมความสุขเล็กๆในชีวิตที่คนรอบตัวเราไม่ชอบและไม่อยากให้เราทำ แต่เรากลับมีความสุขทุกครั้งที่ได้กระทำ เพราะข้าพเจ้ามีแนวความคิดว่าหากกระทำแล้วไม่เดือดร้อนผู้ใด ไม่มากไปหรือน้อยไปจนทำให้ตนเองลำบากและมีความสุข ก็สามารถทำได้

วิทยานิพนธ์หัวข้อ “กิน” ฉบับนี้ ต้องการแสดงถึงเรื่องราว มุมมองความสุขเล็กๆ ในการดำเนินชีวิตของตนเองในเรื่องของการกิน สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นตัวตนของตนเอง ในความเป็นผู้หญิงอ้วนคนหนึ่ง ที่รักในการกิน โดยถ่ายทอดผ่าน ฅญาสุภาชีวิตอีสานหรือคำพูดวลี ต่างๆที่ผ่านเข้ามาจากการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน ไม่ว่าจะเป็คำที่ใช้พูดเล่นกันในกลุ่มเพื่อน พ่อแม่ พี่ น้อง แสดงออกด้วยรูปร่าง รูปร่างต่างๆ ตรงไปตรงมา ให้ดูสนุกสนาน มีความสุข หยอกล้อ และเสียดสีนิดๆ กับการดำเนินชีวิตของตนเอง

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากการที่ข้าพเจ้าเติบโตมาในจังหวัดสกลนคร เป็นชาวอีสานโดยกำเนิด และใช้ภาษาอีสาน

ในการติดต่อสื่อสาร ภาษาอีสานคือภาษาไทยถิ่น[1] การดำเนินชีวิตประจำวันกับคนรอบตัวตั้งแต่เด็กจนโต ถึงแม้ว่า ในบางช่วงเวลาของการดำเนินชีวิตภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารอาจจะเป็นภาษากลางเป็นส่วนมาก แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เคยลืมที่จะพูดภาษาอีสานของถิ่นกำเนิด เมื่อพบเจอคนภาคอีสานเหมือนกัน ก็ไม่พลาดที่จะพูดคุยทักทายกัน เป็นภาษาอีสานอย่างสนุกสนานทุกครั้งไป ข้าพเจ้ามีมุมมองเฉพาะตนว่า ภาษาอีสานเป็นภาษาที่สนุก มีความหนักเบาของการออกเสียงในคำที่ไม่เหมือนใคร เมื่อใช้ในการสื่อสารจะทำให้เพิ่มรสชาติทางอารมณ์ ดังนั้นเมื่อได้พบปะพูดคุยกันในกลุ่มเพื่อน พ่อ แม่ พี่ น้อง หรือบุคคลที่เราสามารถพูดภาษาอีสานได้หรือพอที่จะฟังได้จึงมีความสุขและสนุกสนานทุกครั้งที่เกิดการสนทนากันเกิดขึ้น และในระหว่างการสนทนาภาษาอีสานนั้น ก็มักจะมิ วลี ประโยค หรือ ฃญา [2] ซึ่งฃญามีความหมายโดยกว้างว่าปัญญา ความรู้ แฝงด้วยคติธรรมข้อคิดและคำสั่งสอน ที่พูดกันอย่างติดปาก และพูดเล่นกันเป็นประจำ จนกลายเป็นคำพูดเฉพาะที่บ่งบอกความเป็นนิสัยและความเป็นตัวตนขึ้นมา ซึ่งกลายเป็นสีสันที่มีความสุขและสนุกสนานที่เกิดขึ้นในการสนทนา เช่น ฃญาที่มักจะพูดติดปากและพูดเล่นกันอยู่เสมอคือคำว่า “กินข้างบ่เหลือ กินเสื่อบ่อึม” ซึ่งความหมายในเชิงที่ใช้พูดเล่นกันนั้น คือ มิเท่าไหร่ก็กินหมด มิเท่าไหร่ก็กินไม่เหลือ

มีบุคคลท่านหนึ่งเคยกล่าวไว้ว่าข้าพเจ้าดูเป็นคนมีความสุข ทุกคนล้วนค้นหาความสุขได้จากภายในจิตใจ [3] จึงย้อนกลับไปคิดว่าความสุขของฉันทันนั้นเกิดจากเรื่องใดบ้าง ซึ่งฉันทพบว่ ตั้งแต่เด็กจนโตนั้น เราคือเด็กหญิงอ้วนคนหนึ่งที่ชอบกิน รักในการกิน โดยเฉพาะทุกครั้งที่เกิดความทุกข์ ความเครียด ฉันทมักจะหาซื้ออาหารต่างๆที่ฉันทชอบมาเก็บตุนไว้ที่ห้องเสมอ และมักจะหยิบขึ้นมาทานทุกครั้งที่เกิดความทุกข์ความเครียด จนกลายเป็นความสุข ถึงแม้จะดูเป็นความสุขเพียงเล็กน้อย แต่มันคือความสุขในมุมเล็กๆที่สามารถหยิบยื่นให้ตัวเองได้โดยง่าย ซึ่งในระหว่างความสุขที่เกิดขึ้นนั้น ก็มักจะมาพร้อมกับคำพูด ฃญา หรือวลีต่างๆตามมา ก่อเกิดเป็นสัญลักษณ์เฉพาะตัว บ่งบอกถึงความ

¹อุดม พรประเสริฐ. 2523. คำวิเศษณ์สองพยางค์ในภาษาอีสาน. ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.

²จารุวรรณ ธรรมวัตร,ฃญาบทกวีชาวบ้าน (กาฬสินธุ์ : จินตทัศน์การพิมพ์, 2526), 1.

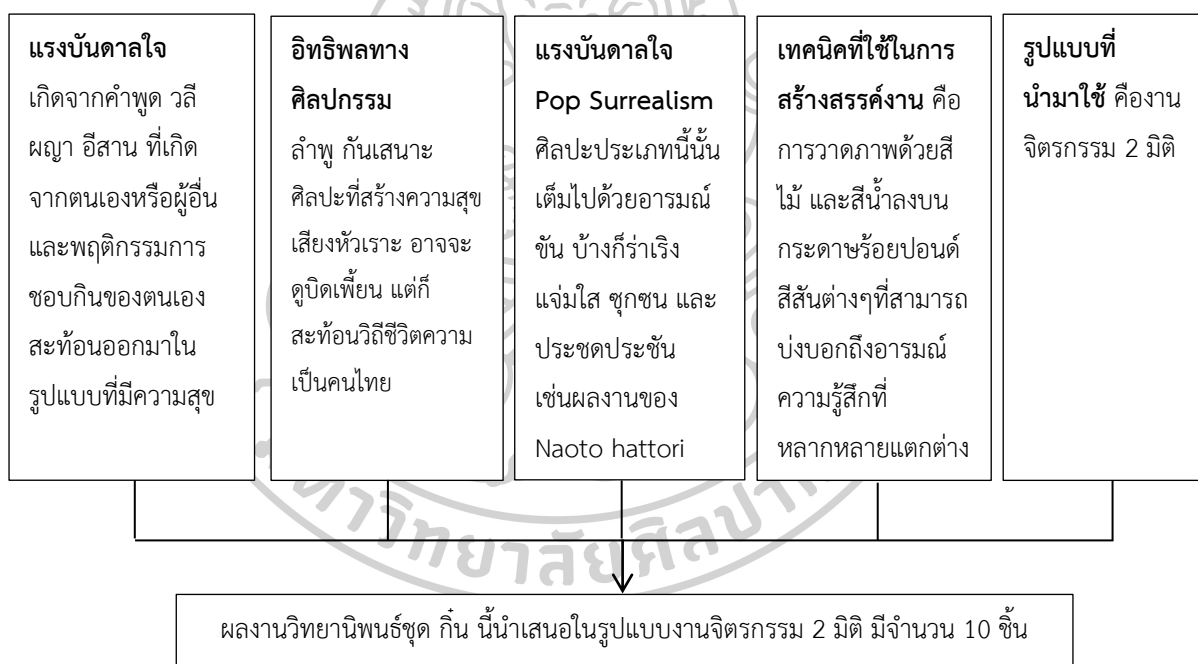
³ลำพู กันแสนาะ. 2553. ความสมบูรณ์ทางใจอันเป็นที่มาของความสุข. ปริญญาศิลปมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.

เป็นตัวตน ซึ่งคำพูดเหล่านั้นอาจเกิดจากตัวเองบ้าง เกิดจากคนรอบตัวบ้าง เป็นคำพูดที่พูดขึ้นมาเพื่อหยอกล้อเสียดสี ล้อเลียน ตักเตือน แต่หากเรามองคำพูดเหล่านั้นเป็นเรื่องตลก มันก็จะกลายเป็นความสุขมุมเล็กๆ อีกมุมหนึ่งในชีวิต

1.2 วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์

1. เพื่อสร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับ การดำเนินชีวิตของตนเอง ในเรื่องของการกิน สะท้อน ให้เห็นถึงความเป็นตัวตนของตนเองในความเป็นผู้หญิงอ้วน ที่รักในการกิน
2. เพื่อสร้างสรรค์เทคนิคการสร้างสรรคงานจิตรกรรม 2 มิติ
3. เพื่อสร้างสรรค์ค้นคว้าการแสดงออกทางด้านศิลปะที่เป็นลักษณะเฉพาะตน
4. เพื่อศึกษาผลงานของศิลปินที่มีอิทธิพลต่อแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงาน

1.3 กรอบแนวคิดในการสร้างสรรค์



1.4 สมมติฐานของการศึกษา

1. ผลงานที่ได้จะมีเนื้อหาเกี่ยวกับมุมความสุขเล็กๆของข้าพเจ้าในการดำเนินชีวิต ซึ่งหลายคนอาจจะมีความคิดว่ามันคือความทุกข์ที่จะตามมาในภายหลัง แท้จริงความทุกข์คือรูปแบบหนึ่งของความสุข เพราะความทุกข์และความสุขล้วนพึ่งพาอาศัยกัน
2. ผู้ที่ได้ชมผลงานจะสามารถเห็นถึงมุมของความสุขในการใช้ชีวิตของข้าพเจ้าและสามารถสะท้อนถึงวิธีการใช้ชีวิตของตนเองได้เช่นกัน เพราะผลงานที่สร้างสรรค์ขึ้นมีเนื้อหาใกล้ตัวที่มนุษย์ทุกคนต้องปฏิบัติเป็นกิจวัตรประจำวันอยู่แล้ว

3. ผลงานที่ได้จะมีลักษณะเป็นงานจิตรกรรม 2 มิติ ที่ใช้สีไม้ และสีน้ำ ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึก ผ่านบนกระดาษร้อยปอนด์สีต่างๆ

1.5 ขอบเขตของการสร้างสรรค์

กระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน เป็นเรื่องราวของการนำเสนอ มุมมองในเรื่องของความสุขที่อยู่ในรูปแบบของตนเอง ผ่านงานศิลปะ โดยแบ่งขอบเขตดังนี้

1. ขอบเขตทางเนื้อหา: ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบความสุขของการดำเนินชีวิตของตนเองในเรื่องของ การกิน
2. ขอบเขตทางรูปแบบ: ศึกษารูปแบบของการสร้างสรรค์งาน จิตรกรรม 2 มิติและศึกษารูปแบบงานจิตรกรรม Lowbrow art และ Pop surrealism
3. ขอบเขตทางเทคนิค: วาดภาพโดยใช้สีไม้ และสีน้ำ บนกระดาษร้อยปอนด์ต่างๆ

1.6 ขั้นตอน วิธีการในการสร้างสรรค์งาน

1. ศึกษาข้อมูล พฤติกรรมของตนเองในเรื่องของการกิน ความชอบ การเลือกกินในสิ่งต่างๆ
2. เก็บบันทึกข้อมูลรูปภาพจากของจริงและรูปภาพจากอินเทอร์เน็ต
3. เก็บและบันทึกข้อมูลจาก ผญาหรือวลี คำพูดต่างๆในการดำเนินชีวิต
4. วิเคราะห์ข้อมูล เบื้องต้น ตีความหมายในรูปแบบและในทัศนคติส่วนตัว
5. ทำภาพร่างแบบง่ายด้วยลายเส้น จากข้อมูลที่วิเคราะห์ตีความ ผ่านความรู้สึกและจินตนาการส่วนตัว โดยการใช้รูปแบบและสัญลักษณ์ในการสร้างสรรค์ผลงาน ออกมาเป็นภาพร่างที่มีเรื่องราวสอดคล้องกับแนวความคิด
6. นำภาพร่างมาจัดฉากและถ่ายภาพให้ได้ตามแนวความคิดและภาพร่างเบื้องต้น และนำภาพถ่ายมาสร้างเป็นภาพร่างใหม่ให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้นตามแนวความคิด
7. นำภาพร่างที่เสร็จสมบูรณ์มาสร้างสรรค์ผลงานจริง ลงบนกระดาษร้อยปอนด์
8. ร่างภาพลงกระดาษร้อยปอนด์ขนาด 50 X 66 เซนติเมตร โดยขยายภาพให้มีขนาดที่เหมาะสมกับพื้นที่ของกระดาษ ไม่เล็กหรือใหญ่จนเกินไป และเก็บรายละเอียดของภาพร่างให้สมบูรณ์
9. ลงสีน้ำในบางส่วนของชิ้นงาน รอสีน้ำแห้งสนิทจึงลงสีทับด้วยสีไม้ เก็บรายละเอียดของแต่ละส่วนและลงสีน้ำสีขาวยกเก็บรายละเอียดของแสงที่มีอยู่ในชิ้นงานจนกระทั่งงานเสร็จสมบูรณ์
10. สรุปลงงาน ปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อปรับปรุงแก้ไข ทั้งภาคเอกสารและในส่วนผลงานจิตรกรรม และสรุปปัญหาทั้งหมดเพื่อความถูกต้องและชัดเจนในท้ายที่สุด

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

ผญา ความหมาย เป็นคำพูดของนักปราชญ์ถิ่นอีสานโบราณ และเป็นภาษาที่มีอายุมากพอสมควร ผญาเป็นคำที่ถ่ายทอดมาจากคำว่า ปัญญา และปรัชญา ซึ่งอพยพมาตามหลักธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธศาสนา นักปราชญ์โบราณอีสานท่านเปลี่ยนจากคำเดิมคือ ปัญญา เป็น ผญา เพื่อความสะดวกหรือเพื่อความเหมาะสมกับภาษาถิ่นก็อาจเป็นไปได้ ปัญญา แปลว่า ความรอบรู้ ดังนั้น คำว่า ผญา ก็คงมีความหมายเช่นเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน

กินข้างบ่เหลือ กินเสียบ้อ้ม ความหมาย มีเท่าไรก็กินไม่เหลือ มีเท่าไรก็กินไม่อิ่ม

สวบ ความหมาย กินคำเดียวให้หมดคำใหญ่ๆ

จ๊กหน้อย ความหมาย นิดนึ่ง

เปิดคัก ความหมาย หมด ไม่เหลือเลย

คำตาสวด ความหมาย กินคำใหญ่มากจนตาเหลือก

เสียมันหด ความหมาย เสียมันหด

อืดอืด ความหมาย อ้วนจนอืด

ตันจูลู่ ความหมาย อ้วนกลมจนดูหายใจไม่ออก

ทันได้เค็ง ความหมาย ยังไม่ได้ถึงครึ่ง

กินนាំมา บ่คำเบ็งท้อง ความหมาย กินเรื่อยๆโดยที่ไม่สนใจท้องของตัวเอง

ลืปลิย่างหรือชาวลิย่าง ความหมาย อะไรจะเปลี่ยนแปลงไปก็แล้วแต่

ความสุข ความหมาย ความสบายกายสบายใจ..." คือความรู้สึกหรืออารมณ์ประเภทหนึ่ง มีหลายระดับตั้งแต่ความสบายใจเล็กน้อยหรือความพอใจจนถึงความเพลิดเพลินหรือเต็มไปด้วยความสนุก มีการใช้แนวความคิดทางปรัชญา ศาสนา จิตวิทยา ชีววิทยาอธิบายความหมายของความสุข รวมถึงสิ่งที่ทำให้เกิดความสุข

ความทุกข์ ความหมาย ความยาก ลำบาก ความไม่สบายกายไม่สบายใจ

สังจรรรม ความหมาย ความจริงแท้, ธรรมที่จริงแท้

เฉพาะ ความหมาย จำเพาะ, เจาะจง, เฟ่งตรง, ตรงตัว

ผลลัพธ์ ความหมาย สิ่งที่เกิดขึ้นจากการกระทำ

1.8 อุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างสรรค์

สำหรับใช้ในการบันทึกข้อมูล

- | | |
|--------------------------|-----------------|
| 1. ดินสอ | 2. ปากกา |
| 3. กล้องถ่ายภาพ | 4. คอมพิวเตอร์ |
| 5. สมุดบันทึก สมุดวาดภาพ | 6. แผ่น CD ,DVD |

สำหรับใช้ในการสร้างสรรค์งาน

- | | |
|--------------------|-------------|
| 1. ดินสอ | 2. ยางลบ |
| 3. ไม้บรรทัด | 4. คัตเตอร์ |
| 5. สีน้ำ | 6. สีไม้ |
| 7. กระดาษร้อยปอนด์ | |

1.9 งบประมาณที่ใช้ในการสร้างสรรค์

(โดยประมาณ) ไม่เกิน 50,000 บาท

รายการ	จำนวนเงิน/บาท
ค่าอุปกรณ์ในการสร้างงาน	10,000 บาท
ค่ากรอบผลงาน	20,000 บาท
ค่าเดินทาง	10,000 บาท
ค่าจัดทำเอกสาร	10,000 บาท
รวม	50,000 บาท

1.10 ประโยชน์ที่ได้รับ

1. สามารถสร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับ การดำเนินชีวิตของตนเอง ในเรื่องของการกิน สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นตัวตนของตนเองในความเป็นผู้หญิงอ้วน ที่รักในการกิน เกิดความสุขในความเข้าใจเรื่องราว สิ่งรอบตัว เล็กๆน้อยๆที่เกิดขึ้นรอบตัว
2. สามารถสร้างสรรค์เทคนิคการสร้างงานจิตรกรรม 2 มิติ ได้อย่างเข้าใจ และค้นพบเทคนิคที่เป็นแบบเฉพาะตนได้ จากการสร้างงาน
3. สามารถสร้างสรรค์ค้นคว้าการแสดงออกทางด้านศิลปะที่เป็นลักษณะเฉพาะตน และรูปแบบเฉพาะตนได้อย่างเข้าใจ
4. สามารถศึกษา ค้นคว้า ผลงานของศิลปินที่มีอิทธิพลต่อแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานได้ โดยข้อมูลที่ได้มานั้น มีประโยชน์และสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานได้เป็นอย่างดี ทั้งในด้านแนวความคิดและเทคนิควิธีการสร้างสรรค์ผลงาน

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ข้าพเจ้ามีความเชื่อว่า ความสุขบนโลกใบนี้มีหลากหลายรูปแบบ บางครั้งความสุขอาจปะปนมากับความทุกข์ และในบางครั้งก็เป็นความสุขที่บริสุทธิ์ไม่เจือปนสิ่งใด แต่การที่จะได้มาซึ่งความสุขนั้น บางคนอาจได้มาโดยง่าย แต่สำหรับบางคนอาจต้องใช้ความพยายามเพื่อที่จะได้มาซึ่งความสุขนั้น ข้าพเจ้าก็เป็นอีกบุคคลหนึ่งที่ต้องการความสุขในการดำเนินชีวิต หากเพียงแต่เราอาจจะต้องรู้จักปรับมุมมองความคิดและทัศนคติบางอย่างเพื่อให้ได้ซึ่งความสุขนั้นมา เช่น การมองสิ่งเล็กน้อยที่อยู่รอบตัวให้เป็นเรื่องสนุก และมีคุณค่า โดยที่ไม่ต้องคาดหวังแต่ความสุขที่ยิ่งใหญ่เพียงสิ่งเดียว เพียงเท่านั้น สิ่งเล็กน้อยที่อยู่รอบตัวเราก็จะกลายเป็นความสุขที่หมุนเวียนรอบตัวในทุกช่วงเวลาของการดำเนินชีวิต ข้าพเจ้าจึงนำแรงบันดาลใจนี้มาสร้างสรรค์เป็นผลงานชุดที่มีชื่อว่า “กิน” เพื่อต้องการถ่ายทอดเรื่องราว มุมมองความสุขเล็กๆในการดำเนินชีวิตของตนเองในเรื่องของการกิน สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นตัวตนของตนเองในความเป็นผู้หญิงอ้วนคนหนึ่ง ที่รักในการกิน โดยถ่ายทอดผ่าน คำผญาสุภาษิตอีสานหรือคำพูด วลี ต่างๆที่ผ่านเข้ามาจากการดำเนินชีวิต ในแต่ละวัน นำมาเป็นแรงบันดาลใจ ที่แสดงออกมาเป็นรูปแบบของทัศนศิลป์ อย่างตรงไปตรงมา เพื่อให้ได้มุมมอง แง่คิด ในด้านความสุข มีสาระเชิงหยอกล้อเสียดสี อธิบายสาระความหมายผ่านงานสร้างสรรค์ของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้ศึกษาค้นคว้า จากเอกสาร ตำราต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของมนุษย์ รวมไปถึงพฤติกรรมของตนเองที่แสดงออกมาสู่ภายนอกเพื่อให้ผู้คนได้รับรู้ถึงพฤติกรรมความสุขในการดำเนินชีวิต ทางด้านแนวคิดเรื่องสุขนิยม ในส่วนของเรื่องราวแนวความคิด ศึกษาพฤติกรรมจากบุคคลที่อยู่รอบตัวเพื่อเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์งาน และศึกษาศิลปินที่มีอิทธิพลในการสร้างสรรค์ผลงาน พร้อมศึกษาการสร้างสรรค์งานในรูปแบบงานจิตรกรรมศิลปะป๊อป เซอเรียลลิซึม (Pop Surrealism) เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการสร้างสรรค์ผลงานของข้าพเจ้าทางด้านรูปแบบของผลงาน ซึ่งนำเสนอเป็นหัวข้อต่างๆดังนี้

2.1 อิทธิพลที่ได้รับจากทฤษฎีด้านแนวคิดและรูปแบบทางลัทธิศิลปะ

2.1.1 สุขนิยม (Hedonim)

- อารีสติปปุส (Aristippus)
- เอพิคิวรัส (Epicurus)

2.1.2 ศิลปะป๊อป เซอเรียลลิซึม

2.2 อิทธิพลจากสภาพแวดล้อมและสังคม

2.2.1 อิทธิพลความบันเทิงจากบุคคลรอบตัวและตนเอง

2.2.2 อิทธิพลความบันเทิงจากโลกออนไลน์

2.3 อิทธิพลทางรูปแบบในการสร้างสรรค์ศิลปกรรม

- 2.3.1 ศิลปินที่มีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์
- 2.3.2 ศิลปกรรมที่มีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์
- 2.3.3 เทคนิควิธีการที่มีอิทธิพลต่อสร้างสรรค์ผลงาน
- 2.3.4 อิทธิพลของผลงานก่อนวิทยานิพนธ์

2.1 อิทธิพลที่ได้รับจากทฤษฎีด้านแนวคิดและรูปแบบทางลัทธิศิลปะ

2.1.1 สุนิยม (Hedonism)

สุนิยม (Hedonism) [4] ลัทธินี้ถือว่าความสุขสบาย (pleasure) เป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่มนุษย์ควรแสวงหา ไม่มีอะไรอีกนอกจากความสุขสบายของชีวิตที่มนุษย์ต้องการ การกระทำทุกอย่าง ในชีวิตประจำวันก็เพื่อความสุขสบายดังที่ ฟรอยด์ Sigmund Freud (อ้างถึงใน ดร.ณัทธีร์ ศรีดี.2553:42) นักจิตวิทยา คนสำคัญได้กล่าวไว้ว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์มีจุดมุ่งหมายที่การแสวงหาความสุขสบาย มนุษย์ต้องการได้รับความสุขสบายและรักษาความสุขสบายนั้น ให้อย่างยืน การแสวงหานี้มีสองด้าน ด้านหนึ่งมนุษย์แสวงหาสภาพที่ปราศจากความเจ็บปวดและความทุกข์ อีกด้านหนึ่งเขาแสวงหาความรู้สึที่สุขสบาย แนวคิดของนักปรัชญากลุ่มนี้ มีลักษณะโดยทั่วไป ดังนี้

- 1 ความสุขทางกายคือสิ่งที่ดีที่สุด
 - 2 ความสุขจบในตัวเอง ไม่เป็นวิธินำไปสู่สิ่งอื่นอีก
 - 3 ความสุขคือสิ่งที่มนุษย์แสวงหา
 - 4 การกระทำที่มีคุณค่าทางจริยธรรม เพื่อเป็นวิถีให้ได้มาซึ่งความสุข
- สุนิยมแบ่งออกเป็นแนวคิดย่อย ๆ ได้ 2 แบบตามนักคิดคนสำคัญ ได้แก่ อาริสติปปุส และเอพิคคิวรัส

1. อาริสติปปุส Aristippus(อ้างถึงใน ดร.ณัทธีร์ ศรีดี.2553:42)

อาริสติปปุสเป็นนักปรัชญาคนแรกในประวัติปรัชญาที่เป็นผู้ให้กำเนิดลัทธิไซเรนเนอิก (Cyrenaicism) เขาเห็นว่าความสุขสบายคือสิ่งเดียวที่ควรแสวงหา สำหรับความสุขสบายเขาหมายถึงความสุขทางกายหรือ ความสุขทางประสาทสัมผัส ซึ่งเขาเห็นว่าน่าพึงปรารถนากว่าหรือมีค่ากว่าความสุขทางใจ กล่าวคือ ความสุขจากการรับประทานอาหารอร่อย ๆ ต้มเหล้าที่รสชาติถูกปาก และการแสวงหาความสุขทางเพศ ฯลฯ ย่อมมีค่ากว่าความสุขที่เกิดจากความเข้าใจอะไรต่างๆ ด้วยปัญญา

⁴ ดร.ณัทธีร์ ศรีดี. 2553. จริยศาสตร์ (ETHICS). ภาควิชาศาสนาและปรัชญา คณะพุทธศาสตร์

หรือจากการชื่นชมความงามทางศิลปะ เขามีทัศนะว่า "สิ่งดีทุกสิ่งต้องตัดสินกันด้วยความสุขและต้องเป็นความสุขที่กำลังได้รับอยู่ในขณะนั้น ๆ" เขาถือว่าความสุข ในปัจจุบันมีค่ามากกว่าความสุขในความทรงจำหรือความสุขที่คาดหวังเอาไว้ เขาจึงเน้นให้แสวงหาความสุข ในปัจจุบันมากกว่าความสุขในอดีตหรืออนาคต เขาเห็นว่าเราพึงแสวงหาความสุขให้มากที่สุด ในขณะที่ยังมีโอกาส เพราะเราไม่รู้ว่าพรุ่งนี้จะมีโอกาสหาความสุข ได้อีกหรือไม่ นอกจากแสวงหาความสุขในปัจจุบันแล้ว อาริสติปปลุส ยังสอนให้หาความสุขที่เข้มข้นที่สุด ทัศนะของอาริสติปปลุสนั้น ให้ความสำคัญความสุขทางกายมากกว่า ความสุขทางใจ เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงมีคำวิจารณ์ว่า ก็จะทำให้มนุษย์ไม่แตกต่างอะไรจากสัตว์ที่เข้าถึงได้แต่ความสุข ทางประสาทสัมผัส จัดได้ว่าเป็นการแสวงหาความสุขเพียงด้านเดียว จึงมีนักปรัชญากลุ่มเดียวกันนี้ที่หันมาให้ความสำคัญความสุขทางด้านจิตใจมากกว่าความสุขทางกาย

2. อีพิคิวรัส Epicurus (อ้างถึงใน ดร.ณัฏฐ์ ศรีดี.2553:43)

อีพิคิวรัส เป็นนักปรัชญากรีก ซึ่งได้รับอิทธิพลทางความคิดจากเดโมคริตุส (Democritus) อีพิคิวรัสเป็นผู้ให้กำเนิดลัทธิอีพิคิวเรียน (Epicureanism) คำสอนของลัทธินี้มีลักษณะเป็นสสารนิยม (Materialism) ที่เชื่อว่าสสารเท่านั้นที่เป็นจริง วิญญาณของมนุษย์ก็มีลักษณะเป็นสสารจึงมีความแตกดับเช่นเดียวกับสสาร ไม่มีโลกหน้าที่มนุษย์จะได้รับการพิจารณาความดีความชั่ว ขณะยังมีชีวิตอยู่จึงควรแสวงหาความสุขให้แก่ตัวเองให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ความดีความชั่วที่คนเชื่อกันเป็นสิ่งสมมติ สิ่งที่เป็นจริงก็คือความสุขและความทุกข์ที่มนุษย์ได้รู้จักและประสบในชีวิตประจำวัน จากคำกล่าวที่ว่า "จงกิน ดื่มและหาความสำราญเสียเพราะพรุ่งนี้ก็ตายแล้ว" (Let us, drink, and be merry for tomorrow we die) Brennan(อ้างถึงใน ดร.ณัฏฐ์ ศรีดี.2553:43) ทำให้มีผู้เข้าใจผิดคิดว่าอีพิคิวรัสสอนให้มนุษย์มัวเมาในความสุข ซึ่งจริงๆแล้วเขาไม่ได้สอนเช่นนั้น ทั้งนี้เพราะเขาสอนให้มนุษย์ ดำเนินทางสายกลาง ด้วยเห็นว่าถ้ามนุษย์มัวเมาในความสุข ไม่ดำเนินทางสายกลาง จะเป็นทุกข์ได้ ตามทัศนะของอีพิคิวรัส ความสุขมี 2 อย่าง คือ ความสุขทางผัสสะทางกายและ ความสุขที่เกิดจากความสงบอันเป็นความสุขทางใจ ความสุขทางใจมีความสำคัญมากกว่าความสุขทางกาย เพราะบริสุทธิ์กว่า ในขณะที่ความสุขทางกายมักเจ็บปวดด้วยความทุกข์เสมอจึงไม่บริสุทธิ์การแสวงหาความสุขเกิดจากแรงปรารถนา 2 ประเภท คือ

2.1 แรงปรารถนาตามธรรมชาติที่เกิดจากความจำเป็นของชีวิต เป็นความอยากที่เกิดตามธรรมชาติและ เป็นสิ่งจำเป็น เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค สิ่งเหล่านี้มนุษย์จะหลีกเลี่ยงไม่ได้จำเป็น ต้องแสวงหาความสุขไม่สามารถเกิดขึ้นได้หากปราศจากสิ่งเหล่านี้ แต่อาหารแพง ๆ และเครื่องนุ่งห่มสวย ๆ นั้น เป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น

2.2 แรงปรารถนาที่ไม่จำเป็นสำหรับชีวิตแบ่งออกเป็นแรงปรารถนาที่เป็นไปตามธรรมชาติแต่ไม่จำเป็นสำหรับชีวิต เช่น ความต้องการทางเพศ ความอยากประเภทนี้ ควรดำเนินทางสายกลาง

และแรงปรารถนาที่มีได้เกิดขึ้นตามธรรมชาติและไม่จำเป็นสำหรับมนุษย์ เช่น ของฟุ่มเฟือยต่าง ๆ
เกียรติยศชื่อเสียง ความหรรษา สิ่งเหล่านี้ควรละเว้น

เอพิคคิวรัสคิดว่ "ชีวิตที่ประเสริฐคือชีวิตที่อยู่อย่างเรียบง่ายตามความจำเป็นและสงบ
มนุษย์ไม่ควรตกเป็นทาสของสิ่งใด ปลีกตัวออกจากสังคมเพื่อความเป็นอิสระ แต่ไม่ใช่อยู่อย่างโดด
เดี่ยวทั้งสังคม ให้มีทางสายกลาง คือ มีมิตรภาพที่ดีกับผู้อื่น เพื่อจะได้มีชีวิตที่เป็นสุขอยู่นาน"
เขาเห็นว่ามนุษย์ควรใช้ความรอบคอบ การมองการณ์ไกลจากการใช้ปัญญา (wisdom) ในการ
แสวงหาความสุข

2.1.2 โลวโบรว (lowbrow art) มีชื่อเรียกชื่อว่า ป๊อป เซอเรียลลิซึม (pop surrealism)

ศิลปะใต้ดิน [5] เซลเลย์ แอสแซค. (อังกฤษ: Lowbrow movement หรือ lowbrow art
หรือ Lowbrow) คือความเคลื่อนไหวทางทัศนศิลป์ใต้ดิน (underground visual art) ซึ่งเฟื่องฟูขึ้น
ในบริเวณลอสแอนเจลิส รัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา ในปลายคริสต์ทศวรรษ 1970 โลวโบรว คือ
ศิลปะป๊อปอาร์ต ที่มีต้นกำเนิดมาจาก คอมมิคส์ใต้ดิน, ฟังค์ร็อค, hot-rod วัฒนธรรม ช่างถนน และ
วัฒนธรรมอื่นๆ อีกมากมาย โลวโบรว (lowbrow art) มีชื่อเรียกชื่อว่า ป๊อป เซอเรียลลิซึม
(pop surrealism) ศิลปะประเภทนี้นั้นเต็มไปด้วยอารมณ์ขัน บ้างก็ร่าเริงแจ่มใส ชุกช่น และ ประชด
ประชัน ศิลปะโลวโบรว ส่วนมากเป็นรูปวาด และ ระบายสี แต่อาจมีของเล่น ศิลปะดิจิทัล และ หุ่น
ปั้นอยู่บ้างเดีย.

ศิลปินคนแรกๆที่สร้างงานศิลปะแนวนี้ที่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายในวงการlowbrow คือ
underground cartoonist ชื่อ Robert Williams และ Gary Panter งานแสดงศิลปะล่าสุดแสดง
อยู่ที่ แกลอรีในนิวยอร์ก และ ลอสแอนเจลิส เช่น Psychedelic Solutions Gallery ใน Greenwich
Village LaLuz de Jesus และ 01 gallery ใน Hollywood ความเคลื่อนไหวทางศิลปะนี้ค่อยๆ
งอกเงยจากยุคเริ่มต้น จนมีศิลปินที่นำแนวความคิดนี้ไปปรับใช้หลายร้อยชีวิต เมื่อจำนวนศิลปิน
เพิ่มขึ้น งานแสดงผลงานทางศิลปะแนวโลวโบรว ก็มากขึ้นตามไปด้วย Julie Rico และ Bess Cutler
Gallery เป็นผู้เผยแพร่ผลงานชิ้นสำคัญ และเผยแพร่ความเคลื่อนไหวทางศิลปะนี้ ให้เป็นที่รู้จักใน
วงการศิลปะ นิตยสาร Juxtapoz โดย Robert Williams ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 1994 และ เป็นแกนนำ
ในการเขียนวิจารณ์ หรือ ถกแถลงกันเกี่ยวกับ Lowbrow art ซึ่งช่วยชี้แนวทาง และ สนับสนุนการ

⁵ Shelley Esaak.//(2018)The Lowbrow Movement: Art History 101 Basics.// ไม่ปรากฏชื่อ
ผู้แปล/ ออนไลน์. แหล่งที่มา <https://www.thoughtco.com/the-lowbrow-movement-art-history-182926>

เติบโตขึ้นของความเคลื่อนไหวนี้ นักเขียนได้กล่าวไว้ว่าตอนนี้ลักษณะพิเศษของ Lowbrow art สามารถบ่งบอกต้นกำเนิดของมันได้อย่างชัดเจน อเมริกาฝั่งตะวันตกนั้นได้รับอิทธิพลจาก underground commix และ hot rod car-culture มากกว่าที่อื่น เมื่อ lowbrow art ได้กระจายไปทั่วโลก มันได้หลอมรวมวัฒนธรรมในสถานที่นั้นๆ เข้ากับศิลปะแนวนี้ทำให้เกิดเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น ศิลปะชนิดนี้ยังสามารถแบ่งแยกออกเป็นหลากหลายสาขา หรือแม้กระทั่งความเคลื่อนไหวทางศิลปะใหม่ๆ อีกแนวหนึ่งก็เป็นได้

ต้นกำเนิดของคำว่า “Lowbrow” ในบทความเดือน กุมภาพันธ์ 2006 ในฟิวชั่นหนึ่งของ นิตยสาร Juxtapoz Robert Williams ได้ประกาศว่าเป็นผู้บัญญัติศัพท์นี้ขึ้นมา เขาได้เขียนหนังสือชื่อว่า "The Lowbrow Art of Robt. Williams," ซึ่งพิมพ์ขึ้นในปี 1979 ในเมื่อศิลปะในยุคนี้ยังไม่มีใครแยกแยะว่าศิลปะของเขาเป็นประเภทอะไร เขาจึงก่อตั้งศิลปะแนว Lowbrow ขึ้นมา ซึ่ง ตรงกันข้ามกับศิลปะแนว Highbrow William เรียกความเคลื่อนไหวนี้ว่า caron-tainted abstract surrealism

Lowbrow หรือ Pop surrealism โลวโบริว นั้นโดยทั่วไปถูกกล่าวถึงว่า ป๊อป เซอเรียลลิซึม Kristen Anderson ผู้จัดพิมพ์และแก้ไขหนังสือ Pop Surrealism กล่าวไว้ว่า pop surrealism กับ Lowbrow นั้นเป็นศิลปะคนละแนวกัน แต่ Matt Dukes Jordan ผู้เขียนหนังสือ Weirdo Deluxe กล่าวว่ามันแทนกันได้ Lowbrow vs. fine art พิพิธภัณฑ์ การวิจารณ์งานศิลปะ แกนนำ แกลอรี่ และอื่นๆ ได้พยายามตลอดมาที่จะบอกสถานะของศิลปะโลวโบริวให้เกี่ยวข้องกับ fine art แต่ก็ยังคงซื้องานศิลปะโลวโบริวไว้ครอบครอง ผู้วิจารณ์งานศิลปะยังคงมีคำถามว่าโลวโบริวนั้นเป็นความเคลื่อนไหวทางศิลปะที่ถูกกฏเกณฑ์ หรือไม่ มีนักวิชาการด้านการวิจารณ์นั้นน้อยคนที่จะเขียนเรื่องเกี่ยวกับโลวโบริว โลกศิลปะยังมีความสงสัยอย่างมาก กับ ความเป็นโลวโบริว การเล่าเรื่องราว และคุณค่าทางเทคนิคของงาน ซึ่งได้รับการดูถูกจากโรงเรียนศิลปะ และ นักวิจารณ์ในยุค 1980s-1990s



ภาพที่ 1 ANAU

ที่มา : naotohattori. 2016. Arch Enemy Arts. [ระบบออนไลน์].

แหล่งที่มา <http://www.naotohattori.com/original-artwork-anzu-arch-enemy-arts->

sold



ภาพที่ 2 Mind Mirror 02

ที่มา : naotohattori. 2016. Arch Enemy Arts. [ระบบออนไลน์].

แหล่งที่มา <http://www.naotohattori.com/original-artwork-mind-mirror-02-arch-enemy-arts-sold/>

2.2 อิทธิพลจากสภาพแวดล้อมและสังคม

2.2.1 อิทธิพลความบันเทิงจากบุคคลรอบตัว

จากที่ข้าพเจ้าเติบโตมาพร้อมกับสภาพร่างกายที่อวบอ้วนนั้น มักทำให้ต้องเจอกับคำพูดของคนรอบข้างที่ไม่ว่าจะเป็นคำพูดล้อเลียน คำพูดดูถูก คำพูดหยอกล้อติดตลก ทั้งที่ตั้งใจและไม่ได้ตั้งใจ ในคำพูดเหล่านั้นบางคำเป็นคำที่สามารถสร้างบาดแผลภายในจิตใจ ซึ่งอาจนำไปสู่การสร้างรอยบาดแผลในจิตใจได้ หากไม่สามารถมองข้ามคำพูดเหล่านั้นได้ ข้าพเจ้าเลือกที่จะมองข้ามและรับกับความจริงและสนุกกับคำพูดเหล่านั้น ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะความเคยชิน แต่มันเป็นคำพูดที่เกิดกับตัวข้าพเจ้ามานานและได้ยินอยู่บ่อยครั้งจนบางเวลาก็นึกสนุก หยิบคำเหล่านั้นมาเล่นกับตัวเองบ้าง จนกลายเป็นสีสันที่สนุกสนานในการสนทนาเช่น ฌญาอีสาน คำว่า กิ้นข้างบ่เหลือ กิ้นเสือบ่อ้ม หรือวลีสั้นๆเช่น กินจนหน้าเป็นหมู คำพูดที่สนุกสนานเหล่านี้ บวกกับสำเนียงอีสานที่คุยเล่นกับเพื่อนยิ่งทำให้เกิดความสนุกสนานในการสนทนาเป็นอย่างมาก อีกหนึ่งสิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับจากคนรอบตัวคือ คำพูดที่กล่าวว่า “เธอเป็นคนที่ดูมีความสุข ยิ้มแย้ม” แต่ด้วยเวลาที่ผ่านไปมาด้วยภาระหน้าที่อาจจะทำให้เราหลงลืมรอยยิ้มความสุข ต้องพบเจอกับปัญหา ความเครียดไปบ้าง แต่คำพูดนั้นก็ยิ่งทำให้ข้าพเจ้าได้กลับไปคิดถึงความสุขต่างๆในชีวิต ข้าพเจ้าจึงนำคำพูดต่างๆเหล่านี้มาสร้างสรรค์เป็นผลงานศิลปะที่บ่งบอกถึงความเป็นคนชอบกินด้วยความสุข



ภาพที่3 ภาพสมัยตอนเด็ก



ภาพที่4 ภาพสมัยตอนเรียนมัธยม



ภาพที่5 ภาพสมัยตอนเรียนมหาวิทยาลัย



ภาพที่6 ภาพสมัยตอนทำงาน



ภาพที่7 ภาพสมัยปัจจุบัน

2.2.2 อิทธิพลความบันเทิงจากโลกออนไลน์

ในช่วงที่ผ่านมามีโลกออนไลน์ ชาวเน็ตได้รู้จักผู้หญิงคนหนึ่งที่มีชื่อว่า ยางซูบิน เธอเป็นผู้หญิงอ้วนคนหนึ่งที่ตั้งใจในโลกออนไลน์เกี่ยวกับเรื่องของการกิน “กินจนได้ดี” เธอได้จัดทำวิดีโอต่างๆเกี่ยวกับการกินของเธอ แต่แปลกตรงที่ทุกคนที่เข้ามาชมมัน ต่างดูด้วยความสุขและชื่นชมในตัวเธอ จากข้อความที่ตอบกลับในวิดีโอ สิ่งหนึ่งที่เห็นได้อย่างชัดเจนในวิดีโอของเธอนั้นเธอมีความสุขในการกิน ในการดำเนินชีวิตของเธอ เธอก้าวไวว่า “ถ้าเป็นตัวฉันเองจะไม่สนใจคนอื่นว่าจะมองฉันอย่างไร ฉันแค่ทำในสิ่งที่ฉันรัก กินในสิ่งที่ฉันชอบ ก็แค่นั้น เวลามีนคนเข้ามาว่า หรือพูดอะไรถึงฉันในทางที่ไม่ดี ฉันจะไม่สนใจอยู่แล้ว จะสนใจแฟนๆ และคนที่เขารักฉันมากกว่า” จากคำพูดนี้สะท้อนให้เห็นความสุขที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของซูบิน โดยที่ความสุขของเธอก็ไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้ใคร ชาวเน็ตจึงได้นำแรงบันดาลใจนี้บวกกับความเป็นตัวตนของตนเองที่ค่อนข้างคล้ายกับซูบิน มาสร้างสรรค์ผลงาน

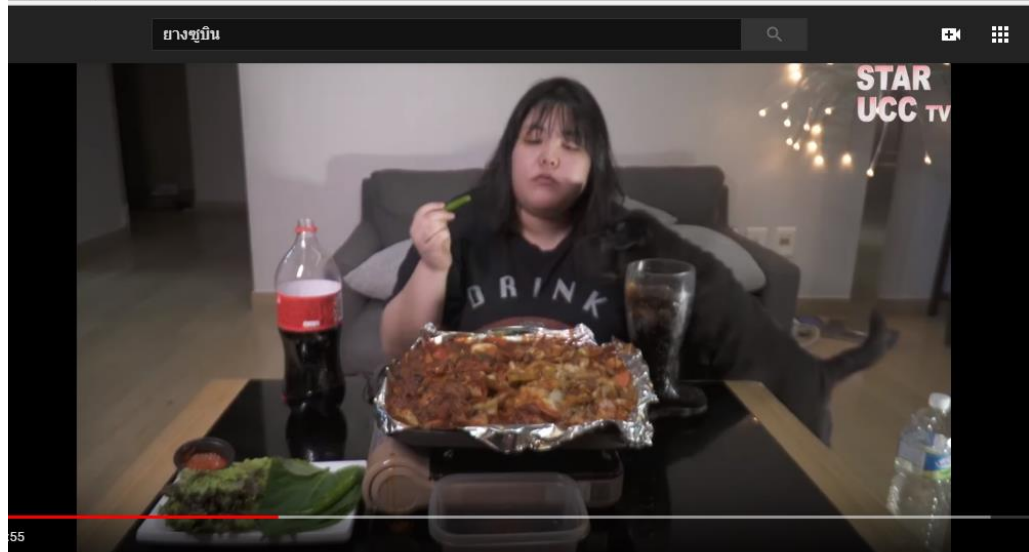


ภาพที่ 8 ภาพยางซูบิน

ที่มา : themomentum. 2017. กินจนดัง. [ระบบออนไลน์].

แหล่งที่มา <http://themomentum.co/momentum-hotpop-yang-subin-korea-mukbang>

<https://www.youtube.com/watch?v=Od-wHNMA9Pg>



ภาพที่9 ภาพย่างซูบีน

ที่มา : Let's Eat. 2017. ซูบีนจัดหนักหมูและชีทียืดยืด. [ระบบออนไลน์].

แหล่งที่มา <https://www.youtube.com/watch?v=Od-wHNMA9Pg>

← → ↻ ปلودทึบ | <https://www.youtube.com/watch?v=Od-wHNMA9Pg>

☰ **YouTube**TM ย่างซูบีน

นคร แจงออง 1 ปีที่ผ่านมา
พินตรงเสียงนี้แระ..ชิอปขอบ
👍 49 🗨️ คอบกลับ
ดูการคอบกลับทั้ง 2 รายการ ▾

Fang Thunwalai. 1 ปีที่ผ่านมา
นางนารักดีคะ กินนารอยมากอะ555.
หัวเลยยย
👍 20 🗨️ คอบกลับ

คิมชอกจิ้น ดั้งBts&blackpink&got7 1 ปีที่ผ่านมา
หัวเรย!!
แต่กำสั่งลดความอ้วนยุ🙄🙄🙄
👍 29 🗨️ คอบกลับ

ATen Rifles 11 เดือนที่ผ่านมา
โค้ก ควรให้ค่าโฆษณา
👍 14 🗨️ คอบกลับ
ดูการคอบกลับ ▾

Dead Dead 1 ปีที่ผ่านมา
ไม่อยากจะคิดถึงคอนมอมเลย ขนาดอ้วนยังนาร์ก แล้วนับประสาอะไรกับคอนมอม สวยเน๊าะ
👍 11 🗨️ คอบกลับ

ที่มา : Let's Eat. 2017. ซูบีนจัดหนักหมูและชีทียืดยืด. [ระบบออนไลน์].

แหล่งที่มา <https://www.youtube.com/watch?v=Od-wHNMA9Pg>

2.3 อิทธิพลทางรูปแบบในการสร้างสรรค์ศิลปกรรม

2.3.1 ศิลปินที่มีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์

“ก็โลกมันร้อน” [3]

โดย ลำพูน กันแสนาะ

ผลงาน“ก็โลกมันร้อน” นำเสนอผลงานจิตรกรรมสีน้ำมันบนผ้าใบและผลงานวาดเส้นที่ผสมผสานระหว่างรูปแบบเหมือนจริงและเหนือจริง ภายใต้เรื่องราวเนื้อหาอันหลากหลายในสังคมไทยยุคปัจจุบัน เมื่อความเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยส่งผลกระทบต่อความคิดและพฤติกรรมของผู้คน จนเกิดเป็นการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้คนแต่ละรุ่น ผลงานศิลปะที่สร้างสรรค์ด้วยแนวความคิดเชิงยั่วล้อซ้ำชั้นปนเสียดสีจึงถ่ายทอด ภาพลักษณ์ที่เราอาจเคยคุ้นตา ท่ามกลางข่าวสารและความเป็นจริงอันแอบซ่อนอยู่รอบกายเรา



ภาพที่11 สงกรานต์

ที่มา : Jk Bigfoot. 2555. เที้ยว Moca (Museum Of Contemporary Art). [ระบบออนไลน์].

แหล่งที่มา

<http://www.weekendhobby.com/camp/webboard/question.asp?page=3&ID=9315>

ชื่อภาพ : “สงกรานต์”

เทคนิค : สีน้ำมันและสีอะครีลิค บนผ้าใบ

³ ลำพูน กันแสนาะ. (2553). ความสมบูรณ์ทางใจอันเป็นที่มาของความสุข.

ปริญญาศิลปมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตรกรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ลำพู กันเสนาะ

ด้านเนื้อหา

สะท้อนแนวความคิดในเรื่องราวเกี่ยวกับวันสงกรานต์หรือเรียกอีกอย่างว่าวันปีใหม่ของไทย วัฒนธรรมเหล่านี้แม้จะเปลี่ยนแปลงและผิดเพี้ยนไปบ้าง วิธีการสาดน้ำก็รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ แต่ก็ยังแสดงให้เห็นมุมมองหนึ่งที่ยังคงรักษาประเพณีที่ดีงามของวันสงกรานต์เอาไว้ ซึ่งผลงานของ ลำพู นั้นได้แสดงออกซึ่งความสุขที่เกิดขึ้นจากภายในสู่ภายนอกผ่านเรื่องราวในสิ่งที่อยู่รอบตัวไว้ได้อย่างสวยงาม

มาลินี พลราชม

ด้านเนื้อหา

สะท้อนแนวความคิดในเรื่องราว มุมมองความสุขเล็กๆ ในการดำเนินชีวิตของตนเองในเรื่องของการกิน สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นตัวตนของตนเองในความเป็นผู้หญิงอ้วนคนหนึ่ง ที่รักในการกินของที่อร่อยที่ตนเองชอบ โดยถ่ายทอดผ่าน คำพูด วลีต่างๆ หรือ ญาสุภาชิตอีสาน ที่ผ่านเข้ามาจากการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน ไม่ว่าจะเป็คำที่พูดเล่นกันในกลุ่มเพื่อน พ่อ แม่ พี่ น้อง ด้วยรูปร่างรูปทรงต่างๆ ตรงไปตรงมา ให้อุสูกสนาน มีความสุข หยอกล้อและเสียดสีนิตๆกับการดำเนินชีวิตของตนเอง

สรุปอิทธิพลทางด้านเนื้อหา

จากอิทธิพลทางด้านเนื้อหาของ ลำพู นั้นข้าพเจ้านำทัศนคติแนวคิดทางด้านความสุขที่ถ่ายทอดออกมาผ่านผลงาน มาประยุกต์ใช้กับงานของข้าพเจ้าในเรื่องของความสุขที่ผ่านออกมาจากภายในเช่นกัน หากแต่ความสุขในรูปฉบับของข้าพเจ้านั้นไม่ใช่ความสุขของคนรอบตัว เรื่องราวรอบตัวแต่ผ่านออกมาในรูปแบบแนวความคิดจากการดำเนินชีวิตของตนเอง ผ่านการกิน กินอย่างมีความสุข ดึงเอาความสุขเล็กน้อยเหล่านั้น เข้ามาเป็นความสุขในแต่ละวันของการใช้ชีวิต

ลำพู กันเสนาะ

ด้านรูปแบบ

รูปแบบงานจิตรกรรมเหมือนจริงและเหนือจริง ที่เป็นวัฒนธรรมวันสงกรานต์ที่ดูสนุกสนาน ซึ่งรูปแบบที่ใช้ในการถ่ายทอดแนวความคิดของ ลำพู นั้นได้นำลักษณะของ คน มาสร้างให้มีรูปร่างรูปทรงที่ดูบิดและเพี้ยนจากความเป็นจริง หัวโตตัวเล็ก เน้นลักษณะสีหน้าและท่าทาง ที่ดูตลกสนุกสนาน และเป็นรูปแบบเฉพาะตนที่ไม่เหมือนใคร เป็นที่น่าจดจำต่อผู้คนที่ได้ชื่นชมผลงานเป็นอย่างยิ่ง

มาลินี พลราชม

ด้านรูปแบบ

รูปแบบงานจิตรกรรม 2 มิติ ตามทัศนคติของตนเองที่สะท้อนในเรื่องความสุขของการกินผ่าน คำพูด วลี หรือผลญาอีสาน รูปแบบที่ถ่ายทอดออกมาจะมาจากการสร้างสัญลักษณ์ด้วยการถอดความหมายจาก คำพูดและผลญาที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตัวเองไม่ว่าจะเป็นลักษณะของการกิน หรือรูปร่างที่เกิดจากการกิน ซึ่งสัญลักษณ์ที่ถ่ายทอดมาจากคำเหล่านั้นจะถูกนำมาารวมกันด้วยรูปลักษณ์ ที่ดูสนุกสนาน ผ่านทางด้านรูปของสิ่งของที่ดูสมจริงแต่เกินจริงหรือทางด้านลักษณะท่าทางที่ดูตลก เกินจริง ของสัญลักษณ์นั้นๆ

สรุปอิทธิพลทางด้านรูปแบบ

จากอิทธิพลทางด้านรูปแบบของ ลำพู นั้น ถึงแม้จะเป็นผลงานที่ถ่ายทอดออกมาด้วยงาน จิตรกรรม 2 มิติเช่นเดียวกัน แต่มีความแตกต่างในรูปแบบของการนำเสนอความสุขที่แตกต่างกัน อย่างเห็นได้ชัด เช่นผลงานของ ลำพู จะเน้นไปทางด้านของภาพคนที่ปิดเพ็ญแล้วดูมีความสุข ตลก สนุกสนาน แต่ภาพผลงานของข้าพเจ้านั้นจะเน้นในรูปแบบของการถอดสัญลักษณ์จาก คำพูด หรือผลญา ผ่านรูปร่างรูปทรงหลากหลายอย่างที่นำมาประกอบกันด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่ดูมีความสุข ตลกและ สนุกสนาน ด้วยรูปลักษณ์ของอารมณ์ที่ดูเกินจริง เช่นทางด้านสายตา ท่าทาง หรือแม้กระทั่งสัดส่วนที่ ดูสมจริงแต่เกินจริง

ลำพู กั้นเสนาะ

ด้านเทคนิค

รูปแบบการใช้เทคนิคของลำพู นั้นใช้การวาดภาพด้วยสีน้ำมันบนผ้าใบ ซึ่งมีเทคนิควิธีการ วาดโดยระบายสีแบบทึบที่แปร่ง แต่เต็มเปี่ยมไปด้วยน้ำหนักของสีที่ทำให้ภาพดูสมจริง สีเส้นของภาพที่ ถ่ายทอดออกมาดูสดใสบวกกับใบหน้าที่สุดใสและตลกของตัวละครที่อยู่ภายใต้ผลงานยิ่งส่งเสริมให้ ผลงานของ ลำพู ดูมีความสุข ตลก และสนุกสนานมากยิ่งขึ้น

มาลินี พลราชม

ด้านเทคนิค

รูปแบบการใช้เทคนิคของข้าพเจ้านั้นใช้การวาดสีไม้และสีน้ำ บนกระดาษร้อยปอนด์ ซึ่งใน บางชิ้นจะมีการถ่ายทอดของเทคนิคที่แตกต่างกันบ้าง แต่ผลงานทั้งหมด เน้นการระบายสีและลง รายละเอียดของทุกส่วนด้วยสีไม้ แสดงออกด้วยลายเส้นของสีไม้ที่เน้นรายละเอียดในทุกจุดของ ผลงานเปรียบเสมือนการบันทึกเรื่องราวของตัวเองผ่านการสร้างสัญลักษณ์จากคำหรือคำผลญาอีสาน ซึ่ง ลายเส้นที่ใช้ในการสร้างงานนั้นบ่งบอกได้ถึงความใส่ใจในรายละเอียดของเรื่องราวความสุขที่เกิดขึ้น

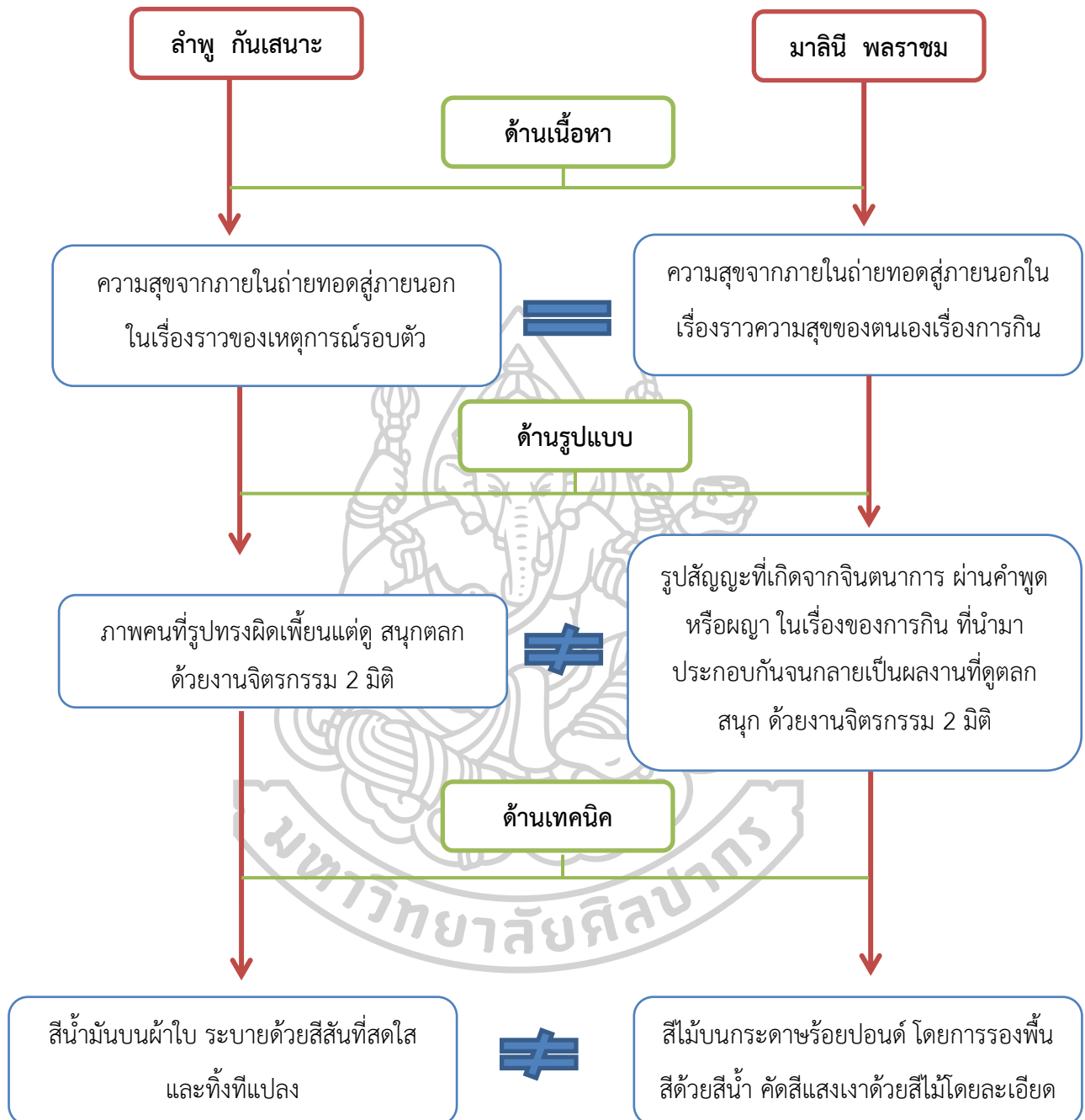
ต่อตนเองในการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน และเน้นสีสันที่สดใส สนุกสนาน ในแต่ละชิ้นงานที่แตกต่างกัน ออกไปตามคำ หรือผลงาอี้สานที่นำมาเลือกใช้สร้างสรรค์ผลงาน

สรุปอิทธิพลทางด้านเทคนิค

จากอิทธิพลทางด้านเทคนิคของ ล้ำพูน นั้นค่อนข้างแตกต่างกัน ซึ่งจะเห็นได้ว่า ล้ำพูน นั้น ถ่ายทอดเรื่องราวผ่านเทคนิคสีน้ำมันด้วยฝีแปรงที่ชัดเจน รวดเร็ว แต่เติมเปี่ยมไปด้วยคุณภาพของน้ำหนัก สีแสงเงาที่เกิดขึ้นในผลงานทำให้ดูมีชีวิตและสื่อถึงอารมณ์ของรูปแบบงานได้ตามแนวความคิดที่วางไว้ และเลือกใช้สีสันของผลงานที่ดูสดใส เพื่อให้ผลงานนั้นดูมีความสุขและตลก สนุกสนาน ส่วนงานของ ข้าพเจ้านั้นถ่ายทอดผ่านเทคนิคของสีไม้บนกระดาษที่เน้นในเรื่องของรายละเอียดในการลงสีในทุกจุด เพื่อบ่งบอกถึงการใส่ใจในทุกเรื่องราวของความสุขที่เกิดขึ้นถึงแม้จะเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยและใช้สีที่ดูสดใสแตกต่างกันในแต่ละภาพตามสัญลักษณ์ และคำ หรือคำพญาอีกสานที่เลือกมาสร้างสรรค์งานในแต่ละชิ้นงาน



แผนผังเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง



จากแผนผังการเปรียบเทียบผลงาน ผลงานของ ลำพู กันเสนาะ ได้ถ่ายทอดแนวความคิดที่บอกเล่าถึงเรื่องของความสุขในแง่มุมต่างๆของชีวิต และสิ่งรอบตัวออกมาได้อย่างน่ารัก สนุก ตลก ด้วยรูปร่างรูปทรงของมนุษย์ที่ดูบิดเบี้ยวไปจากความเป็นจริง ซึ่งในรูปร่างหน้าตาที่บิดเบี้ยวนั้นได้สร้างความตลกและสนุกขึ้นมา บวกกับเรื่องราวของประเพณีความเป็นไทยที่สอดแทรกภายในภาพ ทำให้สะท้อนถึงการอนุรักษ์วัฒนธรรมความเป็นไทยในแบบที่ดูน่ารัก น่าจดจำ จากแผนผังจะเห็นได้ว่า ผลงานงานของลำพู กันเสนาะ กับผลงานของข้าพเจ้านั้น มีความคล้ายคลึงกันในส่วนของการบรรยายแนวความคิดที่บอกเล่าถึงความสุขที่ถ่ายทอดออกมาจากภายในจิตใจเช่นเดียวกัน แต่ในส่วนความสุขของข้าพเจ้านั้นเป็นความสุขที่เป็นพื้นฐานของชีวิต นั่นคือเรื่องของการกิน กินอย่างมีความสุข เป็นเรื่องความสุขใกล้ตัวที่ดูเล็กน้อย แต่สิ่งนี้คือความสุขในรูปแบบหนึ่งในการดำเนินชีวิตที่หลายคนมองว่าเป็นความสุขที่ไม่ยาวนาน และมองข้าม แต่ข้าพเจ้ากลับมองว่าความสุขเล็กๆแบบนี้ถึงอาจจะดูไม่ยิ่งใหญ่ แต่กลับสามารถเติมเต็มความสุขในชีวิตของข้าพเจ้าได้

2.3.2 ศิลปกรรมที่มีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์

Naoto Hattori



ภาพที่12 Naoto Hattori

ที่มา : Naoto Hattori. 2018. Artist. [ระบบออนไลน์].

แหล่งที่มา <https://www.wwwcomcom.com/blank-mpvle>

ครั้งแรกที่ได้เห็น

Naoto Hattori [6]

จากการติดตามที่ผ่านมา คิดว่า 1 ผลงานของ Naoto Hattori ที่ออกแบบสร้างสรรค์ด้านดิจิทัล เป็นหนึ่งผลงานที่น่าสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคุณได้สัมผัสผลงานของเขา ที่สร้างสรรค์จากเทคนิคและวิธีการวาดภาพซึ่งคุณจะรู้ว่างานของเขานั้นเหนือกว่ามีอาชีพเสียอีก งานของเขาเมื่อใครได้เข้าไปสัมผัสจะรู้สึกถึงพลังจากผลงานที่ทำให้รู้สึกเคลิบเคลิ้ม-เพลิดเพลิน และแสดงให้เห็นถึงศิลปะร่วมสมัยในงาน The Surrealism movement ได้รับความบันดาลใจในการวาดภาพเป็นอย่างมากจากผลงานของ Salvador Dali แต่อย่างไรก็ตามเขาได้รับการศึกษาเฉพาะทางจากครูต้นแบบ 2 ท่าน คือ Marion Pack และ Mark Ryden Hattori และได้ออกแบบสร้างสรรค์ให้โลกได้รู้เกี่ยวกับความอัจฉริยะของครูทั้ง 2 ท่าน อย่างสมบูรณ์แบบด้วยตัวของเขาเอง

ก่อนการเปลี่ยนแปลงในปี 1920

Naoto Hattori เกิดในปี 1975 ที่ Yokohama ในญี่ปุ่นตอนใต้ไม่ไกลจากโตเกียว เขาเริ่มเข้าคลุกคลีกับวงการศิลปะตั้งแต่เขายังเดินเตาะแตะ เขาสนใจในงานกราฟฟิคที่ศิลปะปริมาตรน อย่างไรก็ตามไม่มีใครหยุดความคิดที่เขามีต่องานศิลปะได้ Naoto เริ่มทำในสิ่งที่ง่ายก่อน เช่น การเขียนเส้นที่กำแพงด้วยลายเส้นที่ขยุกขยิกและเมื่อเวลาผ่านไปหลักจากที่เขาได้เติมโตขึ้นในช่วงของวัยรุ่นเขาได้สร้างสรรค์ผลงานที่ตราตรึงใจเกี่ยวกับ Graphic Design ด้วยผลงานที่โดดเด่นและเป็นธรรมชาติอย่างแท้จริง และทำให้เขาตัดสินใจที่ไล่ล่าและเข้าสู่อาชีพนี้ และหลังจากนั้นเขาได้เข้าโรงเรียนเพื่อเริ่มศึกษาเพิ่มเติมที่โตเกียว Hattori ย้ายไปนิวยอร์กและลงทะเบียนเรียนใน School of Visual Arts เขาได้รับ BFA จาก Illustration ในปี 2000 อย่างไรก็ตาม Naoto กลับมาที่ New York เพื่อพัฒนาทักษะ Graphic designer ของเขา ในที่สุดเขาได้เข้าใจถึงศาสตร์พื้นฐานของศิลปะ นั้นได้ทำให้เขาเปิดโลก ใฝ่ใหม่ รักที่จะวาดสีน้ำมันในที่สุด Hattori ค่อยๆค้นพบว่าสิ่งที่จะทำให้เขาบรรลุเป้าหมายได้นั้นคือการฝึกฝนในการวาดภาพสีอะคริลิก เขาได้พบว่าสิ่งนี้คือสิ่งที่เขาต้องการและมันคือพรสวรรค์ที่เขาได้ค้นพบ หลังจากที่เขาจบการศึกษาตามที่เขาได้ตั้งใจไว้ในอเมริกา Hattori ได้ตัดสินใจกลับบ้านไปยังดินแดน Rising Son อย่างไรก็ตาม เขาตัดสินใจในการอยู่ New York และเขาไม่สามารถอาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ได้นาน ในที่สุดเขาได้ตัดสินใจกลับไปอาศัยที่

⁶ Andrey V. (2016). Naoto Hattori. 12 มีนาคม 2561. จากเว็บไซต์:

<https://www.widewalls.ch/artist/naoto-hattori/>

New York อย่างถาวร เมื่อเวลาผ่านไปไม่นานเขาสามารถสร้างรูปแบบงานที่เป็นแบบเฉพาะตน เขาอธิบายว่า “ฉันสร้างภาพบางสิ่งด้วยจิตใต้สำนึก ความรู้สึกของฉันและสิ่งประหลาดเหล่านั้น ฉันจับภาพความรู้สึกและพยายามเห็นภาพพวกเขา ฉันวาดภาพสิ่งเหล่านั้นและปลดปล่อยภาพเหล่านั้นและส่งพวกมันกลับมาสู่จิตใต้สำนึกของฉันอีกครั้ง

ลักษณะการสร้างสรรคงานของ Hattori

Hattori มีรูปแบบงานที่ชัดเจน ผลงานส่วนใหญ่ของเขามีความเหนือจริงอย่างมากเช่น หัวที่ลอยได้ สัตว์ประหลาด 3 ตา ก้อนเมฆหน้าตาประหลาด ที่คุณอาจได้วาดไว้ในจินตนาการ ความฝัน งานของเขามีองค์ประกอบชัดเจนที่มีผลต่อการจูงใจตั้งงานของ Salvador Dali เขาอาจจะเป็นศิลปินแนวเหนือจริงที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในช่วงเวลานั้น Hattori กล่าวว่า แรงบันดาลใจไม่ใช่สิ่งที่หายากเลยสำหรับเขา เขารู้วิธีที่จะวาดภาพติดต่อกัน 12 ชั่วโมง เขาสร้างสรรคผลงานภาพวาดปีหนึ่งมากกว่า 100 ภาพ เขาใส่ใจเป็นอย่างมากเวลาที่เขาสังสรรคงาน Hattori กล่าวว่า “ความคิดของผมก็เหมือนความฝัน แม้ว่ามันจะเป็นฝันหวาน ฝันร้าย ฝันที่พิเศช ฉันพยายามคิดว่าจริงๆแล้วฉันกำลังคิดอะไรอยู่ การคิดแบบนั้นเป็นการเพิ่มความเข้าใจในการเรียบเรียงความคิดสร้างสรรค ฉันพยายามที่จะไม่ตีกรอบความคิดด้วยสิ่งที่จะควรจะเป็น แค่เขียนภาพตามทีฉันคิดโดยไม่ต้องไตร่ตรองนั้นแหละวิธีเขียนภาพ ของฉัน” Naoto วาดภาพการเกิดของจักรวาลที่เป็นไปด้วยสิ่งมีชีวิตอัจฉริยะ และสิ่งที่เหนือมนุษย์ ผลงานศิลปะของเขาเป็นแรงบันดาลใจให้กับศิลปินที่ต้องการการแสดงออกทางศิลปะอย่างเหนือชั้นและแตกต่าง การทำงานของ Hattori ได้รับการยอมรับหลายต่อหลายครั้ง และในที่สุดงานของเขาก็โดดเด่นสะดุดตาจนได้รับรางวัลจาก Society of Illustrators, The New York Director Club และ The Communication Arts งานของเขาได้ถูกจัดแสดงในนิตยสารหลายฉบับและผลงานเขายังนำไปใช้แทนชื่อของงาน Pop surrealism art movement อีกด้วย

ความอัจฉริยะในงาน Hattori

Naotot Hattori เป็นศิลปินที่มีความอัจฉริยะอย่างแท้จริง เขาแสดงให้เห็นถึงสิ่งมีชีวิตที่น่าอัศจรรย์และทำให้ผลงานของเขาได้ถูกเปิดออกสู่สายตาของคนทั่วโลก ซึ่งผลงานของเขานั้นก็ได้สร้างความตาจริงใจยากที่จะลืมเลือนได้ กระบวนทางความคิดของเขาได้แสดงให้เห็นจักรวาลได้รู้ว่าสิ่งที่เขาได้ทำนั้นมันคือมีออาซีฟ ดังนั้นมันไม่ใช่เรื่องง่ายที่คุณจะเลือกขึ้นขอบ เนื้อหา เทคนิค กระบวนการและวิธีการของ Hattori เป็นองค์ประกอบทางศิลปะเป็นสิ่งแรกๆ ถึงแม้งานของเขาจะไม่ได้ดูโดดเด่นมากในงานศิลปะ แต่ก็ไม่มีเหตุผลใดที่จะทำให้พวกเราศรัทธาสัมผัสพิเศษในการสร้างสรรคผลงานในมุมมองของ Hattori ลดน้อยลงได้



ภาพที่13 LUCID DREAMER 069

ที่มา : Naoto Hattori. 2018. LUCID DREAMER 069. [ระบบออนไลน์].

แหล่งที่มา <http://www.naotohattori.com/original-artwork-lucid-dreamer-69-sold/>



ภาพที่14 KIRIN 02

ที่มา : Naoto Hattori. 2018. KIRIN 02. [ระบบออนไลน์].

แหล่งที่มา <http://www.naotohattori.com/original-artwork-kyrin-02-sold/>



ภาพที่15 CATBIRD 02

ที่มา : Naoto Hattori. 2018. CATBIRD 02. [ระบบออนไลน์].

แหล่งที่มา <http://www.naotohattori.com/original-artwork-catbird-2-sold/>

Naoto Hattori

ด้านเนื้อหา

สะท้อนแนวความคิดในเรื่องราวเกี่ยวกับความคิดของตนเองก็เหมือนกับความฝัน แม้ว่ามันจะเป็นฝันหวาน ฝันร้าย ฝันที่พิเศษ Naoto พยายามคิดว่าจริงๆแล้วเขากำลังคิดอะไรรออยู่ การคิดแบบนั้นเป็นการเพิ่มความเข้าใจในการเรียบเรียงความคิดสร้างสรรค์ เขาพยายามที่จะไม่ตีกรอบความคิดด้วยสิ่งๆที่ควรจะเป็น แค่เขียนภาพตามที่ตนเองคิดโดยไม่ต้องไตร่ตรอง นั่นแหละคือวิธีเขียนภาพของเขา Naoto บอกเล่าเรื่องราวในความคิดของตนเองจากเรื่องราวที่อยู่รอบตัว ดึงอารมณ์ความรู้สึกที่อยู่ภายใน ไม่ว่าจะดี หรือร้าย ออกมา

มาลินี พลราชม

ด้านเนื้อหา

สะท้อนแนวความคิดในเรื่องราว มุมมองความสุขเล็กๆในการดำเนินชีวิตของตนเองในเรื่องของการกิน สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นตัวตนของตนเองในความเป็นผู้หญิงอ้วนคนหนึ่ง ที่รักในการกินของที่อร่อยที่ตนเองชอบ โดยถ่ายทอดผ่าน คำพูด วลีต่างๆ หรือ ฝนสุภาวชิติอีสาน ที่ผ่านเข้ามาจากการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน ไม่ว่าจะเป็คำที่พูดเล่นกันในกลุ่มเพื่อน พ่อ แม่ พี่ น้อง ด้วยรูปร่างรูปทรงต่างๆ ตรงไปตรงมา ให้ดูสนุกสนาน ภูมิใจมีความสุข หยอกล้อและเสียดสีนิดๆกับการดำเนินชีวิตของตนเอง

สรุปอิทธิพลทางด้านเนื้อหา

จากอิทธิพลทางด้านเนื้อหาของ Naoto มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดในส่วนของ การถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกถึงแม้เค้าจะบอกเล่าเรื่องราวทางด้านของอารมณ์ที่อยู่ภายในแต่เค้า สะท้อนออกมาในทุกแง่มุมของอารมณ์ตามที่เค้าได้สัมผัสกับสภาวะแวดล้อมรอบตัว มีภาวะอารมณ์ที่ หลากหลายรูปแบบตามจินตนาการความฝัน ของตนเอง แต่ภาพผลงานของข้าพเจ้านั้นจะเน้นใน รูปแบบของการถอดสัญญาณจาก คำพูด หรือคำผญาอีสาน ผ่านรูปร่างรูปทรงหลากหลายอย่างที่นำมา ประกอบกันด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่ดูมีความสุข ตลกและสนุกสนาน ด้วยรูปลักษณะของอารมณ์ที่ดู เกินจริง เช่นทางด้านสายตา ท่าทาง หรือแม้กระทั่งสัดส่วนที่ดูเกินจริงแต่สมจริง

Naoto Hattori

ด้านรูปแบบ

รูปแบบงานจิตรกรรมเหมือนจริงและเหนือจริง ที่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความฝัน ไม่ว่าจะ เป็นฝันดี ฝันร้าย หรือฝันแปลกประหลาด โดยเค้าได้นำความคิดจินตนาการเหล่านั้นมาสร้างเป็นสัญญาณ และนำมาประกอบเป็นรูปร่างรูปทรงที่เป็นแบบเฉพาะตน ซึ่งรูปแบบงานที่เกิดขึ้นจากจินตนาการนั้น จะดูเหมือนเป็นตัวประหลาดเช่น หัวเป็นแมวตัวเป็นนกที่ดูคล้ายจริงแต่เกินจริง โครงสร้างของรูปทรง ยืดหด ดูน่ารัก ตลกและเป็นที่น่าจดจำ

มาลินี พลราชม

ด้านรูปแบบ

รูปแบบงานจิตรกรรม 2 มิติ ตามทัศนคติของตนเองที่สะท้อนในเรื่องความสุขของการกินผ่าน คำพูด วลี หรือผญาอีสาน รูปแบบที่ถ่ายทอดออกมาจะมาจากการสร้างสัญญาณด้วยการถอด ความหมายจาก คำพูดและผญาที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตัวเองไม่ว่าจะเป็นลักษณะของการกิน หรือรูปร่างที่เกิดจากการกิน ซึ่งสัญญาณที่ถอดออกมาจากคำเหล่านั้นจะถูกนำมาผสมกันด้วยรูปลักษณะ ที่ดูสนุกสนาน ผ่านทางด้านรูปของสิ่งของที่ดูสมจริงแต่เกินจริง หรือทางด้านลักษณะท่าทางที่ดูตลก เกินจริง ของสัญญาณนั้นๆ

สรุปอิทธิพลทางด้านรูปแบบ

จากอิทธิพลทางด้านรูปแบบของ Naoto นั้น ข้าพเจ้าได้นำความประทับใจในรูปร่างรูปทรงที่ ศิลปิน ได้ถอดสัญญาณจากความคิดจินตนาการในรูปแบบของความฝัน ผ่านรูปร่างรูปทรงที่ยืดหรือหด แต่ดูน่ารัก ตลก ด้วยท่าทาง หรือสีหน้าของตัวประหลาดที่ Naoto ได้สร้างสรรค์ขึ้นมา มีความเหมือน จริงแต่ดูเกินความเป็นจริง โดยข้าพเจ้าได้นำความประทับใจในรูปแบบของผลงานนี้ มาเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างรูปแบบงานในแบบเฉพาะของข้าพเจ้าคือการถอดสัญญาณจากคำพูดหรือผญา อีสานมาประกอบรวมเป็นรูปร่างรูปทรงที่ดูน่ารัก ตลก สนุก ด้วยรูปแบบ ท่าทาง สายตา ที่ดูสมจริง แต่เกินจริง ของสัญญาณนั้นๆ

Naoto Hattori

ด้านเทคนิค

รูปแบบการใช้เทคนิคของ Naoto นั้น สร้างสรรค์ด้วยสีอะคริลิกที่เก็บรายละเอียดทุกจุดของภาพ ลงน้ำหนักแสงเงาเหมือนจริงด้วยพู่กันที่มีขนาดเล็กยิ่งเล็กยิ่งละเอียดบางชิ้นเน้นตัวละครเด่นด้วยพื้นหลังทึบสีดำ สะท้อนให้เห็นถึงความฝันต่างๆได้อย่างชัดเจน สีเส้นสัตว์ประหลาดของ Naoto นั้นดูสดใสด้วยสีเส้นที่สวยงาม

มาลินี พลราชม

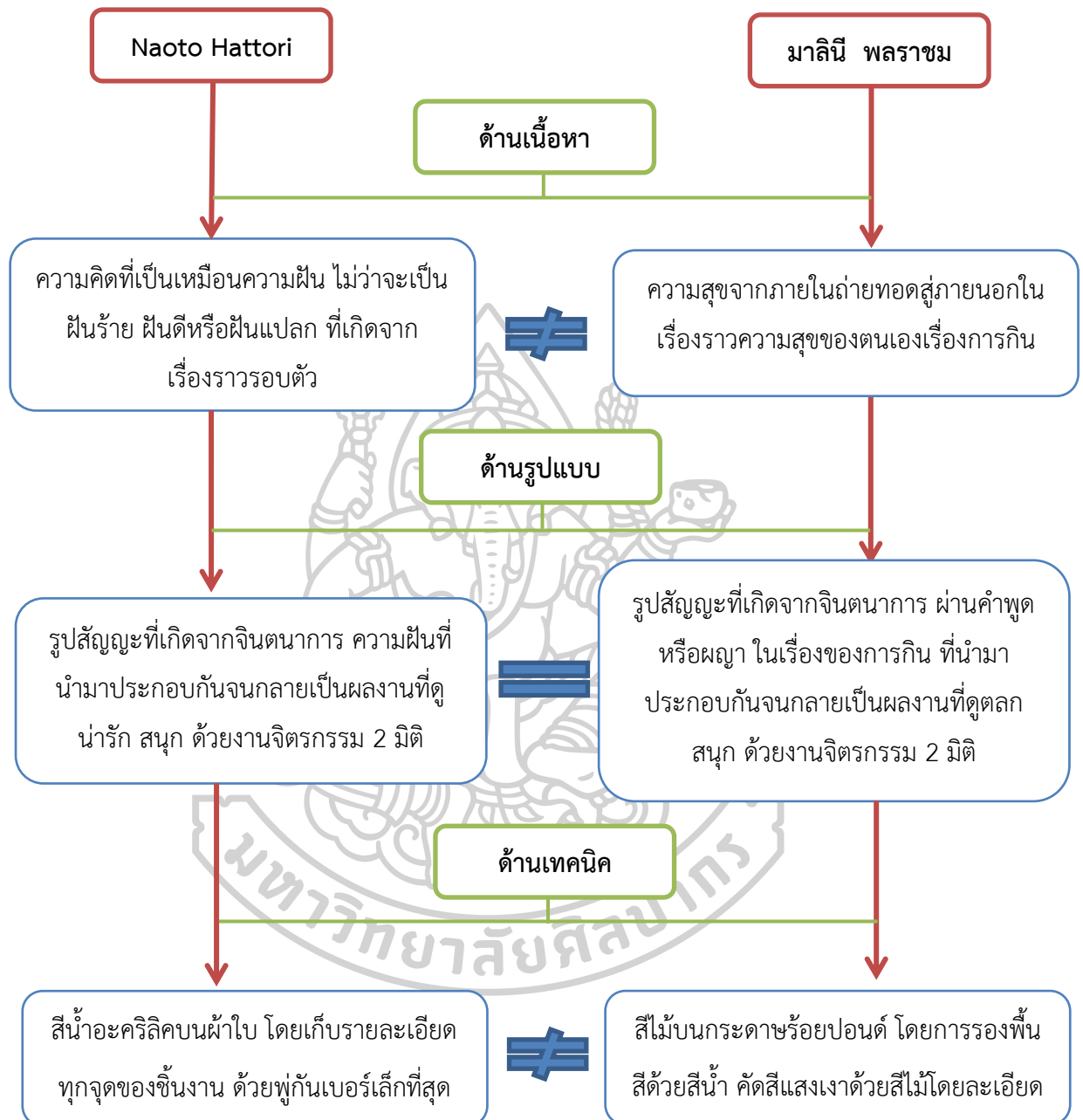
ด้านเทคนิค

รูปแบบการใช้เทคนิคของข้าพเจ้านั้นใช้การวาดสีไม้และสีน้ำ บนกระดาษร้อยปอนด์ ซึ่งในบางชิ้นจะมีการถ่ายทอดของเทคนิคที่แตกต่างกันบ้าง แต่ผลงานทั้งหมด เน้นการระบายสีและลงรายละเอียดของทุกส่วนด้วยสีไม้ แสดงออกด้วยลายเส้นของสีไม้ที่เน้นรายละเอียดในทุกจุดของผลงานเปรียบเสมือนการบันทึกเรื่องราวของตัวเองผ่านการสร้างสัญลักษณ์จากคำหรือคำพยานอีสาน ซึ่งลายเส้นที่ใช้ในการสร้างงานนั้นบ่งบอกได้ถึงความใส่ใจในรายละเอียดของเรื่องราวความสุขที่เกิดขึ้นต่อตนเองในการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน และเน้นสีเส้นที่สดใส สนุกสนาน ในแต่ละชิ้นงานที่แตกต่างกันออกไปตามคำ หรือพยานอีสานที่นำมาเลือกใช้สร้างสรรค์ผลงาน

สรุปอิทธิพลทางด้านเทคนิค

จากอิทธิพลทางด้านเทคนิคของ Naoto นั้นมีความแตกต่างกันตรงที่ลักษณะของอุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างสรรค์ชิ้นงาน เนื่องจาก Naoto ใช้สีอะคริลิกในการสร้างสรรค์ผลงาน ในส่วนของข้าพเจ้าใช้สีไม้ในการนำเสนอ แต่มีความคล้ายคลึงกันตรงที่มีการวาดเก็บรายละเอียดของงานในทุกจุดของชิ้นงาน ยิ่งสีดินสอหัวแหลมมากเท่าไรยิ่งเก็บรายละเอียดของชิ้นงานได้ดีเช่นเดียวกับงานของ Naoto ที่ยิ่งพู่กันเล็กเท่าไรยิ่งบ่งบอกเรื่องราวได้ละเอียดตามจินตนาการของความฝันได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

แผนผังเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง



ตารางที่ 1 วิเคราะห์อิทธิพลผลงานของศิลปินที่ได้จากรูปแบบการสร้างสรรคและรูปแบบทำงาน
แนวความคิด

ผลงานของศิลปิน	อิทธิพลด้านรูปแบบ	อิทธิพลด้านเทคนิค	อิทธิพลด้านแนวคิด/ เนื้อหา	สรุปอิทธิพลที่มีต่อ การสร้างสรรค
	รูปแบบงานจิตรกรรมเหมือนจริงและเหนือจริง ที่นำเสนอด้วยรูปร่างรูปทรงของมนุษย์ที่ผิดเพี้ยน แต่ดูสนุก ตลก ผ่านเรื่องราวที่อยู่รอบตัว	ใช้เทคนิคการวาดสีน้ำมันบนผ้าโดยระบายสีแบบทิ้งที่แปลง	เรื่องราวแสดงถึงวันสงกรานต์หรือเรียกอีกอย่างว่าวันปีใหม่ของไทย วัฒนธรรมเหล่านี้แม้จะเปลี่ยนแปลงและผิดเพี้ยนไปบ้าง วิธีการสาดน้ำก็รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ แต่ก็ยังแสดงให้เห็นมุมมองหนึ่งที่ยังคงรักษาประเพณีที่ดั้งเดิมของวันสงกรานต์เอาไว้	ได้นำเอาแนวความคิดมาเป็นแนวทางในการสร้างสรรคผลงาน เนื่องจากในงานของลำพูนัน มีความสุข และดูสนุกสนาน ที่เกิดจากภายในสู่ภายนอก
	รูปแบบงานจิตรกรรมเหนือจริง ด้วยรูปสัญลักษณ์ที่เกิดจากจินตนาการ ความฝันที่นำมาประกอบกันจนกลายเป็นผลงานที่ดูน่ารัก สนุก ด้วยงานจิตรกรรม 2 มิติ	ใช้เทคนิคการวาดสีอะคริลิคบนผ้าใบโดยระบายแบบเก็บรายละเอียดและลงสีแสงเงาได้อย่างสวยงาม ด้วยพู่กันเบอร์เล็ก	สร้างสรรคผลงานจากความคิดที่เป็นเหมือนความฝัน ไม่ว่าจะฝันร้าย ฝันดีหรือฝันแปลก ที่เกิดจากรูปร่างรอบตัว	ได้นำเอารูปแบบของงานมาเป็นแนวทางในการสร้างสรรคงาน เนื่องจากรูปร่างรูปทรงที่ Naoto ใช้ในงานนั้นเกิดจากการสร้างสัญลักษณ์จากความคิดจินตนาการที่เป็นแบบเฉพาะ
สรุป	รูปแบบผลงานของศิลปิน 2 ท่านนี้เป็นงานจิตรกรรม 2 มิติ ที่มีเอกลักษณ์ เฉพาะตน และมีจินตนาการในการสร้างรูปร่างรูปทรงที่ดูน่ารัก ตลก และดูน่าสนใจในแบบฉบับของตนเอง	รูปแบบเทคนิคของศิลปิน 2 ท่านนี้แตกต่างกัน ท่านหนึ่งใช้การทิ้งที่แปลง อีกท่านหนึ่งใช้การวาดแบบเก็บรายละเอียดแต่มีลักษณะของการลงน้ำหนักสีและแสงเงาที่ชัดเจนและสวยงามเหมือนกัน	ในส่วนของเนื้อหาพูดในเรื่องของสิ่งรอบตัวเช่นกัน แต่ท่านหนึ่งจะเน้นไปทางด้านของความสุขในชีวิตแต่อีกท่านหนึ่งจะบอกเล่าเรื่องราวต่างๆที่ผ่านเข้ามาในชีวิตและจินตนาการ ความฝัน	นำเอาจุดที่น่าสนใจของรูปแบบงานของ Naoto และนำเอาแนวคิดของ ลำพูนันเสนอ มาเป็นแนวทางในการพัฒนาผลงานที่เป็นแบบฉบับเฉพาะตน

2.3.3 เทคนิควิธีการที่มีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์ผลงาน

ในการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ชุด กิ้น นี้ ข้าพเจ้าสร้างสรรค์ผลงานด้วยเทคนิคการวาดภาพด้วยสีไม้ และสีน้ำลงบนกระดาษร้อยปอนด์ โดยเทคนิคของการสร้างสรรค์งานนั้น ได้เน้นการใช้สีไม้เป็นหลัก ซึ่งเริ่มการสร้างสรรค์งานจากการลงสีน้ำเป็นพื้นสีก่อนเมื่อสีแห้งเรียบร้อยแล้วจึงใช้สีไม้เพิ่มค่าของสีขึ้นทีละนิด ตามลำดับของน้ำหนักสีในวัตถุนั้นๆ มีการระบายสีของวัตถุโดยการผสมและแทรกสีต่างๆเพื่อให้เกิดความสมจริงของวัตถุ และเพิ่มน้ำหนักแสงเงาให้ดูสมจริงมากยิ่งขึ้น ซึ่งในการวาดสีไม้นั้นจะเน้นความละเอียดของภาพด้วยการใช้เทคนิคการเหลาสีให้แหลมในการวาดเก็บรายละเอียด ยิ่งสีไม้ปลายแหลมมากเท่าไรการเก็บรายละเอียดก็จะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น ซึ่งเทคนิคการวาดสีไม้ที่ได้กล่าวข้างต้นนี้ ข้าพเจ้าได้รับอิทธิพลมาจากการสร้างสรรค์งานของบุคคลใกล้เคียงตัวของข้าพเจ้าเอง นั่นคือคุณพ่อ คุณพ่อเป็นครุคณิตศาสตร์ที่รักในงานศิลปะ และศึกษาวิธีการวาดภาพด้วยตนเอง ทักษะฝีมือของคุณพ่อนั้นเป็นที่ยอมรับของผู้คนที่อยู่รอบตัว และได้สร้างสรรค์ผลงานมากมายแก่โรงเรียนและชุมชน ข้าพเจ้าเริ่มต้นการวาดภาพได้ด้วยการฝึกฝนของคุณพ่อ สีที่เริ่มใช้เป็นสีแรกและเป็นทักษะการใช้สีที่ประสบความสำเร็จที่ได้รับความทรงจำที่ดีมากมายในการประกวดวาดภาพในสมัยเด็ก เกิดจากการที่ได้รับความฝึกฝนและแรงบันดาลใจจากการสร้างงานของคุณพ่อเป็นสำคัญ เทคนิคการสร้างงานด้วยสีไม้ของคุณพ่อนั้นจะเน้นในเรื่อง การระบายให้สีเรียบเท่ากันไม่เป็นเส้นที่แข็ง ระบายให้สีมีน้ำหนักที่แตกต่างกันในความเป็นแสงเงาที่ตกกระทบกับวัตถุ ระบายผสมสีในสีที่แตกต่างเพื่อให้ได้สีที่ใกล้เคียงกับสีจริง ให้งานดูมีมิติสมจริง และการเก็บรายละเอียดของสีด้วยสีที่มีปลายแหลม รวมไปถึงแม้กระทั่งการเหลาสีไม้ให้ถูกวิธีเพื่อให้คุ้มค่าในการใช้งาน



ภาพที่ 16 ภาพผลงานสีไม้ของพ่อ

2.3.4 อิทธิพลของผลงานก่อนวิทยานิพนธ์

ในการสร้างสรรค์ผลงานชุดก่อนวิทยานิพนธ์นั้น มีชื่อว่า “กินช่างบ่เหลือ กินเสือบอ๋ม” เป็นการบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการกินของตนเอง ความสุขในการกิน ที่พูดถึงการกินในรูปแบบที่มีอะไรก็กินหมด มีอะไรก็กินไม่เหลือ ซึ่งเป็นลักษณะและเอกลักษณ์เฉพาะตนของผู้สร้างสรรค้งาน ซึ่งผู้สร้างสรรคได้แรงบันดาลใจมาจากเรื่องของคุณสุขของตนเองที่มีต่อการกิน เป็นแง่มุมความสุขเล็กๆ ที่เราสามารถมีได้ในการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน ซึ่งนำผลงานชุดนี้มาต่อยอดสู่ผลงานวิทยานิพนธ์ชุด “กิน”



ภาพที่17 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 1
ชื่อผลงาน : “กินช่างบ่เหลือ กินเสือบอ๋ม”
เทคนิค : สีไม้บนกระดาษร้อยปอนด์
ขนาด : 37x 60 เซนติเมตร



ภาพที่18 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 2

ชื่อผลงาน : กวาซีได้ขำนี้

เทคนิค : สีไม้บนกระดาษร้อยปอนด์

ขนาด : 37x 60 เซนติเมตร



ภาพที่19 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 3

ชื่อผลงาน : มืออื่นเด้อ

เทคนิค : สีไม้บนกระดาษร้อยปอนด์

ขนาด : 37x 60 เซนติเมตร

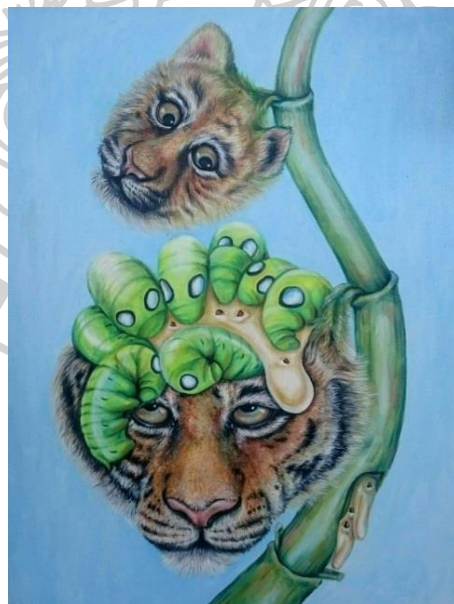


ภาพที่20 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 4

ชื่อผลงาน : กินบ่เหลือ

เทคนิค : สีน้ำมันบนผ้าใบ

ขนาด : 80x 60 เซนติเมตร



ภาพที่21 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 5

ชื่อผลงาน : กินบ่เหลือ 2

เทคนิค : สีน้ำมันบนผ้าใบ

ขนาด : 80x 60 เซนติเมตร



ภาพที่22 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 6
 ชื่อผลงาน : กินเจ้าของ
 เทคนิค : สีน้ำมันบนผ้าใบ
 ขนาด : 80x 60 เซนติเมตร



ภาพที่23 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 7
 ชื่อผลงาน : อีกละติ
 เทคนิค : สีน้ำมันบนผ้าใบ
 ขนาด : 80x 60 เซนติเมตร



ภาพที่24 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 8

ชื่อผลงาน : กิ่งโป๊ม

เทคนิค : สีน้ำมันบนผ้าใบ

ขนาด : 80x 60 เซนติเมตร



ภาพที่25 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 9

ชื่อผลงาน : กิ่งจันทน์เป็น....

เทคนิค : สีน้ำมันบนผ้าใบ

ขนาด : 80x 60 เซนติเมตร

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการสร้างสรรค์

3.1 แนวคิดและแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงาน

วิทยานิพนธ์หัวข้อ “กิน” ฉบับนี้ ต้องการแสดงถึงเรื่องราว มุมมองความสุขเล็กๆ ในการดำเนินชีวิตของตนเองในเรื่องของการกิน สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นตัวตนของตนเองในความเป็นผู้หญิงอ้วนคนหนึ่ง ที่รักในการกิน เพราะความสุขไม่ได้เกิดขึ้นมาจากสิ่งที่สำคัญหรือต้องยิ่งใหญ่เสมอไป หากแต่เรามองสิ่งเหล่านั้นอย่างเข้าใจในเรื่องเล็กๆน้อยๆที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาของการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน เราก็จะสามารถสร้างความสุขได้เช่นกัน โดยข้าพเจ้าได้ถ่ายทอดความสุขนี้ผ่านพญาสุภาชิตีอีสานหรือคำพูด วลี ต่างๆที่ผ่านเข้ามาจากการดำเนินชีวิต ในแต่ละวัน นำมาเป็นแรงบันดาลใจ ที่แสดงออกมาเป็นรูปแบบของทัศนศิลป์ อย่างตรงไปตรงมา เพื่อให้ได้มุมมอง แง่คิดในด้านความสุข มีสาระเชิงหยอกล้อเสียดสี อธิบายสาระความหมายผ่านงานสร้างสรรค์ของข้าพเจ้า

3.2 รูปแบบของงานสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ในชื่อชุดว่า “กิน” นี้ ข้าพเจ้าสร้างสรรค์โดยใช้รูปแบบของงานจิตรกรรม 2 มิติ ตามทัศนคติของตนเองที่สะท้อนในเรื่องความสุขของการกินผ่าน คำพูด วลี หรือพญาอีสาน ซึ่งรูปแบบที่ถ่ายทอดออกมาจะมาจากการสร้างสัญลักษณ์ด้วยการถอดความหมายจากคำพูดและพญาที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตัวเองไม่ว่าจะเป็นลักษณะของการกินหรือรูปร่างที่เกิดจากการกิน ซึ่งสัญลักษณ์ที่ถอดออกมาจากคำเหล่านั้นจะถูกนำมาประกอบสร้างด้วยรูปสัญลักษณ์ที่เกิดจากใจให้ดูสนุกสนาน ตลก ผ่านทางด้านรูปทรงของสิ่งของที่ดูสมจริงแต่ เกินจริง หรือทางด้านลักษณะท่าทางที่ดูตลก เกินจริง ของสัญลักษณ์นั้นๆ

3.3 วิธีการดำเนินงาน

ขั้นตอนที่ 1 : ค้นหาข้อมูลในการดำเนินงาน โดยการค้นหาคำพูดที่เกี่ยวข้องในการดำเนินชีวิตของตนเอง และคำพญาอีสานที่เกี่ยวกับเรื่องของการกิน ซึ่งคำพูดหรือคำพญาเหล่านั้นเป็นคำที่ใช้ในการดำรงชีวิตจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ที่เกิดขึ้นจากคนรอบตัว หรือแม้กระทั่งเกิดจากคำพูดเล่นของตนเอง และนำคำพูด คำพญาอีสาน เหล่านี้มาคัดเลือกเพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานในขั้นตอนต่อไป

ขั้นตอนที่ 2 : นำคำพูดหรือคำพญาอีสานทั้ง 10 คำ ที่คัดเลือกไว้มาออกแบบภาพร่าง โดยนำมาตีความ จากนั้นแทนค่าด้วยสัญลักษณ์ต่างๆ สร้างบุคลิกตัวละครตามรูปแบบจินตนาการของตนเองลงในผลงานให้ดูตลก สนุกสนานและเสียดสี เพื่อให้สามารถถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึก ตามคำเหล่านั้นได้อย่างตรงไปตรงมา ดูง่าย ไม่ซับซ้อน

สามารถเข้าใจได้โดยง่าย โดย ในการสร้างภาพร่างนั้นต้องสร้างให้เสมือนผลงานจริง ใช้สีและกระดาษเสมือนผลงานจริงต่างกันตรงขนาดของกระดาษ เพื่อให้เห็นถึงความสมบูรณ์ของผลงานและความเป็นไปได้ว่าสามารถขยายเป็นผลงานจริงได้หรือไม่

- ขั้นตอนที่ 3 : เมื่อสร้างภาพร่างได้อย่างสมบูรณ์และพึงพอใจแล้ว จึงนำภาพร่างเหล่านั้นมาสร้างสรรค์เป็น ผลงานจริง ลงบนกระดาษร้อยปอนด์ ซึ่งมีขนาด 50 x 65 เซนติเมตร โดยเริ่มจากการถ่ายภาพร่างลงในคอมพิวเตอร์และฉายลงบนกระดาษร้อยปอนด์เพื่อให้สัดส่วนพอดีกับกระดาษและไม่เพี้ยนไปจากภาพร่าง เมื่อเขียนโครงสร้างโดยคร่าวเรียบร้อยแล้ว ลงรายละเอียดของโครงสร้างต่างๆให้ครบถ้วน เพื่อให้สามารถลงสีได้อย่างถูกต้อง
- ขั้นตอนที่ 4 : ในบางชิ้นงาน ผู้สร้างสรรค์ได้ใช้กระดาษร้อยปอนด์ที่มีสีเข้ม ในการสร้างผลงาน จึงได้ใช้กระดาษสีขาวเพื่อเป็นการคัดรายละเอียดในบางส่วนที่ต้องการให้เด่นชัด โดยวิธีการปะติดลงไปบนกระดาษร้อยปอนด์สีเข้ม และลงสีน้ำเป็นพื้นของงานบนกระดาษร้อยปอนด์สีขาวเพื่อให้สะดวกในการเพิ่มน้ำหนักของสีไม้ในขั้นตอนต่อไป แต่ในบางชิ้นงานที่เป็นกระดาษร้อยปอนด์สีอ่อนก็สามารถลงด้วยสีน้ำได้เลยโดยไม่ต้องปะติดเพื่อคัดรายละเอียด และบางชิ้นงานลงสีไม้ได้เลย โดยไม่ต้องลงสีน้ำเป็นพื้นก่อน
- ขั้นตอนที่ 5 : เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการของสีน้ำแล้ว จึงลงสีไม้ทับเพื่อเพิ่มน้ำหนักของสีในแต่ละส่วนของชิ้นงาน โดยผู้สร้างสรรค์งานลงสีและเก็บรายละเอียดในแต่ละส่วนไปพร้อมๆกัน เพื่อให้เสร็จเรียบร้อยไปที่ละส่วนของชิ้นงาน และลงสีน้ำในส่วนที่เป็นน้ำหนักแสงขาวในบางส่วนของชิ้นงานให้ชัดเจนขึ้น และเมื่อลงสีครบทุกส่วนของชิ้นงานแล้ว จึงดูภาพโดยรวมของชิ้นงานและเก็บรายละเอียดโดยรวมอีกครั้งจนงานเสร็จสมบูรณ์

3.4 รายละเอียดของระยะเวลาในการดำเนินงาน

วัน/เดือน/ปี	รายละเอียดการดำเนินงาน
21 มกราคม 2561	นำเสนอหัวข้อในการสร้างสรรค์ผลงาน
23 มกราคม 2561	พูดคุยเรื่องรายละเอียดของการสร้างสรรค์งานกับที่ปรึกษา
24 มกราคม - 24 กุมภาพันธ์ 2561	ทำภาพร่างชิ้นงานที่มีชื่อว่า สวบ และจักหน้อย นำเสนอที่ปรึกษา เพื่อดูความสมบูรณ์ของชิ้นงานเพื่อผ่านสู่กระบวนการต่อไป
25 กุมภาพันธ์ – 30 มีนาคม 2561	นำผลงานภาพร่างที่สมบูรณ์แล้วทั้ง 2 ชิ้น มาสร้างสรรค์เป็นชิ้นงานจริงที่มีขนาด 50 x 60 เซนติเมตร บนกระดาษร้อยปอนด์ พร้อมการลงสีและรายละเอียดจนเสร็จสมบูรณ์ทั้ง 2 ชิ้นงาน
31 มีนาคม 2561	ส่งงานรอบที่ 1
1-14 เมษายน 2561	ทำภาพร่างชิ้นงานที่มีชื่อว่า คำตาสวด, เบ็ดคัก, อืดหืด, เสื่อมันหด และต้นจู่จู่ นำเสนอที่ปรึกษา เพื่อดูความสมบูรณ์ของชิ้นงานเพื่อผ่านสู่กระบวนการต่อไป
15-27 เมษายน 2561	นำผลงานภาพร่างที่สมบูรณ์แล้วทั้ง 5 ชิ้น มาสร้างสรรค์เป็นชิ้นงานจริงที่มีขนาด 50 x 60 เซนติเมตร บนกระดาษร้อยปอนด์ พร้อมการลงสีและรายละเอียดจนเสร็จสมบูรณ์ทั้ง 5 ชิ้นงาน
28 เมษายน 2561	ส่งงานรอบที่ 2
29 เมษายน – 11 พฤษภาคม 2561	ทำภาพร่างชิ้นงานที่มีชื่อว่า สิบสี่ฮ้างหรือชาวสี่ฮ้าง, กั้นมำมำ บ่คำเบ็งห้อง และทันไคเค็ง นำเสนอที่ปรึกษา เพื่อดูความสมบูรณ์ของชิ้นงานเพื่อผ่านสู่กระบวนการต่อไป
12-18 พฤษภาคม 2561	นำผลงานภาพร่างที่สมบูรณ์แล้วทั้ง 3 ชิ้น มาสร้างสรรค์เป็นชิ้นงานจริงที่มีขนาด 50 x 60 เซนติเมตร บนกระดาษร้อยปอนด์ พร้อมการลงสีและรายละเอียดจนเสร็จสมบูรณ์ทั้ง 3 ชิ้นงาน
19 พฤษภาคม 2561	ส่งงานรอบที่ 3

3.5 วัสดุอุปกรณ์ในการดำเนินงาน

1. สีไม้



ภาพที่ 26 สีไม้

2. สีน้ำ



ภาพที่ 27 สีน้ำ

3. กระดาษร้อยปอนด์และกระดาษรองวาด



ภาพที่ 28 กระดาษและกระดาษรองวาด

4. ดินสอ, ยางลบ, คัตเตอร์และไม้บรรทัด



ภาพที่ 29 ดินสอ,ยางลบ,คัตเตอร์และไม้บรรทัด

3.6 ทฤษฎีการสร้างสรรคผลงานตามอุดมคติ

3.6.1 แนวคิดวิธีสร้างสัญญาในอุดมคติ

ผลงานชุดนี้สร้างสรรค์ขึ้นมาด้วยแนวความคิดเชิงอุดมคติในเรื่องของความสุขที่เกิดขึ้นจากภายในจิตใจความต้องการที่เกิดขึ้นว่าด้วยเรื่องของการ “กิน” โดยการนำความคิดเชิงอุดมคตินี้มาแสดงออกด้วย คำ วลี หรือคำพยานอีสาน ที่บ่งบอกถึงความสุขเชิงอุดมคติของตนเอง โดยแบ่งผลงานออกเป็น 3 กลุ่มหลักๆ คือ คำอีสานที่แสดงถึงรูปลักษณ์ภายนอกของตนเอง คำอีสานที่แสดงถึงกริยาท่าทางในการกินของตนเอง และคำพยานอีสานที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเอง ซึ่งผลงาน 3 กลุ่มนี้ จะถูกวิเคราะห์และตีความออกมาเป็นสัญญาที่บ่งบอกถึงความสุขใน คำนั้นๆ ที่อยู่ภายในจิตใจ เป็นความต้องการของจิตใจ ที่อยากจะทำ อยากจะกิน แต่อยู่ภายใต้ขอบเขตของความพึงพอใจของตนเองที่เรียกว่า “ความสุข”

คำอีสานที่แสดงถึงรูปลักษณ์ภายนอกของตนเอง

คำอีสานที่แสดงถึงรูปลักษณ์ภายนอกของตนเอง ที่เกิดจากแนวคิดเชิงอุดมคติสะท้อนความสุขภายในจิตใจ ของตนเองที่เกิดจากความพึงพอใจในรูปลักษณ์ที่เกิดขึ้นจากการกินของตนเอง การที่มีรูปร่างอวบอ้วนไม่ใช่สิ่งผิดหากไม่ได้ทำให้ตนเองหรือคนรอบข้างเดือดร้อน หลายคนมองว่าอ้วนคือความทุกข์ อาจทำให้ป่วยบ่อย แต่คนอ้วนก็สามารถแข็งแรงได้ เช่นคำพูดที่ว่า “เป็นหมูที่แข็งแรง” ความงามที่เกิดจากการกินนี้อาจดู ตัน ปรี หรืออืด แต่หากเรามองว่ารูปลักษณ์ที่เกิดขึ้นนี้คือความน่ารัก ความสวยงามในชีวิต พึงพอใจแล้วกับรูปลักษณ์ของตนเองที่เป็นอยู่ สิ่งที่เป็นรูปลักษณ์ที่เกิดขึ้นนี้ก็จะกลายเป็น “ความสุข” ในการใช้ชีวิต



ภาพที่ 30 แนวคิด คำอีสานที่แสดงถึงรูปลักษณะภายนอกของตนเอง
คำอีสานที่แสดงถึงกริยาท่าทางในการกินของตนเอง

คำอีสานที่แสดงถึงกริยาท่าทางในการกินของตนเองที่เกิดจากแนวคิดเชิงอุดมคติสะท้อนความสุขภายในจิตใจ ของตนเองที่เกิดจากความพึงพอใจในกริยาท่าทางในการกินของตนเอง ซึ่งแต่ละบุคคลก็จะมีบุคลิก ท่าทางของการใช้ชีวิตที่แตกต่างกัน เช่นเดียวกันนั้น ตัวข้าพเจ้าเองก็มีบุคลิกที่แตกต่างจากบุคคลอื่น บุคลิกที่ว่าคือ บุคลิกลักษณะท่าทางที่เป็นแบบเฉพาะที่เกิดจากความสุขในการกิน ท่วงท่าที่บ่งบอกถึงความสุขของการกินที่ เป็นแบบเฉพาะตน ไม่ว่าจะเป็นการยึดหรือการกินจนเกลี้ยง แต่สิ่งเหล่านั้นคือความตลก สนุก และความสุข ที่ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจและขอบเขตที่ตนเองสามารถปฏิบัติได้อย่างมีความสุขภายในจิตใจ



ภาพที่ 31 แนวคิด คำอีสานที่แสดงถึงกริยาท่าทางในการกินของตนเอง
คำผญาอีสานที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเอง

คำผญาอีสานที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเอง เกิดจากแนวคิดเชิงอุดมคติสะท้อนความสุขภายในจิตใจ ของตนเองที่เกิดจากความพึงพอใจในความเป็นตัวตนหรือนิสัยในการกิน ของตนเอง โดยความเป็นตัวตนนี้หากไม่ได้นำมาซึ่งแก่ความทุกข์สู่ตนเองหรือบุคคลอื่นก็สามารถแสดงออกได้อย่างมีความสุข ซึ่งในความเป็นตัวตนหรือนิสัยของตนเองที่รักในการกิน ได้สร้างความสุขที่ถึงแม้จะเป็นเพียงแค่เรื่องเล็กน้อยที่เกิดขึ้น แต่ความเป็นตัวตนที่รักในการกิน ก็สามารถทำให้เกิดความสุขภายในจิตใจและสะท้อนออกมาให้ผู้อื่นที่ได้สัมผัสและรับรู้ในผลงานชุดนี้ เกิดความสุขตามเรื่องราวที่ถ่ายทอดออกมาได้เช่นกัน



ภาพที่ 32 แนวคิดคำพยานที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเอง

กรอบแนวคิดวิธีสร้างสัญญาในอุดมคติ



3.6.2 รูปแบบและการสร้างภาพในอุดมคติ

จากแนวคิดวิธีสร้างสัญลักษณ์ในอุดมคติ สามารถนำสัญลักษณ์ที่ได้จากคำ วลี หรือพญานี้ มาประกอบเป็นภาพในอุดมคติ โดยมีวิธีการสร้างรูปแบบเชิงอุดมคติได้ 3 วิธี คือ สร้างภาพอุดมคติจากคำที่แสดงถึงรูปลักษณะภายนอกของตนเอง สร้างภาพอุดมคติจากคำที่แสดงถึงกริยาท่าทางในการกินของตนเอง และสร้างภาพอุดมคติจากคำพญานี้ที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเอง ที่มีขอบเขตในการประกอบภาพด้วยคำว่า “ความสุขในการกิน” นำไปสู่รูปแบบของผลงานที่เป็นอุดมคติเฉพาะตนขึ้นมา

คำพญานี้ที่แสดงถึงรูปลักษณะภายนอกของตนเอง

คำพญานี้ที่แสดงถึงรูปลักษณะภายนอกของตนเอง สะท้อนความเป็นตัวตนด้วยรูปแบบของความปลิ้น ความปรี และความอืด ของรูปทรงที่มีมากกว่าปกติแต่สวยงามในอุดมคติ ประกอบเป็นภาพลักษณะที่ดูตลก สนุก ด้วยความเกินจริงของอารมณ์ที่มีความสุขมากในการกิน แต่ยังคงไว้ซึ่งความเป็นจริงในส่วนของรูปร่างรูปทรง



ภาพที่ 33 คำที่แสดงถึงรูปลักษณะภายนอกของตนเอง

คำที่แสดงถึงกริยาท่าทางในการกินของตนเอง

คำที่แสดงถึงกริยาท่าทางในการกินของตนเอง สะท้อนความเป็นตัวตนด้วยรูปแบบของกริยาท่าทาง ที่เกินความงามจากความเป็นจริง แต่งดงามในอุดมคติของข้าพเจ้า งดงามในท่วงท่าและกริยาของการกินในการอ้าปาก ที่กว้างแต่ดูเต็มคำเต็มความรู้สึกจนเกิดเป็นสุนทรีย์ของการกิน หรือการยึดจนย้วยซึ่งเป็นการย้วยด้วยรูปทรงที่ดูอ่อนนุ่ม ดูอบอุ่น น่ารัก จากรูปร่างรูปทรงที่เกิดขึ้น ซึ่งการประกอบเป็นภาพที่เกิดขึ้นนี้จะมีลักษณะที่ดูตลก สนุก ด้วยความเกินจริงของอารมณ์ที่มีความสุขมากในการกิน แต่ยังคงไว้ซึ่งความเป็นจริงในบางส่วนของรูปร่างรูปทรง



ภาพที่ 34 คำที่แสดงถึงกริยาทำทางในการกินของตนเอง

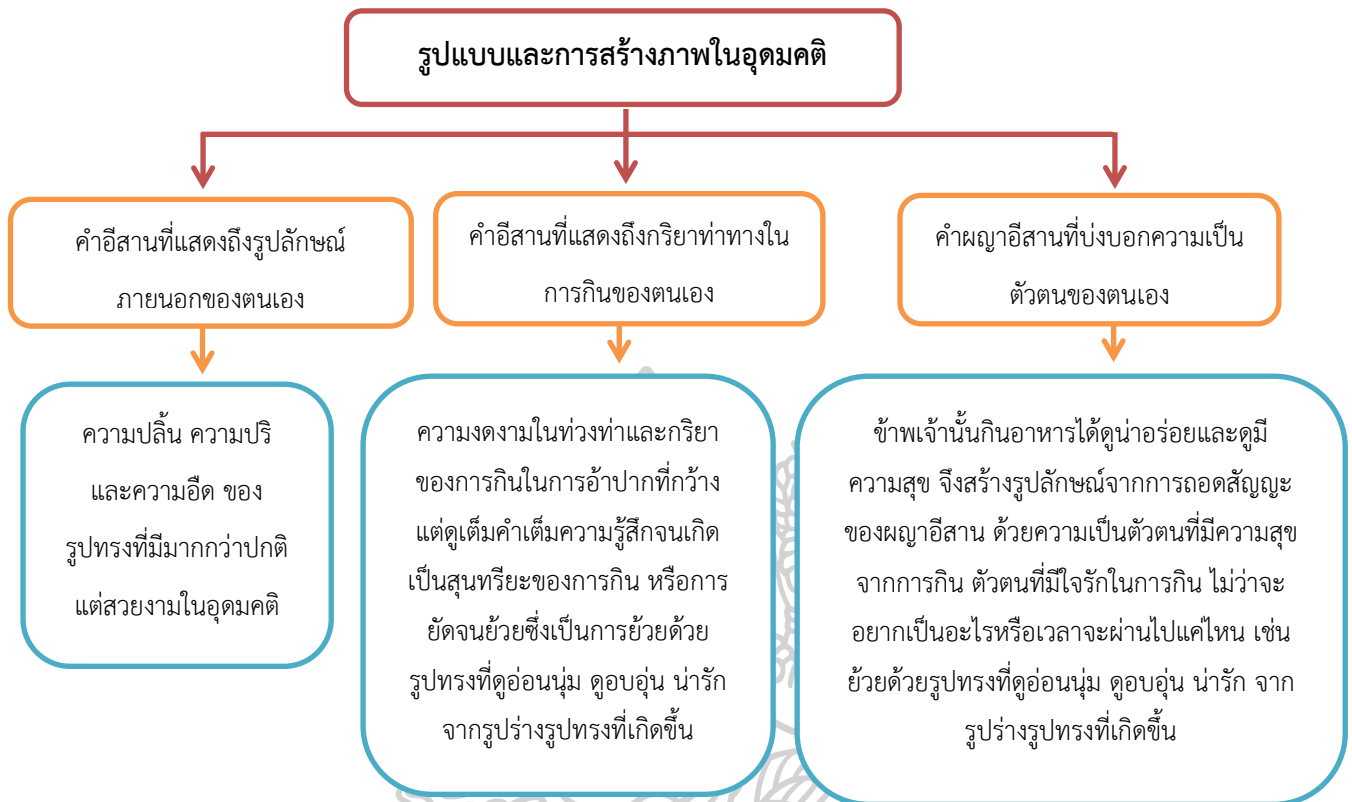
คำผญาอีสานที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเอง

คำผญาอีสานที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเอง ซึ่งคำว่า “ตัวตน” คือลักษณะธรรมชาติที่เกิดขึ้นจากตัวบุคคลนั้นโดยไม่ได้ผ่านการบิดเพี้ยนของการกระทำ ซึ่งตัวตนของข้าพเจ้านั้นมักสะท้อนลักษณะท่าทาง นิสัย ของการกินออกมาเป็นประจำ ซึ่งทำให้ผู้ที่อยู่ใกล้ตัวนั้นได้สัมผัสและรับรู้ว่าตัวตนของข้าพเจ้านั้นเป็นผู้ที่รักและมีความสุขกับการกิน จนเคยมีผู้กล่าวว่า ข้าพเจ้านั้นกินอาหารได้ดูน่าอร่อยและดูมีความสุข จึงสร้างรูปลักษณ์จากการถอดสัญลักษณ์ของผญาอีสาน ด้วยความเป็นตัวตนที่มีความสุขจากการกิน ตัวตนที่มีใจรักในการกิน ไม่ว่าจะอยากที่จะเป็นอะไรหรือเวลาจะผ่านไปแค่ไหน ซึ่งการประกอบเป็นภาพที่เกิดขึ้นนี้จะมีลักษณะที่เกิดจากจินตนาการของความสุขที่ดูตลก สนุก ด้วยความเกินจริงของอารมณ์ที่มีความสุขมากในการกิน แต่ยังคงไว้ซึ่งความเป็นจริง ในบางส่วนของรูปร่างรูปทรงทรง



ภาพที่ 35 คำผญาอีสานที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเอง

กรอบแนวคิดวิธีสร้างสัญลักษณ์ในอุดมคติ



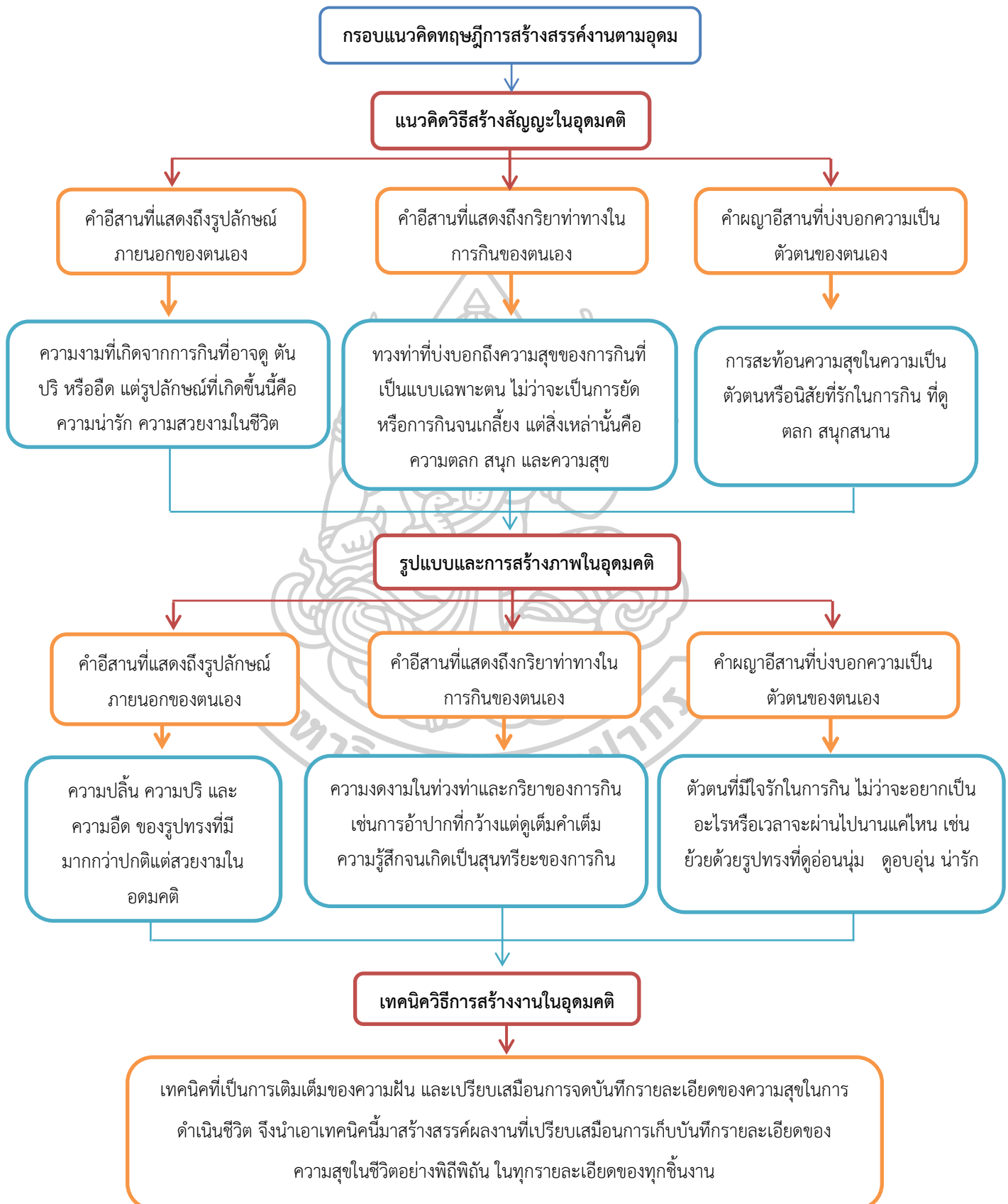
3.6.3 เทคนิควิธีการสร้างงานในอุดมคติ

เทคนิควิธีการสร้างงานในอุดมคตินั้นเกิดขึ้นจากความรักในการถ่ายทอดงานศิลปะในสมัยเด็ก จนกลายมาเป็นเทคนิคที่เป็นการเติมเต็มของความฝัน และเปรียบเสมือนการจดบันทึกรายละเอียดของความสุขในการดำเนินชีวิต จึงนำเอาเทคนิคนี้มาสร้างสรรค์ผลงานที่เปรียบเสมือนการเก็บบันทึก รายละเอียดของความสุขในชีวิตอย่างพิถีพิถัน ในทุกรายละเอียดของทุกชิ้นงาน จากชิ้นที่ 1 ถึง ชิ้นที่ 10 ด้วยสีสันทันทีสนุกและรายละเอียดที่เต็มไปด้วยความสุขจากรูปร่างรูปทรงที่มีมากกว่าปกติแต่สวยงามในอุดมคติ ที่สร้างสรรค์ขึ้นในผลงานทั้ง 10 ชิ้น



ภาพที่ 36 ภาพผลงานทั้ง 10 ชิ้น

กรอบแนวคิดทฤษฎีการสร้างสรรคงานตามอุดมคติ



3.7 เทคนิค ขั้นตอน และกระบวนการ

ในการสร้างสรรค์ผลงานชุด “กิน” ชุดนี้ ประกอบไปด้วยชิ้นงานทั้งหมด 10 ชิ้น ซึ่งมีขั้นตอนการปฏิบัติงานที่แตกต่างกันในบางช่วงของขั้นตอนการปฏิบัติงาน แบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 ประกอบไปด้วยผลงานที่มีชื่อว่า สวบ และ จักหน้อย

ขั้นตอนที่ 1 : สร้างภาพร่างตามแนวความคิดในการสร้างสรรค์ผลงานให้สมบูรณ์



ภาพที่ 37 ภาพร่าง

ขั้นตอนที่ 2 : นำภาพร่างฉบับสมบูรณ์มาขยายบนกระดาษร้อยปอนด์ขนาด 50 x 65 เซนติเมตร ด้วยเครื่องฉายโปรเจคเตอร์



ภาพที่ 38 ฉายโปรเจคเตอร์ ลงบนกระดาษผลงานจริง

ขั้นตอนที่ 3 : ร่างโครงสร้างของภาพอย่างคร่าวๆเพื่อให้ทราบขอบเขตของผลงาน



ภาพที่ 39 ร่างภาพโครงสร้างโดยรวม

ขั้นตอนที่ 4 : ร่างภาพเก็บรายละเอียดในชิ้นงานให้ชัดเจนเพื่อให้ง่ายต่อการลงสีในแต่ละส่วนของภาพ



ภาพที่ 40 ร่างภาพโดยลงรายละเอียดทั้งหมด

ขั้นตอนที่ 5 : ตัดกระดาษสีขาวปะติดลงในส่วนของโครงสร้างที่ต้องการจะเน้นให้ชัดเจน



ภาพที่ 41 ตัดแปะกระดาษสีขาวตรงส่วนที่ต้องการเน้นรายละเอียดให้ชัดเจน

ขั้นตอนที่ 6 : ลงสีน้ำเป็นพื้นโดยรวมเพื่อให้ลงสีไม้ได้อย่างรวดเร็วมากขึ้น

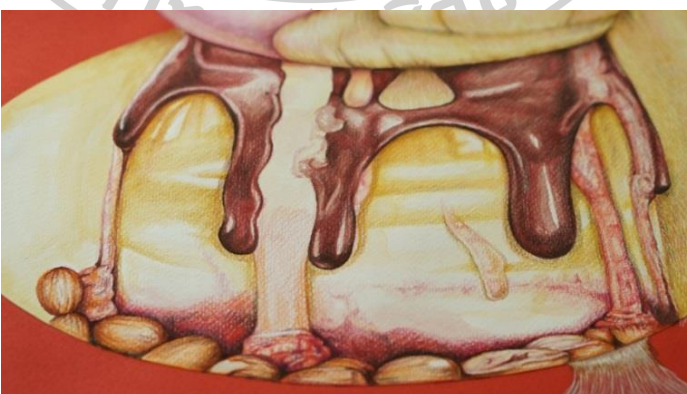


ภาพที่ 42 ลงสีน้ำโดยรวม

ขั้นตอนที่ 7 : ลงสีไม้ตามส่วนต่างๆของชิ้นงาน พร้อมเก็บรายละเอียดให้เสร็จสมบูรณ์ในแต่ละส่วน



ภาพที่ 43 ลงสีไม้เก็บรายละเอียด



ภาพที่ 44 ลงสีไม้เก็บรายละเอียด



ภาพที่ 45 ลงสีไม้เก็บรายละเอียด

ขั้นตอนที่ 8 : เมื่อลงรายละเอียดครบถ้วนทุกส่วนในชิ้นงานแล้ว คุณภาพรวมของงานอีกรอบและเก็บรายละเอียดในส่วนต่างๆเพิ่มเติม ดูแสงเงาโดยรวมของภาพผลงาน จนกระทั่งภาพเสร็จสมบูรณ์



ภาพที่ 46 เก็บรายละเอียดจนเสร็จ

รูปแบบที่ 2 ประกอบไปด้วยผลงานที่มีชื่อว่า คำตาสวด, เบ็ดคัก, อืดหืด, เสื่อมันหด และต้นจู่ลู่
 ขั้นตอนที่ 1 : สร้างภาพร่างตามแนวความคิดในการสร้างสรรค์ผลงานให้สมบูรณ์



ภาพที่ 47 ภาพร่าง

ขั้นตอนที่ 2 : นำภาพร่างฉบับสมบูรณ์มาขยายบนกระดาษร้อยปอนด์ขนาด 50 x 65 เซนติเมตร
 ด้วยเครื่องฉายโปรเจคเตอร์



ภาพที่ 48 ฉายโปรเจคเตอร์ ลงบนกระดาษผลงานจริง

ขั้นตอนที่ 3 : ร่างโครงสร้างของภาพอย่างคร่าวๆเพื่อให้ทราบขอบเขตของผลงาน



ภาพที่ 49 ร่างภาพโครงสร้างโดยรวม

ขั้นตอนที่ 4 : ร่างภาพเก็บรายละเอียดในชิ้นงานให้ชัดเจนเพื่อให้ง่ายต่อการลงสีในแต่ละส่วนของภาพ



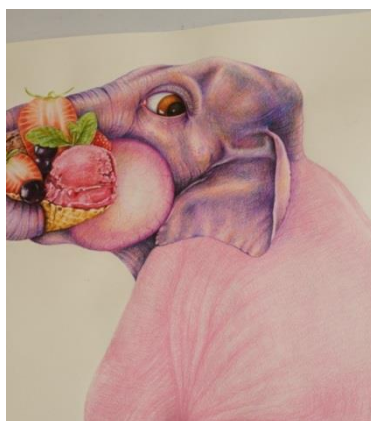
ภาพที่ 50 ร่างภาพโดยลงรายละเอียดทั้งหมด

ขั้นตอนที่ 5 : ลงสีน้ำเป็นพื้นโดยรวมเพื่อทำให้ลงสีไม้ได้อย่างรวดเร็วมากขึ้นและเริ่มเก็บรายละเอียดด้วยสีน้ำ



ภาพที่ 51 ลงสีน้ำโดยรวมและลงรายละเอียดของภาพด้วยสีไม้

ขั้นตอนที่ 6 : ลงสีไม้ตามส่วนต่างๆของชิ้นงาน พร้อมเก็บรายละเอียดให้เสร็จสมบูรณ์ในแต่ละส่วน



ภาพประกอบที่ 55 ลงสีไม้เก็บรายละเอียด

ขั้นตอนที่ 7 : เมื่อลงรายละเอียดครบถ้วนทุกส่วนในชิ้นงานแล้ว ดูภาพรวมของงานอีกรอบและ เก็บรายละเอียดในส่วนต่างๆเพิ่มเติม ดูแสงเงาโดยรวมของภาพผลงาน จนกระทั่ง ภาพเสร็จสมบูรณ์



ภาพที่ 52 เก็บรายละเอียดจนเสร็จสมบูรณ์

รูปแบบที่ 3 ประกอบไปด้วยผลงานที่มีชื่อว่า สิบสี่ห้างหรือชาวสี่ห้าง, กินมาม่า บ่คำเบ็งท้อง และ ทันใต้เค็ง

ขั้นตอนที่ 1 : สร้างภาพร่างตามแนวความคิดในการสร้างสรรค์ผลงานให้สมบูรณ์



ภาพที่ 53 ภาพร่าง

ขั้นตอนที่ 2 : นำภาพร่างฉบับสมบูรณ์มาขยายบนกระดาษร้อยปอนด์ขนาด 50 x 65 เซนติเมตร
ด้วยเครื่องฉายโปรเจคเตอร์



ภาพที่ 54 ฉายโปรเจคเตอร์ ลงบนกระดาษผลงานจริง

ขั้นตอนที่ 3 : ร่างโครงสร้างของภาพอย่างคร่าวๆ เพื่อให้ทราบขอบเขตของผลงาน



ภาพที่ 55 ร่างภาพโครงสร้างโดยรวม

ขั้นตอนที่ 4 : ร่างภาพเก็บรายละเอียดในชิ้นงานให้ชัดเจนเพื่อให้ง่ายต่อการลงสีในแต่ละส่วนของ
ภาพ



ภาพที่ 56 ร่างภาพโดยลงรายละเอียดทั้งหมด

ขั้นตอนที่ 7 : ลงสีไม่ตามส่วนต่างๆของชิ้นงาน พร้อมเก็บรายละเอียดให้เสร็จสมบูรณ์ในแต่ละส่วน



ภาพที่ 57 ลงสีไม้เก็บรายละเอียด



ภาพที่ 58 ลงสีไม้เก็บรายละเอียด



ภาพที่ 59 ลงสีไม้เก็บรายละเอียด

ขั้นตอนที่ 8 : เมื่อลงรายละเอียดครบถ้วนทุกส่วนในชิ้นงานแล้ว ดูภาพรวมของงานอีกรอบและเก็บรายละเอียดในส่วนต่างๆเพิ่มเติม ดูแสงเงาโดยรวมของภาพผลงาน จนกระทั่งภาพเสร็จสมบูรณ์



ภาพที่ 60 เก็บรายละเอียดจนเสร็จสมบูรณ์



บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์การสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์หัวข้อ “กิน” มีการพัฒนาผลงานทางด้าน แนวความคิด ขั้นตอนกระบวนการสร้างสรรค์ รูปแบบการแสดงออก และเทคนิควิธีการ การใช้วัสดุอุปกรณ์ อย่างต่อเนื่อง ดังต่อไปนี้

4.1 วิเคราะห์พัฒนาการด้านแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ชุด “กิน” มีพัฒนาการทางด้านแนวความคิดดังต่อไปนี้

แรงบันดาลใจ

1. ข้าพเจ้าได้แรงบันดาลใจมาจากความสุขที่ส่งผ่านไปยังบุคคลอื่น และได้รับการบอกเล่าถึงบุคลิกของความสุขที่มีอยู่ในตนเอง จึงทำให้เกิดแรงบันดาลใจนำไปสู่การสร้างแนวความคิด
2. ข้าพเจ้าเป็นคนที่มีความสุขในการกิน ชอบกิน ถึงแม้ว่าบางคนอาจจะคิดว่าการกินมากจะนำไปสู่ความทรมาณในภายหลัง แต่สำหรับข้าพเจ้าความสุขถึงแม้ว่าจะเป็นความสุขที่เล็กน้อยแต่มันก็คือความสุข เป็นส่วนที่ดีส่วนหนึ่งในการดำเนินชีวิต
3. ข้าพเจ้าเป็นคนอีสานที่เดิมโตมาในร่างกายที่อวบอ้วนตั้งแต่เด็กจนโต จึงมักจะมีคำพูด วลี หรือคำผญาอีสาน ต่างๆ ที่เกิดขึ้นจาก บุคลิก การปฏิบัติตนของตนเอง จนกลายเป็นคำที่จำกัดความเป็นตัวตนของตนเอง จากตนเอง และคนรอบข้าง ที่อาจจะเป็นคำที่ดูสนุก หยอกล้อ หรือแม้กระทั่งการเสียดสี

แนวความคิด

วิทยานิพนธ์หัวข้อ “กิน” ฉบับนี้ ต้องการแสดงถึงเรื่องราว มุมมองความสุขเล็กๆ ในการดำเนินชีวิตของตนเองในเรื่องของการกิน สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นตัวตนของตนเองในความเป็นผู้หญิงอ้วนคนหนึ่ง ที่รักในการกิน เพราะความสุขไม่ได้เกิดขึ้นมาจากสิ่งที่สำคัญหรือต้องยิ่งใหญ่เสมอไป หากแต่เรามองสิ่งเหล่านั้นอย่างเข้าใจในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาของการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน เราก็จะสามารถสร้างความสุขได้เช่นกัน โดยข้าพเจ้าได้ถ่ายทอดความสุขนี้ผ่าน ผญาสุภาษิตอีสานหรือคำพูด วลี ต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาจากการดำเนินชีวิต ในแต่ละวัน นำมาเป็นแรงบันดาลใจ ที่แสดงออกมาเป็นรูปแบบของทัศนศิลป์ อย่างตรงไปตรงมา เพื่อให้ได้มุมมอง แง่คิด ในด้านความสุข มีสาระเชิงหยอกล้อเสียดสี อธิบายสาระความหมายผ่านงานสร้างสรรค์ของข้าพเจ้า

แนวความคิดในงานสร้างงานชุดนี้ แบ่งกลุ่มงานออกเป็น 3 กลุ่ม และสามารถวิเคราะห์และอธิบายแนวความคิดได้ดังนี้

1. ผลงานชิ้นที่ใช้คำอีสานที่แสดงถึงรูปลักษณ์ภายนอกของตนเอง

ผลงานชิ้นที่ใช้คำอีสานที่แสดงถึงรูปลักษณ์ภายนอกของตนเองประกอบด้วยผลงานทั้งหมด 3 ชิ้นงานสามารถวิเคราะห์ผลงานทางด้านแนวความคิดได้ดังนี้



ภาพที่ 61 คำอีสานที่แสดงถึงรูปลักษณ์ภายนอกของตนเอง

ผลงานชิ้นที่ 1 “ตันจู้ลู่”

แนวความคิดเชิงนาม

ผลงานชิ้นที่มีชื่อว่า “ตันจู้ลู่” ได้ถ่ายทอดแนวความคิดเชิงนามจากความสุขของการกินที่เกิดขึ้นจากคำอีสานที่บ่งบอกถึงรูปลักษณ์ของตนเองที่ดูน่ารัก ตลก จนกลายมาเป็น ความสุข สุขที่เกิดจากการกินในเชิงอุดมคติของตนเอง ที่มีบนพื้นฐานของขอบเขตความพึงพอใจที่เกิดขึ้นจากภายในจิตใจของตนเอง ด้วยลักษณะของการปลิ้นของรูปร่างที่ดูเกินจริงแต่กลับดูตลก สนุกสนาน และดูน่ารักด้วยสีหน้าที่ดูขี้เล่นของรูปลักษณ์ที่เกิดขึ้น

แนวความคิดเชิงรูป

จากแนวความคิดเชิงนามสู่แนวคิดเชิงรูป ที่ได้นำแรงบันดาลใจจาก สมัยเด็ก ด้วยตัวเองมีขนาดตัวที่ใหญ่ เวลาทำกิจกรรมต่างๆที่ค่อนข้างผาดโผน ก็มักจะโดนห้าม และแยกตัวออกมาจากการทำกิจกรรม เช่น กิจกรรมด้านต่างๆ เมื่อเวลาต้องทำกิจกรรมค่าย สู่แนวความคิดในเรื่องของความสุขในการกินของตนเอง ผ่านคำอีสานที่บ่งบอกถึงรูปลักษณ์ของตนเอง จึงได้นำสัญลักษณ์ของความอ้วนปลิ้น โดยใช้สัญลักษณ์ของช้างตัวอ้วนใหญ่ที่ภายในปากจะมีการกินอยู่ตลอดเวลา แต่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขที่เกิดจากการกิน และดูตลก สนุกสนานด้วยสีหน้าและท่าทาง ที่แสดงออกมา



ภาพที่ 62 ตีนจูลู

ผลงานชิ้นที่ 2 “เสื่อมันหด”

แนวความคิดเชิงนาม

ผลงานชิ้นที่มีชื่อว่า “เสื่อมันหด” ได้ถ่ายทอดแนวความคิดเชิงนามจากความสุขของการกินที่เกิดขึ้นจากคำอ้อसानที่บ่งบอกถึงรูปลักษณะของตนเองที่ดูน่ารัก ตลก จนกลายเป็น ความสุข สุขที่เกิดจากการกินในเชิงอุดมคติของตนเอง ที่มีบนพื้นฐานของขอบเขตความพึงพอใจที่เกิดขึ้นจากภายในจิตใจของตนเอง ด้วยลักษณะของการปริของเสื่อผ้าจากรูปร่างที่อวบอ้วนที่ดูมากกว่าความเป็นจริงแต่กลับดูตลก สนุกสนาน และดูน่ารักด้วยสีหน้าที่ดูขี้เล่นของรูปลักษณะที่เกิดขึ้น

แนวความคิดเชิงรูป

จากแนวความคิดเชิงนามสู่แนวคิดเชิงรูป ที่ได้นำแรงบันดาลใจจาก ตนเองที่มีขนาดตัวที่อวบอ้วนจนกระทั่งเสื่อปริ แต่ก็ยังตลกกับสิ่งที่เกิดขึ้น สู่แนวความคิดในเรื่องของความสุขในการกินของตนเอง ผ่านคำอ้อसानที่บ่งบอกถึงรูปลักษณะของตนเอง จึงได้นำสัญลักษณ์ของความอ้วนปริ โดยใช้สัญลักษณ์ของหมูตัวอ้วนกลมที่ยังผูกติดอยู่กับเรื่องของการกินอยู่ตลอดเวลา แต่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขที่เกิดจากการกิน และดูตลก สนุกสนานด้วยสีหน้าและท่าทาง ที่แสดงออกมา



ภาพที่ 63 เสื่อมั่นหด

ผลงานชิ้นที่ 3 “อึดฮึด”

แนวความคิดเชิงนาม

ผลงานชิ้นที่มีชื่อว่า “อึดฮึด” ได้ถ่ายทอดแนวความคิดเชิงนามจากความสุขของการกิน ที่เกิดขึ้นจากคำอีสานที่บ่งบอกถึงรูปลักษณ์ของตนเองที่ดูน่ารัก ตลก จนกลายมาเป็น ความสุข สุขที่เกิดขึ้นจากการกินในเชิงอุดมคติของตนเอง ที่มีบนพื้นฐานของขอบเขตความพึงพอใจที่เกิดขึ้นจากภายในจิตใจของตนเอง ด้วยลักษณะของการอึด บวม ใหญ่ ของเส้นบะหมี่ จากรูปร่างที่อึด บวม ที่ดูเกินจริง แต่กลับตลก สนุกสนาน และดูน่ารักด้วยขนาดเส้นที่อึดเต็มถ้วยของรูปลักษณ์ที่เกิดขึ้น

แนวความคิดเชิงรูป

จากแนวความคิดเชิงนามสู่แนวคิดเชิงรูป ที่ได้นำแรงบันดาลใจจาก ตนเองที่มีขนาดตัวที่ดูอึด บวมจนดูอึดอัด แต่กลับตลกกับสิ่งที่เกิดขึ้น สู่แนวความคิดในเรื่องของความสุขในการกินของตนเอง ผ่านคำอีสานที่บ่งบอกถึงรูปลักษณ์ของตนเอง จึงได้นำสัญลักษณ์ของความอึด บวม โดยใช้สัญลักษณ์ของเส้นบะหมี่ที่อึดบวมจนเต็มถ้วยดูเกินจริง แต่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขที่เกิดจากการกิน และน่ารัก ตลก ด้วยขนาดของเส้นอึดขึ้นมา



ภาพที่ 64 อีตฮีด

2. ผลงานชิ้นที่ใช้คำอีสานที่แสดงถึงกริยาทำทางในการกินของตนเอง

ผลงานชิ้นที่ใช้คำอีสานที่แสดงถึงกริยาทำทางในการกินของตนเองประกอบด้วยผลงานทั้งหมด 5 ชิ้นงานสามารถวิเคราะห์ผลงานทางด้านแนวความคิดได้ดังนี้



ภาพที่ 65 คำอีสานที่แสดงถึงกริยาทำทางในการกินของตนเอง

ผลงานชิ้นที่ 4 “สวบ”

แนวความคิดเชิงนาม

ผลงานชิ้นที่มีชื่อว่า “สวบ” ได้ถ่ายทอดแนวความคิดเชิงนามจากความสุขของการกินที่เกิดขึ้นจาก คำอีสานที่บ่งบอกถึงกริยา ทำทาง ของตนเองที่ ตลก จนกลายมาเป็น ความสุข สุขที่เกิดขึ้นจากการกินในเชิงอุดมคติของตนเอง ที่มีบนพื้นฐานของขอบเขตความพึงพอใจที่เกิดขึ้นจากภายในจิตใจของตนเอง ด้วยลักษณะของการ อ้าปากกว้างเพื่อกินอาหารให้หมดในคำเดียว ที่ดูเกินจริง แต่กลับตลก สนุกสนาน และดูน่ารักด้วยสีหน้าที่ดูจริงจังของรูปลักษณะที่เกิดขึ้น

แนวความคิดเชิงรูป

จากแนวความคิดเชิงนามสู่แนวความคิดเชิงรูป ที่ได้นำแรงบันดาลใจจากตนเองที่มีลักษณะการกินที่ชอบยึดอาหารคำเดียวให้หมด สู่แนวความคิดในเรื่องของความสุขในการกินของตนเอง ผ่านคำอีสานที่บ่งบอกถึงกริยา ทำทาง ของตนเอง จึงได้นำสัญลักษณ์ของปลา black swallower ที่มีมักจะกินปลาที่ตัวโตกว่าตัวเองแต่สามารถ ยัดเข้าไปในท้องได้จนหมด โดยใช้สัญลักษณ์ของปลาที่กำลังอ้าปากกว้างจนน้ำตาไหล ที่อาจจะดูกินด้วยความลำบากแต่กลับดูตลกด้วยท่วงท่าของการกินที่ดูเกินจริง แต่นั่นคือท่าทางที่บ่งบอกถึงการมีความสุขในการกินของตนเอง



ภาพที่ 66 สวบ

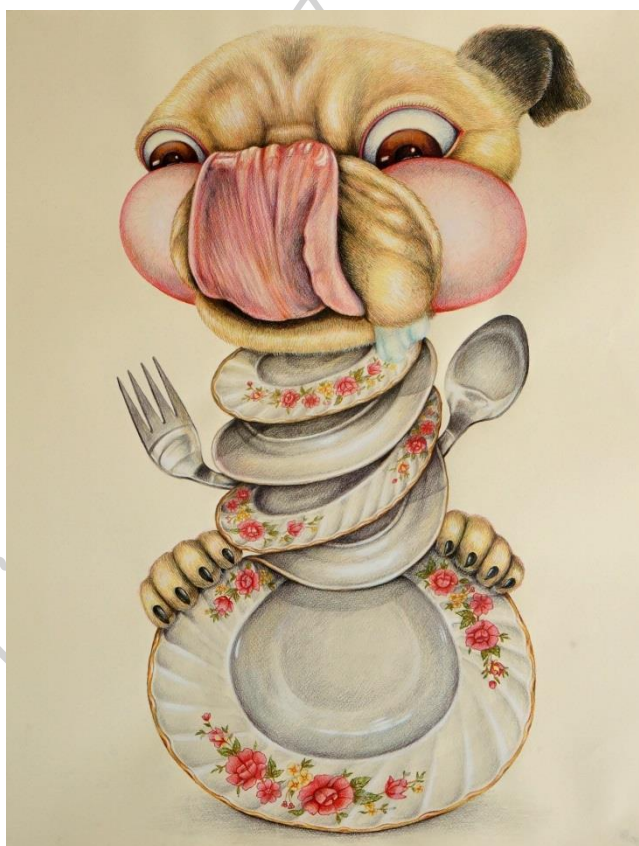
ผลงานชิ้นที่ 5 “เปิดคัก”

แนวความคิดเชิงนาม

ผลงานชิ้นที่มีชื่อว่า “เปิดคัก” ได้ถ่ายทอดแนวความคิดเชิงนามจากความสุขของการกินที่เกิดขึ้นจากคำอีสานที่บ่งบอกถึงกริยา ทำทาง ของตนเองที่ ตลก จนกลายมาเป็น ความสุข สุขที่เกิดขึ้นจากการกินในเชิงอุดมคติของตนเอง ที่มีบนพื้นฐานของขอบเขตความพึงพอใจที่เกิดขึ้นจากภายในจิตใจของตนเอง ด้วยลักษณะของการปิดจานอาหารเพื่อให้เห็นถึงการกินจนเกลี้ยงไม่เหลืออะไรเลย ที่ดูเกินจริงแต่กลับดูตลก สนุกสนาน และดูน่ารัก ด้วยสีหน้าที่ดูจริงจังจิงของรูปสัญลักษณ์ที่เกิดขึ้น

แนวความคิดเชิงรูป

จากแนวความคิดเชิงนามสู่แนวความคิดเชิงรูป ที่ได้นำแรงบันดาลใจจากตนเองที่มีลักษณะการกินที่กินจนเกลี้ยงมีอะไรก็กินไม่เหลือ กินจนหมด สู่แนวความคิดในเรื่องของความสุขในการกินของตนเอง ผ่านคำอีสานที่บ่งบอกถึงกริยา ท่าทาง ของตนเอง จึงได้นำสัญลักษณ์ของ หมาน้อยที่กำลังบิตและเลียจานอาหาร กินจนไม่เหลืออะไร โดยใช้สัญลักษณ์หมาน้อยที่กำลังแลบลิ้นเหมือนคำกล่าวที่ว่า “กินเหมือนหมาเลียจาน” ที่มีสีหน้าที่อึมครึม แต่กลับ ดูตลกด้วยท่วงท่าของการกิน และการบิตจานอาหารเหมือนกับการรีด การบีบ สิ่งที่มีออกมาให้หมด ไม่ให้เหลือ ที่ดูเกินจริง จึงกลายเป็นรูปลักษณะที่ดูตลกและมีความสุข ในเรื่องราวเกี่ยวกับลักษณะการกินของตนเอง



ภาพที่ 67 เบ็ดคัก

ผลงานชิ้นที่ 6 “คำตาสวด”

แนวความคิดเชิงนาม

ผลงานชิ้นที่มีชื่อว่า “คำตาสวด” ได้ถ่ายทอดแนวความคิดเชิงนามจากความสุขของการกินที่เกิดขึ้นจากคำอีสานที่บ่งบอกถึงกริยา ท่าทาง ของตนเองที่ ตลก จนกลายมาเป็น ความสุข สุขที่เกิดขึ้นจากการกินในเชิงอุดมคติของตนเอง ที่มีบนพื้นฐานของขอบเขตความพึงพอใจที่เกิดขึ้นจากภายในจิตใจของตนเอง ด้วยลักษณะของการกินจนตาเหลือก ที่ดูเกินจริงแต่กลับดูตลก สนุกสนาน และดูน่ารักด้วยสีหน้าที่ดูจริงจังของรูปลักษณะที่เกิดขึ้น

แนวความคิดเชิงรูป

จากแนวความคิดเชิงนามสู่แนวความคิดเชิงรูป ที่ได้นำแรงบันดาลใจจากตนเองที่มีลักษณะการกินที่ชอบกินอาหารคำใหญ่จนทำให้เกิดอาการตาเหลือก สู่แนวความคิดในเรื่องของความสุขในการกินของตนเอง ผ่านคำอีสานที่บ่งบอกถึงกริยา ท่าทาง ของตนเอง จึงได้นำสัญลักษณ์ของลิงที่ชอบกินมูมมาม คำใหญ่รวมถึงรูปทรงของอมยิ้มที่เมื่อเวลากินต้องอ้าปากกว้าง สร้างเป็นสัญลักษณ์เป็นรูปลิงอมยิ้มที่กำลังอ้าปากกว้างเพื่อกินอาหารจนเกิดอาการตาเหลือก แต่กลับดูตลกด้วยท่วงท่าของการกินสีหน้าและแววตา ที่ดูเกินจริง แต่ดูตลกและมีความสุข ในเรื่องราวเกี่ยวกับลักษณะการกินของตนเอง



ภาพที่ 68 คำตาสวด

ผลงานชิ้นที่ 7 “ทันได้เค็ง”

แนวความคิดเชิงนาม

ผลงานชิ้นที่มีชื่อว่า “ทันได้เค็ง” ได้ถ่ายทอดแนวความคิดเชิงนามจากความสุขของการกิน ที่เกิดขึ้นจาก คำอีสานที่บ่งบอกถึงกริยา ท่าทาง ของตนเองที่ ตลก จนกลายมาเป็น ความสุข สุขที่เกิดขึ้นจากการกินในเชิงอุดมคติ ของตนเอง ที่มีบนพื้นฐานของขอบเขตความพึงพอใจที่เกิดขึ้นจากภายในจิตใจของตนเอง ด้วยลักษณะของการกินที่สร้างให้ขนาดของรูปทรงยืดตัวออกทางด้านข้าง ที่ดูเกินจริงแต่กลับดูตลก สนุกสนาน และดูน่ารักด้วยรูปทรงที่เกิดขึ้น

แนวความคิดเชิงรูป

จากแนวความคิดเชิงนามสู่แนวความคิดเชิงรูป ที่ได้นำแรงบันดาลใจจากตนเองที่มีลักษณะการกินที่กินเข้าไปเรื่อยๆและไม่รู้สึกว่าจะต้องหยุดกิน สู่แนวความคิดในเรื่องของความสุขในการกินของตนเองผ่านคำอีสานที่บ่งบอกถึงกริยา ทำทาง ของตนเอง จึงได้นำสัญลักษณ์ของแก้วน้ำทรงสูง มาสร้างเป็นสัญลักษณ์โดยรูปทรงของแก้วนั้นค่อยๆยืดตัวออกทางด้านข้างไปเรื่อยๆ โดยไม่มีที่ท่าว่าจะเต็ม แต่กลับตลกลดด้วยลักษณะของการย้วยที่เกิดขึ้นจากการกินที่มากขึ้นเรื่อยๆและทำให้ทรงของแก้วน้ำนั้นยืดขยายออกไปทางด้านข้างเรื่อยๆ แต่กลับมีรูปทรงที่ดูน่ารัก และมีความสุข ในเรื่องราวเกี่ยวกับลักษณะการกินของตนเอง



ภาพที่ 69 ทันได้เค็ง

ผลงานชิ้นที่ 8 “จ๊กหน้อย”

แนวความคิดเชิงนาม

ผลงานชิ้นที่มีชื่อว่า “จ๊กหน้อย” ได้ถ่ายทอดแนวความคิดเชิงนามจากความสุขของการกินที่เกิดขึ้นจาก คำอีสานที่บ่งบอกถึงกริยา ทำทาง ของตนเองที่ ตลก จนกลายมาเป็น ความสุข สุขที่เกิดขึ้นจากการกินในเชิงอุดมคติของตนเอง ที่มีบนพื้นฐานของขอบเขตความพึงพอใจที่เกิดขึ้นจากภายในจิตใจของตนเอง ด้วยลักษณะของการกินที่มีปริมาณที่มากเกินไปขนาดของภาชนะที่ใช้ในการกิน ที่ดูเกินจริงแต่กลับตลกลก สนุกสนาน และดูน่ารักด้วยรูปทรงที่ตรงกันข้ามกับคำพูดที่ใช้

แนวความคิดเชิงรูป

จากแนวความคิดเชิงนามสู่แนวความคิดเชิงรูป ที่ได้นำแรงบันดาลใจจากตนเองที่มีลักษณะของการกินที่ตรงกันข้ามกับคำพูดของตนเอง สู่แนวความคิดในเรื่องของความสุขในการกินของตนเอง ผ่านคำอีสานที่บ่งบอกถึงกริยา ทำทาง ของตนเอง จึงได้นำสัญลักษณ์ของภาชนะที่ใช้ตักอาหารในการรับประทานอาหาร มาสร้างเป็นสัญลักษณ์ โดยรูปทรงของช้อนที่มีขนาดเล็กแต่กลับตักอาหารจนเกินขนาด ซึ่งสวนทางกับคำพูดของตนเองที่พูดว่า “จักหน้อย” จึงสร้างความตลกและสนุกสนานด้วยรูปลักษณ์ที่เกิดขึ้นจากการกินอาหารของตนเอง



ภาพที่ 70 จักหน้อย

3. ผลงานชิ้นที่ใช้คำพญาอีสานที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเอง

ผลงานชิ้นที่ใช้คำพญาอีสานที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเองในเรื่องของการกิน ประกอบด้วยผลงานทั้งหมด 2 ชิ้นงาน สามารถวิเคราะห์ผลงานทางด้านแนวความคิดได้ดังนี้



ภาพที่ 71 คำพญาอีสานที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเอง

ผลงานชิ้นที่ 9 “กินมาม่า บ่คำเบ็งท้อง”

แนวความคิดเชิงนาม

ผลงานชิ้นที่มีชื่อว่า “กินมาม่า บ่คำเบ็งท้อง” ได้ถ่ายทอดแนวความคิดเชิงนามจากความสุขของการกิน ที่เกิดขึ้นจากคำพญาอีสาน บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเองที่ ดูตลก สนุก จนกลายมาเป็น ความสุข สุขที่เกิดจากการกินในเชิงอุดมคติของตนเอง ที่มีบนพื้นฐานของขอบเขตความพึงพอใจที่เกิดขึ้นจากภายในจิตใจของตนเอง ด้วยลักษณะของการกินที่มีปริมาณที่มากเกินไปจนทำให้มีลักษณะของการปรี และรูปทรงที่เปลี่ยนไป ที่ดูเกินจริงแต่กลับดูตลก สนุกสนาน และดูน่ารักด้วยรูปร่างรูปทรง

แนวความคิดเชิงรูป

จากแนวความคิดเชิงนามสู่แนวคิดเชิงรูป ที่ได้นำแรงบันดาลใจจากตนเองที่มีลักษณะของการกินที่เหมือนการยัดนุ่น สู่แนวความคิดในเรื่องของความสุขในการกินของตนเอง ผ่านคำพญาอีสานที่บ่งบอกถึงความเป็นตัวตนของตนเอง จึงได้นำสัญลักษณ์ของหมอนที่ยัดด้วยขนมจันท์หมอนปรี แต่มีการแฝงรูปของไอศกรีมตอตันเล็กๆที่แทนตัวเราที่ไม่เหลือความพอมจากพฤติกรรมกินของตนเอง มาสร้างเป็นสัญลักษณ์ที่ดู น่ารัก ตลกและสนุกสนานด้วยรูปสัญลักษณ์ที่เกิดขึ้นจากการกินอาหารของตนเอง



ภาพที่ 72 กินมาม่า ป้าเบิ่งท้อง

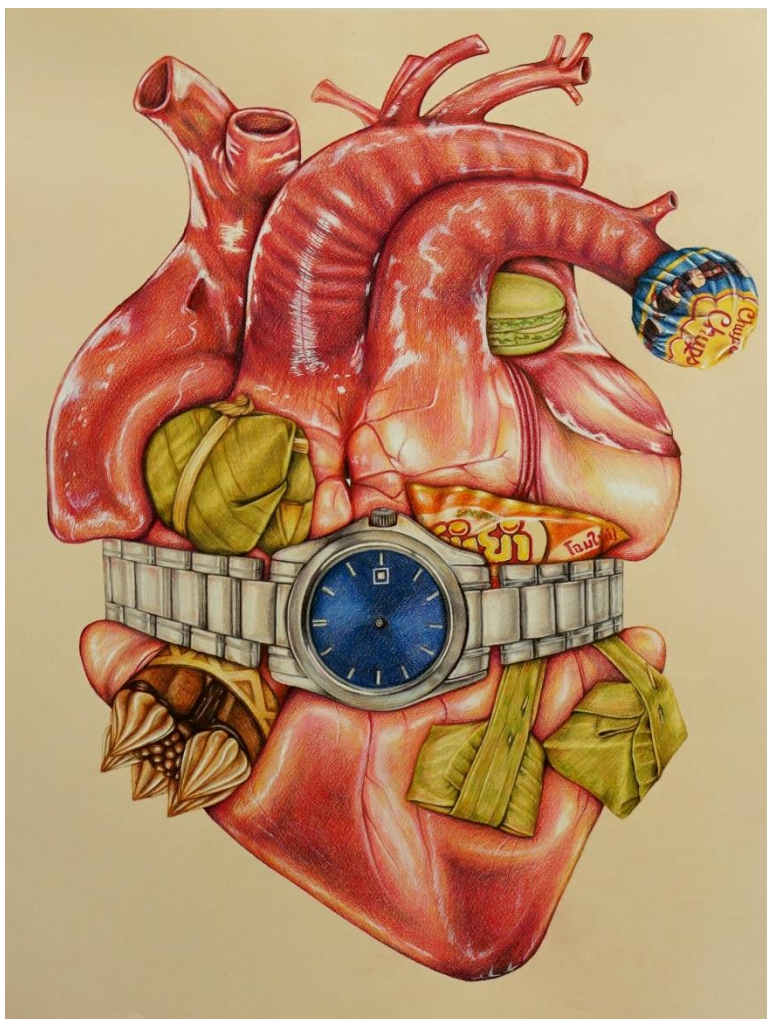
ผลงานชิ้นที่ 10 “สลิปสีข้างหรือชาวสีข้าง”

แนวความคิดเชิงนาม

ผลงานชิ้นที่มีชื่อว่า “สลิปสีข้างหรือชาวสีข้าง” ได้ถ่ายทอดแนวความคิดเชิงนามจากความสุขของการกิน ที่เกิดขึ้นจากคำผญาอีสานที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเองที่ ดูตลก สนุก จนกลายมาเป็น ความสุข สุขที่เกิดขึ้นจากการกินในเชิงอุดมคติของตนเอง ที่มีบนพื้นฐานของขอบเขตความพึงพอใจที่เกิดขึ้นจากภายในจิตใจของตนเอง ด้วยลักษณะของการกินที่ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหนตนเองก็ยังรักในการกินตลอดเวลา ที่ดูเกินจริงแต่กลับดู สนุกสนาน และดูน่ารัก ด้วยรูปร่างรูปทรง

แนวความคิดเชิงรูป

จากแนวความคิดเชิงนามสู่แนวความคิดเชิงรูป ที่ได้นำแรงบันดาลใจจากตนเองที่มีลักษณะของการกินที่มีใจรัก ในการกินไม่ว่าเวลาจะผ่านไปแค่ไหนก็รักในการกิน สู่แนวความคิดในเรื่องของความสุขในการกินของตนเอง ผ่านคำผญาอีสานที่บ่งบอกถึงความเป็นตัวตนของตนเอง จึงได้นำสัญลักษณ์ของหัวใจที่โดนบีบรัดด้วยเรื่องของเวลาจนทำให้เนื้อปลิ้นที่เต็มไปด้วยของกิน ที่แทนตัวเราที่มีใจรักในการกินโดยที่ไม่สนใจในเรื่องของเวลา มาสร้างเป็นสัญลักษณ์ที่ดูน่ารัก และสนุกสนานด้วยรูปลักษณ์ที่เกิดขึ้นจากการกินอาหารของตนเอง



ภาพที่ 73 สิบสี่อย่างหรือชาวสี่อย่าง

4.2 วิเคราะห์พัฒนาการด้านขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์

ผลงานชุดที่มีชื่อว่า “กิน” นี้ มีจำนวนชิ้นงานทั้งหมด จำนวน 10 ชิ้น มีขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์งานที่แตกต่างกันเพียงเล็กน้อยแบ่งออกเป็น 3 ช่วงระยะเวลาของการสร้างสรรค์งานดังนี้

ระยะที่ 1 ประกอบไปด้วยผลงานที่มีชื่อว่า สวบ และ จักหน้อย มีขั้นตอนและกระบวนการดังนี้



ภาพที่ 74 ผลงานระยะที่ 1

ขั้นตอนที่ 1 : สืบค้นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับชิ้นงาน ซึ่งในแต่ละชิ้นจะมีข้อมูลที่แตกต่างกัน ในขั้นที่ชื่อว่า สวบต้องค้นหาข้อมูลในเรื่องของปลาที่กินเหยื่อเพื่อให้สอดคล้องกับแนวความคิดและ ในส่วนของชิ้นที่มีชื่อว่า จักหน้อยต้องสืบค้นข้อมูลในเรื่องของชนิดอาหารที่ชอบเพื่อมาประกอบเป็น ผลงานตามแนวความคิดที่ได้ตั้งไว้ และนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์และเลือกนำมาใช้ที่เหมาะสม ในการสร้างสรรค์ผลงาน

ขั้นตอนที่ 2 : เมื่อสืบค้นข้อมูลและวิเคราะห์เลือกสรรเรียบร้อยแล้วจึงนำข้อมูลเหล่านั้น มาสร้างสรรค์เป็นผลงานภาพร่างก่อน ซึ่งในการสร้างภาพร่างนั้นต้องนำข้อมูลที่ได้มาออกแบบรูปร่าง รูปทรงของภาพให้ดูสนุกสนาน ตูตลก ดูแล้วยิ้มได้ เมื่อออกแบบรูปร่างรูปทรงคร่าวๆได้แล้วจึงนำเอา ไปร่างบนกระดาษวาดภาพที่จะใช้จริงและลงสีให้เหมือนจริงเพื่อให้ได้ภาพร่างที่สมบูรณ์ที่สุด และให้ สามารถมองเห็นถึงข้อผิดพลาดหรือความสมบูรณ์ของภาพร่างได้อย่างชัดเจน เพื่อจะได้นำไปปรับปรุง แก้ไขให้สมบูรณ์พร้อมที่จะไปสร้างเป็นผลงานขนาดใหญ่ได้อย่างสมบูรณ์

ขั้นตอนที่ 3 : เมื่อสร้างภาพร่างได้อย่างสมบูรณ์แล้วจึงนำภาพร่างนั้น มาขยายเป็นผลงาน จริงโดยการขยายโดยโปรเจคเตอร์เพื่อให้สัดส่วนของชิ้นงานถูกต้องและไม่เพี้ยนไปจากภาพร่างและ เมื่อเขียนโครงสร้างของภาพโดยรวมเรียบร้อยแล้วจึงนำโครงสร้างโดยรวมนั้นมาเขียนรายละเอียด ให้ครบถ้วนสมบูรณ์

ขั้นตอนที่ 4 : เมื่อเขียนโครงสร้างเรียบร้อยแล้วตัดกระดาษสีขาวแปะไปบนกระดาษสีในส่วน ที่ต้องการเน้นให้เห็นถึงรายละเอียดของชิ้นงาน เนื่องจากกระดาษสีที่ใช้นั้นค่อนข้างเป็นสีที่เข้มและ มืดทึบ เมื่อระบายสีลงไปอาจทำให้ผลงานดูแบนและไม่เด่นชัด จึงใช้กระดาษสีขาวแปะในส่วน ที่ต้องการจะเน้นรายละเอียดให้เด่นชัด และชัดเจนขึ้นมา

ขั้นตอนที่ 5 : เมื่อแปะกระดาษสีขาวเรียบร้อยแล้วลงสีน้ำในส่วนที่มีพื้นที่ขนาดใหญ่ เพื่อให้ ได้น้ำหนักของสีในส่วนนั้นๆของภาพ ที่ง่ายในการเพิ่มสีไม้ในขั้นตอนต่อไป การลงสีน้ำในส่วนต่างๆ

จะลงในลักษณะของสีพื้นที่มีความเข้มของสีในระดับกลาง เพื่อให้ง่ายต่อการเพิ่มน้ำหนักและ
คัดแสงเงาของขั้นตอนต่อไป

ขั้นตอนที่ 6 : เมื่อลงสีน้ำแห้งสนิทแล้ว ลงสีไม้ต่อเป็นขั้นตอนสุดท้าย โดยการลงแสงเงา
ของภาพทั้งหมดและเก็บรายละเอียดของงานในทุกส่วน ในบางส่วนที่มีลักษณะเป็นแสงขาวจะใช้สีน้ำ
สีขาวเพิ่มเติมในส่วนนั้นๆอีกครั้งและใช้สีไม้เก็บรายละเอียดทาบไปอีกรอบจนงานเสร็จสมบูรณ์ตามที่
คาดหวังไว้

สรุปวิเคราะห์พัฒนาการด้านขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ระยะที่ 1

ในระยะที่ 1 นี้ ผลงานเน้นในเรื่องของการสร้างงานด้วยพื้นหลังที่สะท้อนด้วยเรื่องของสีเส้น
ที่ชัดเจนในเรื่องของอารมณ์ของภาพที่รุนแรงในเรื่องของการกินด้วยสีแดงหรือการต้องการกินที่
เพิ่มมากขึ้นด้วยสีเขียว ตามคำอธิบายที่ใช้ในการถ่ายทอดผลงานเรื่องความสุขในการกิน โดยการเน้น
ในสิ่งที่แสดงออกด้วยคำอธิบายด้วยกระดาษสีขาวที่เน้นรายละเอียดของงานให้ชัดเจนขึ้นเห็นถึงการกิน
ที่ชัดเจนด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่มีหลากหลายที่สื่อถึงความสุขในการกินของแต่ละชิ้นงาน และ
สร้างสรรค์ผลงานให้สมบูรณ์ด้วยสีไม้เป็นสีหลัก

ระยะที่ 2 ประกอบไปด้วยผลงานที่มีชื่อว่า คำตาสวด, เบ็ดคัก, อืดฮิต, เสื่อมันหด และตันจู้ลู่ ซึ่ง
จะมีขั้นตอนและกระบวนการที่แตกต่างจาก 2 ชิ้นแรกดังต่อไปนี้



ภาพที่ 75 ผลงานระยะที่ 2

ขั้นตอนที่ 1 : สืบค้นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับชิ้นงาน ซึ่งในแต่ละชิ้นจะมีข้อมูลที่แตกต่างกัน
ในชิ้นที่ชื่อว่า คำตาสวด ต้องค้นหาข้อมูลในเรื่องลักษณะการกินของลิงที่มูมมามเพื่อนำมาใช้ในการ
ออกแบบภาพร่าง ในผลงานที่มีชื่อว่า เบ็ดคัก ต้องค้นหาข้อมูลในเรื่องของการกินที่เป็นลักษณะของ
การกินจนเกลี้ยงและค้นหาข้อมูลในส่วนของงานที่บิดเกรียวเพื่อนำมาสร้างเป็นภาพร่าง ในผลงานที่มี
ชื่อว่า อืดฮิต ต้องศึกษาลักษณะของเส้นหมี่ ความอืดของเส้น เพื่อนำไปสร้างในภาพร่างที่ดูสมจริง
ในส่วนของชิ้นงานที่มีชื่อว่า เสื่อมันหด ต้องศึกษาค้นคว้าในเรื่องของความปริของเสื่อลักษณะตัว
ของคนอ้วนและค้นหาข้อมูลในส่วนของอาหารที่ดูน่ากินเพื่อใช้ในการทำภาพร่าง และในชิ้นงานที่มีชื่อ
ว่า ตันจู้ลู่ นั้นต้องศึกษาค้นคว้าข้อมูลในส่วนของตัวข้างให้ดูอวบอ้วน ที่ดูเนื่อปลิ้น ทะลัก และ

ต้องสืบค้นในส่วนของรายละเอียดของยางรถและอาหาร เพื่อนำมาสร้างเป็นภาพร่าง และเมื่อได้ข้อมูลเรียบร้อยแล้วนำข้อมูลเหล่านั้นมาวิเคราะห์เลือกใช้กับผลงานเพื่อให้เป็นไปตามแนวความคิดที่ตั้งไว้

ขั้นตอนที่ 2 : เมื่อสืบค้นข้อมูลและวิเคราะห์เลือกสรรเรียบร้อยแล้วจึงนำข้อมูลเหล่านั้นมาสร้างสรรค์เป็นผลงานภาพร่างก่อน ซึ่งในการสร้างภาพร่างนั้นต้องนำข้อมูลที่ได้ออกแบบรูปร่างรูปทรงของภาพให้ดูสนุกสนาน ดูตลก ดูแล้วยิ้มได้ เมื่อออกแบบรูปร่างรูปทรงคร่าวๆได้แล้วจึงนำเอาไปร่างบนกระดาษวาดภาพที่จะใช้จริงและลงสีให้เหมือนจริงเพื่อให้ได้ภาพร่างที่สมบูรณ์ที่สุด และให้สามารถมองเห็นถึงข้อผิดพลาดหรือความสมบูรณ์ของภาพร่างได้อย่างชัดเจน เพื่อจะได้นำไปปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์พร้อมที่จะไปสร้างเป็นผลงานขนาดจริงได้อย่างสมบูรณ์

ขั้นตอนที่ 3 : เมื่อสร้างภาพร่างได้อย่างสมบูรณ์แล้วจึงนำภาพร่างนั้น มาขยายเป็นผลงานจริงโดยการขยายโดยโปรเจคเตอร์เพื่อให้สัดส่วนของชิ้นงานถูกต้องและไม่เพี้ยนไปจากภาพร่างและเมื่อเขียนโครงสร้างของภาพโดยรวมเรียบร้อยแล้วจึงนำโครงสร้างโดยรวมนั้นมาเขียนรายละเอียดให้ครบถ้วนสมบูรณ์ ซึ่งในส่วนของงานระยะที่ 2 นี้ จะเลือกใช้กระดาษร้อยปอนด์ที่มีสีอ่อนและเบา เพื่อให้สามารถเก็บรายละเอียดของงานได้อย่างชัดเจนมากขึ้นจึงไม่ต้องใช้กระดาษแปะเพิ่มเติมเหมือนในงานระยะแรก

ขั้นตอนที่ 4 : เมื่อร่างภาพได้เสร็จสมบูรณ์เรียบร้อยแล้วลงสีน้ำในส่วนที่มีพื้นที่ขนาดใหญ่ เพื่อให้ได้น้ำหนักของสีในส่วนนั้นๆของภาพ ที่ง่ายในการเพิ่มสีไม่ในขั้นตอนต่อไป การลงสีน้ำในส่วนต่างๆจะลงในลักษณะของสีพื้นที่มีความเข้มของสีในระดับกลาง เพื่อให้ง่ายต่อการเพิ่มน้ำหนักและคัดแสงเงาของขั้นตอนต่อไป

ขั้นตอนที่ 5 : เมื่อลงสีน้ำแห้งสนิทแล้ว ลงสีไม้ต่อเป็นขั้นตอนสุดท้าย โดยการลงแสงเงาของภาพทั้งหมดและเก็บรายละเอียดของงานในทุกส่วน ในบางส่วนที่มีลักษณะเป็นแสงขาวจะใช้สีน้ำสีขาวเพิ่มเติมในส่วนนั้นๆอีกครั้งและใช้สีไม้เก็บรายละเอียดทั้ไปอีกรอบจนงานเสร็จสมบูรณ์ตามที่คาดหวังไว้

สรุปวิเคราะห์พัฒนาการด้านขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ระยะที่ 2

ในระยะที่ 2 นี้ ผลงานเน้นในเรื่องของการสร้างงานด้วยพื้นหลังที่มีสีสันที่เรียบง่ายเพื่อเน้นในส่วนของรูปร่างรูปทรงให้ชัดเจนในเรื่องของอารมณ์ของภาพ ตามคำอีสานที่ใช้ในการถ่ายทอดผลงานเรื่องความสุขในการกิน เน้นรายละเอียดของงานให้ชัดเจนขึ้นถึงการกินที่ชัดเจนด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่มีหลากหลายที่สื่อถึงความสุขในการกินของแต่ละชิ้นงาน ลงสีน้ำก่อนลงสีไม้เพื่อให้เติมเต็มสีที่พื้นงาน และสร้างสรรค์ผลงานให้สมบูรณ์ด้วยสีไม้เป็นสีหลัก

ระยะที่ 3 ประกอบไปด้วยผลงานที่มีชื่อว่า สิบสี่ข้างหรือชาวสี่ข้าง, กิ่นมามา บ่คำเบ็งท้อง และ ทันได้เค็งซึ่งจะมีขั้นตอนและกระบวนการที่แตกต่างจาก ระยะการทำงานที่ 1 และ 2 ดังต่อไปนี้



ภาพที่ 76 ผลงานระยะที่ 3

ขั้นตอนที่ 1 : สืบค้นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับชิ้นงาน ซึ่งในแต่ละชิ้นจะมีข้อมูลที่แตกต่างกัน ในชิ้นที่ชื่อว่า สิบสี่ข้างหรือชาวสี่ข้าง ต้องค้นหาข้อมูลในส่วนของกล่อมเนื้อหัวใจรายละเอียดต่างๆของหัวใจ รายละเอียดของนาฬิกาและรายละเอียดของอาหาร ที่จะใช้ในการทำภาพร่าง ในส่วนของผลงานที่มีชื่อว่า กิ่นมามา บ่คำเบ็งท้อง ต้องค้นหาข้อมูลในรายละเอียดของการยัดนุ่นในหมอน รายละเอียดของตัวการ์ตูนเซเลอร์มูนและรายละเอียดของขนมที่จะใช้เป็นข้อมูลในการสร้างภาพร่าง และในภาพที่มีชื่อว่า ทันได้เค็ง นั้นต้องค้นหาข้อมูลในส่วนของลักษณะของแก้วรูปแบบการยืดขยายของแก้วในรูปแบบต่างๆและการหารายละเอียดของอาหารเพื่อนำมาสร้างเป็นภาพร่าง และเมื่อได้ข้อมูลเรียบร้อยแล้วนำข้อมูลเหล่านั้นมาวิเคราะห์เลือกใช้กับผลงานเพื่อให้เป็นไปตามแนวความคิดที่ตั้งไว้

ขั้นตอนที่ 2 : เมื่อสืบค้นข้อมูลและวิเคราะห์เลือกสรรเรียบร้อยแล้วจึงนำข้อมูลเหล่านั้นมาสร้างสรรค์เป็นผลงานภาพร่างก่อน ซึ่งในการสร้างภาพร่างนั้นต้องนำข้อมูลที่ได้ออกแบบรูปร่าง รูปทรงของภาพให้ดูสนุกสนาน ตูตลก ดูแล้วยิ้มได้ เมื่อออกแบบรูปร่างรูปทรงคร่าวๆได้แล้วจึงนำเอาไปร่างบนกระดาษวาดภาพที่จะใช้จริงและลงสีให้เหมือนจริงเพื่อให้ได้ภาพร่างที่สมบูรณ์ที่สุด และให้สามารถมองเห็นถึงข้อผิดพลาดหรือความสมบูรณ์ของภาพร่างได้อย่างชัดเจน เพื่อจะได้นำไปปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์พร้อมที่จะไปสร้างเป็นผลงานขนาดจริงได้อย่างสมบูรณ์

ขั้นตอนที่ 3 : เมื่อสร้างภาพร่างได้อย่างสมบูรณ์แล้วจึงนำภาพร่างนั้น มาขยายเป็นผลงานจริงโดยการขยายโดยโปรแกรมเพื่อให้อัตราส่วนของชิ้นงานถูกต้องและไม่เพี้ยนไปจากภาพร่างและเมื่อเขียนโครงสร้างของภาพโดยรวมเรียบร้อยแล้วจึงนำโครงสร้างโดยรวมนั้นมาเขียนรายละเอียดให้ครบถ้วนสมบูรณ์ ซึ่งในส่วนองงานระยะที่ 3 นี้ จะเลือกใช้กระดาษร้อยปอนด์ที่มีสีอ่อนและเบา

เพื่อให้สามารถเก็บรายละเอียดของงานได้อย่างชัดเจนมากขึ้นจึงไม่ต้องใช้กระดาษแปะเพิ่มเติมเหมือนในงานระยะแรก

ขั้นตอนที่ 4 : ในช่วงขั้นตอนของการลงสีในระยะที่ 3 นั้นจะไม่มีขั้นตอนของการลงสีน้ำ เนื่องจากขั้นตอนนี้ทำให้กระดาษที่วาดภาพเกิดอาการบวมงอ ทำให้ผลงานดูไม่สมบูรณ์เนื่องจากรอยยับของกระดาษ เมื่อร่างภาพได้เสร็จสมบูรณ์เรียบร้อยแล้ว จึงลงสีไม้เป็นขั้นตอนสุดท้าย โดยการลงสีแสงเงาของภาพทั้งหมดและเก็บรายละเอียดของงานในทุกส่วน ในบางส่วนที่มีลักษณะเป็นแสงขาว จะใช้สีน้ำสีขาวเพิ่มเติมในส่วนนั้นๆอีกครั้งและใช้สีไม้เก็บรายละเอียดทึบไปอีกรอบจนงานเสร็จสมบูรณ์ตามที่คาดหวังไว้

สรุปวิเคราะห์พัฒนาการด้านขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ระยะที่ 3

ในระยะที่ 3 นี้ ผลงานเน้นในเรื่องของการสร้างงานด้วยพื้นหลังที่มีสีสันที่เรียบง่าย เพื่อเน้นในส่วนของรูปร่างรูปทรงให้ชัดเจนในเรื่องของอารมณ์ของภาพ ตามคำอธิบายที่ใช้ในการถ่ายทอดผลงานเรื่องความสุขในการกิน เน้นรายละเอียดของงานให้ชัดเจนขึ้นถึงการกินที่ชัดเจนด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่มีหลากหลายที่สื่อถึงความสุขในการกินของแต่ละชิ้นงาน แต่ในงานระยะที่ 3 นี้ จะสร้างสรรค์ผลงานด้วยสีไม้ทั้งหมดเพื่อให้เห็นถึงเทคนิคที่ชัดเจนในเรื่องของความสุขที่เกิดขึ้นจากการกินและเพิ่มเติมอารมณ์ความรู้สึกของรายละเอียดทั้งหมดที่เกิดขึ้นในงาน

จากขั้นตอนและกระบวนการสร้างงานที่มีพัฒนาการที่แตกต่างกัน 3 ระยะ สามารถสร้างตารางการเปรียบเทียบได้ดังนี้

ระยะที่ 1	ระยะที่ 2	ระยะที่ 3
การสืบค้นข้อมูล	การสืบค้นข้อมูล	การสืบค้นข้อมูล
การสร้างภาพร่าง	การสร้างภาพร่าง	การสร้างภาพร่าง
การร่างภาพในชิ้นงานจริง	การร่างภาพในชิ้นงานจริง	การร่างภาพในชิ้นงานจริง
การตัดแปะกระดาษสีขาว	-	-
การลงสีน้ำ	การลงสีน้ำ	-
การลงสีไม้	การลงสีไม้	การลงสีไม้

4.3 วิเคราะห์พัฒนาการด้านรูปแบบและทักษะการแสดงออก

จากแนวคิดวิธีสร้างสัญลักษณ์จากนามสู่รูป สามารถนำสัญลักษณ์ที่ได้จากคำ วลี หรือผญาอีสานเหล่านี้ มาประกอบเป็นภาพในอุดมคติ โดยมีวิธีการสร้างรูปแบบเชิงอุดมคติได้ 3 วิธี คือ สร้างภาพอุดมคติจากคำที่แสดงถึงรูปลักษณ์ภายนอกของตนเอง สร้างภาพอุดมคติจากคำที่แสดงถึงกริยาท่าทางในการกินของตนเอง และสร้างภาพอุดมคติจากคำผญาอีสานที่บ่งบอกความเป็นตัวตน

ของตนเอง ที่มีขอบเขตในการประกอบภาพด้วยคำว่า “ความสุขในการกิน” นำไปสู่รูปแบบของผลงานที่เป็นอุดมคติเฉพาะตนขึ้นมา

คำอีสานที่แสดงถึงรูปลักษณ์ภายนอกของตนเอง

คำอีสานที่แสดงถึงรูปลักษณ์ภายนอกของตนเอง สะท้อนความเป็นตัวตนด้วยรูปแบบของความปลิ้น ความปรี และความอืด ของรูปทรงที่มีมากกว่าปกติแต่สวยงามในอุดมคติ ประกอบเป็นภาพลักษณ์ที่ดูตลก สนุก ด้วยความเกินจริงของอารมณ์ที่มีความสุขมากในการกิน แต่ยังคงไว้ซึ่งความเป็นจริงของงานส่วนในรูปร่างรูปทรง ประกอบไปด้วยชิ้นงานทั้งหมด 3 ชิ้นดังนี้



ภาพที่ 77 คำที่แสดงถึงรูปลักษณ์ภายนอกของตนเอง

งานชิ้นที่ 1 มีชื่อว่า “ตันจู้จู้”

ผลงานที่มีชื่อว่า ตันจู้จู้นี้ มาจากคำอีสานที่แสดงถึงรูปร่างรูปทรงของข้าพเจ้าที่แสดงถึงความสุขที่เกิด จากการกิน โดยการถอดสัญลักษณ์จากคำอีสาน ซึ่งประกอบไปด้วยสัญลักษณ์ของความอ้วนที่ทุกคนมักจะนึกถึงช้างเพราะช้างคือสัตว์ที่มีขนาดตัวที่ใหญ่โต อ้วน พร้อมด้วยสัญลักษณ์ที่ขยายขนาดของคำว่า “ตัน” ให้เพิ่มมากขึ้นจากความเป็นจริงคือการเล่นกิจกรรมค่ายในสมัยเด็กของข้าพเจ้านั้นคือการมุดหัวขวางรถยนต์ จึงทำให้รูปแบบของงานดูตลกมากยิ่งขึ้น นอกเหนือจากนั้นยังเพิ่มความน่ารักด้วยสายตาที่แสดงความขี้เล่นบวกกับอาหารที่มีอยู่เต็มปากตลอดเวลา แม้จะทำกิจกรรมอยู่ก็ตาม จึงนำสัญลักษณ์เหล่านี้มารวมกันกลายเป็นรูปลักษณ์ที่ดูน่ารัก ตลก และดูมีความสุขด้วยรูปแบบที่เกินจริงของสัดส่วนที่ปลิ้นของตัวแต่มีความเป็นจริงในรูปร่างรูปทรง มีความสุขตามอุดมคติในรูปแบบของตนเอง



ภาพที่ 78 ต้นจู่คู่

งานชิ้นที่ 2 มีชื่อว่า “เสื่อมันหด”

ผลงานที่มีชื่อว่า เสื่อมันหดนี้ มาจากคำอีสานที่แสดงถึงรูปร่างรูปทรงของข้าพเจ้าที่แสดงถึงความสุขที่เกิดจากการกิน โดยการถอดสัญลักษณ์จากคำอีสาน ซึ่งประกอบไปด้วยสัญลักษณ์ของความอ้วนที่ตนเองมักจะโดนเปรียบเทียบกับหมูตัวอ้วนที่กินเยอะ และกินตลอดเวลา พร้อมด้วยสัญลักษณ์ที่แสดงถึงอาการของการ ปรี ของขนาดตัวที่อ้วนด้วยเสื่อที่ปรี จนเห็นพุง จึงทำให้รูปแบบของงานดูตลกมากยิ่งขึ้น นอกเหนือจากนั้นยังเพิ่มความน่ารักด้วยสายตาที่แสดงความสุขที่เล่นบวกกับอาหารที่ผู้ก้มัดติดตัวอยู่ตลอดเวลาสะท้อนถึงการกินของตนเองที่กินจนเหมือนหมู จึงนำสัญลักษณ์เหล่านี้มารวมกันกลายเป็นรูปลักษณะที่ดูน่ารัก ตลก และดูมีความสุข ด้วยรูปแบบที่เกินจริงของสัดส่วนที่ปรีของเสื่อที่ดูเกินจริง แม้กระทั่งรูปทรงของหมูที่อ้วนกลมน่ารักทำให้ดูมีความสุขตามอุดมคติในรูปแบบของตนเอง



ภาพที่ 79 ต้นจู้จู้

งานชิ้นที่ 3 มีชื่อว่า “อืดฮืด”

ผลงานที่มีชื่อว่า อืดฮืดนี้ มาจากคำอีสานที่แสดงถึงรูปร่างรูปทรงของข้าพเจ้าที่แสดงถึงความสุขที่เกิดจากการกิน โดยการถอดสัญลักษณ์จากคำอีสาน ซึ่งประกอบไปด้วยสัญลักษณ์ของความอ้วนที่ตนเองมักจะโดนเปรียบเทียบกับบะหมี่หรือเส้นมามาที่เมื่อปล่อยทิ้งไว้นานๆจะดูชันน้ำจนอึดตัวและอืดบวมเต็มถ้วย ข้าพเจ้าได้เพิ่มความอืดบวมโดยสร้างให้เส้นมีขนาดของการอืดบวมที่ล้นถ้วยเกินจริง เพื่อให้สื่อถึงความอืดบวมที่เกิดขึ้นในตัวข้าพเจ้า จากรูปลักษณ์ที่เกิดขึ้นนั้นนอกจากจะไม่ได้สร้างความอึดอัดใจแก่ข้าพเจ้าแล้ว กลับสร้างความตลกในรูปทรงที่เกิดขึ้น นอกเหนือจากนั้นยังเพิ่มความสุขของการกินด้วยสัญลักษณ์ของอาหารต่างๆที่เบียดเสียดอยู่ในเส้นที่ดูเกินจริง แต่กลับมีความสุขตามอุดมคติในรูปแบบของตนเอง



ภาพที่ 80 อีตอีต

คำที่แสดงถึงกริยาทำทางในการกินของตนเอง

คำที่แสดงถึงกริยาทำทางในการกินของตนเอง สะท้อนความเป็นตัวตนด้วยรูปแบบของกริยาทำทาง ที่เกินความงามจากความเป็นจริง แต่งดงามในอุดมคติของข้าพเจ้า งดงามในท่วงท่าและกริยาของการกินจนเกิดเป็นสุนทรียะของการกิน ที่ดูอ่อนนุ่ม ดูอบอุ่น น่ารัก จากรูปร่างรูปทรงที่เกิดขึ้น ซึ่งการประกอบเป็นภาพที่เกิดขึ้นนี้ จะมีลักษณะที่ดูตลก สนุก ด้วยความเกินจริงของอารมณ์ที่มีความสุขมากในการกิน แต่ยังคงไว้ซึ่งความเป็นจริง ในบางส่วนของรูปร่างรูปทรง ประกอบด้วยผลงานทั้งหมด 5 ชิ้น ดังนี้



ภาพที่ 81 คำที่แสดงถึงกริยาทำทางในการกินของตนเอง

งานชิ้นที่ 4 มีชื่อว่า “สวบ”

ผลงานที่มีชื่อว่า สวบนี้ มาจากคำอีสานที่แสดงถึงการทำทางของข้าพเจ้าที่แสดงถึงความสุขที่เกิดจากการกิน โดยการถอดสัญญาณจากคำอีสาน ซึ่งประกอบไปด้วยสัญญาณที่แสดงถึงท่วงท่าของการกินที่เกิดขึ้นเป็นบุคลิกเฉพาะตัวของข้าพเจ้าคือการอ้าปากกว้างและกินอาหารในคำเดียวจนหมด ซึ่งข้าพเจ้าได้นำสัญญาณของปลา black swallower ที่มีจะกินปลาที่ตัวโตกว่าตัวเองแต่สามารถยัดเข้าไปในท้องได้จนหมด แทนตัวเองโดยสร้างรูปร่างรูปทรงให้ดูอวบอ้วน น่ารัก และแฝงความตลกสนุกสนานด้วยลักษณะสีหน้าของปลาที่ยัดอาหารเข้าไปในปากจนตาโต น้ำตาไหล จากรูปลักษณะที่เกิดขึ้นนี้สามารถถ่ายทอดความตลก ในรูปทรงที่เกิดขึ้น นอกเหนือจากนั้น ยังเพิ่มความสุขของการกินด้วยสัญลักษณ์ของอาหารต่างๆที่ยัดเข้าไปในปากที่ดูเกินจริง แต่กลับมีความสุขตามอุดมคติในรูปแบบของตนเอง



ภาพที่ 82 สวบ

งานชิ้นที่ 5 มีชื่อว่า “เปิดคัก”

ผลงานที่มีชื่อว่า เปิดคักนี้ มาจากคำอีสานที่แสดงถึงการทำทางของข้าพเจ้าที่แสดงถึงความสุขที่เกิดจากการกิน โดยการถอดสัญญาณจากคำอีสาน ซึ่งประกอบไปด้วยสัญญาณที่แสดงถึงท่วงท่าของการกินที่เกิดขึ้นเป็นบุคลิกเฉพาะตัวของข้าพเจ้าคือการกินจนหมด มีเท่าไรก็กินจนหมด เหมือนลักษณะการกินของสุนัขที่ชอบพุดเล่นกันว่า “กินเหมือนหมาเลียจาน” ซึ่งข้าพเจ้าได้นำสัญญาณของงานที่บิดเกลียวเกินจากความเป็นจริงที่สะท้อนว่ากินจน หมดเกลี้ยง ประกอบกับภาพของสุนัขที่มีหน้าตาทะลึ่งน่ารัก ดูตลก สนุกสนาน มาประกอบรวมกันด้วยเรื่องของความสุขในการกิน และมีความสุขตามอุดมคติในรูปแบบของตนเอง



ภาพที่ 83 เปิดคัก

งานชิ้นที่ 6 มีชื่อว่า “คำตาสวด”

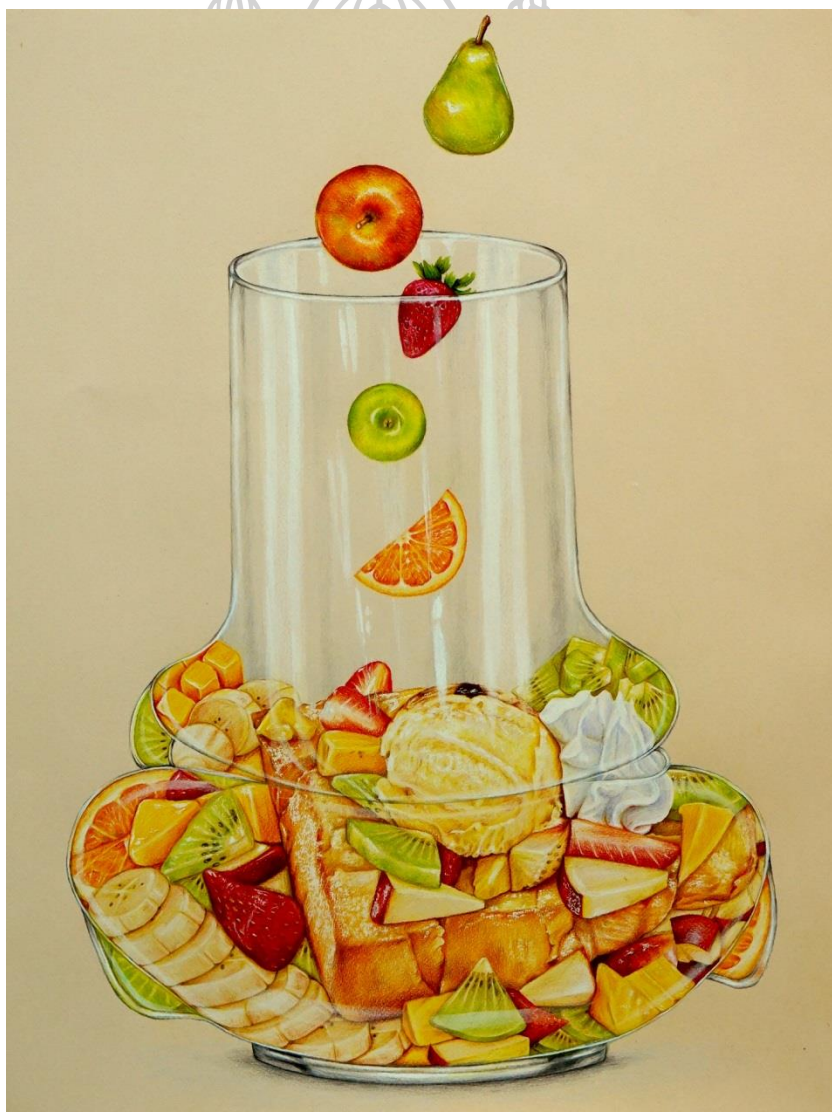
ผลงานที่มีชื่อว่า คำตาสวดนี้ มาจากคำอีสานที่แสดงถึงกริยาท่าทางของข้าพเจ้าที่แสดงถึงความสุขที่เกิดจากการกิน โดยการถอดสัญญาณจากคำอีสาน ซึ่งประกอบไปด้วยสัญญาณที่แสดงถึงท่วงท่าของการกินที่เกิดขึ้น เป็นบุคลิกเฉพาะตัวของข้าพเจ้าคือลักษณะของการกินคำโตจนตาเหลือกเหมือนลักษณะการกินของลิงที่กิน ด้วยอาการมูมมาม กินคำโต ซึ่งข้าพเจ้าเป็นคนที่ชอบกินอมยิ้ม จึงนำสัญญาณของอมยิ้มมาประกอบกับรูปร่างรูปทรงของลิง กลายมาเป็นอมยิ้มลิงที่กำลังอ้าปากกินผลไม้จนตาเหลือกซึ่งมีรูปลักษณะที่เกินจริง แต่ดูตลกสนุก ด้วยสีหน้าและแววตาที่เกิดขึ้น นำสัญญาณทั้งหมดมาประกอบรวมกันด้วยเรื่องของความสุขในการกิน และมีความสุขตามอุดมคติในรูปแบบของตนเอง



ภาพที่ 84 คำตาสวด

งานชิ้นที่ 7 มีชื่อว่า “ทันไตเค็ง”

ผลงานที่มีชื่อว่า ทันไตเค็งนี้ มาจากคำอีสานที่แสดงถึงกริยาทำทางของข้าพเจ้าที่แสดงถึงความสุขที่เกิดจากการกิน โดยการถอดสัญลักษณ์จากคำอีสาน ซึ่งประกอบไปด้วยสัญลักษณ์ที่แสดงถึงท่วงท่าของการกินที่มากจนเกินไปจนทำให้รูปร่างรูปทรงที่ควรจะเป็นนั้นเปลี่ยนไป ซึ่งเป็นบุคลิกเฉพาะตัวของข้าพเจ้าคือลักษณะของการกินไปเรื่อยๆโดยอ้างว่ากินยังไม่ถึงครึ่งห้อง โดยนำแก้วน้ำทรงสูงมาใช้เป็นสัญลักษณ์แทนตนเองและมีของหวานที่เทเข้าไปภายในแก้วเรื่อยๆ แต่แก้วนั้นก็ไม่เต็มสักทีเพราะแก้วได้ยัดตัวออกด้านข้างไปเรื่อยๆ จนอวบอ้วน ซึ่งมีรูปลักษณะที่เกินจริง แต่ดูตลกสนุกจากรูปทรงที่เกิดขึ้นเหมือนคำกล่าวที่ว่า “โตออกด้านข้าง” นำสัญลักษณ์ทั้งหมดมาประกอบรวมกันด้วยเรื่องของความสุขในการกิน และมีความสุขตามอุดมคติในรูปแบบของตนเอง



ภาพที่ 85 ทันไตเค็ง

งานชิ้นที่ 8 มีชื่อว่า “จ๊กหน้อย”

ผลงานที่มีชื่อว่า จ๊กหน้อยนี้ มาจากคำอีสานที่แสดงถึงการทำทางของข้าพเจ้าที่แสดงถึงความสุขที่เกิดจากการกิน โดยการถอดสัญญาณจากคำอีสาน ซึ่งประกอบไปด้วยสัญญาณที่แสดงถึงท่วงท่าของการกินที่สวนทางกับคำพูดของตนเอง ซึ่งเป็นบุคลิกเฉพาะตัวของข้าพเจ้าคือลักษณะของการเห็นของกินแล้วอยากกินแต่อีกใจหนึ่งก็ ไม่อยากกินเพราะอาจจะกินมาแล้ว แต่สุดท้ายก็ขอกินนิดนึงเหมือนการกินเพื่อให้รู้สึกดี แต่สิ่งที่เกิดขึ้นคือกินจนหยุดตัวเองไม่ได้ สุดท้ายแล้วก็กินเยอะอยู่ดี จึงนำเอาสัญญาณของภาษาที่ใช้ในการดักอาหารมาแสดงถึงปริมาณในการกินที่พอเหมาะ และนำสัญญาณของอาหารที่ทับซ้อนกันเป็นจำนวนมากมาแทนลักษณะการกินของตนเอง ซึ่งอาหารที่ทับซ้อนจนเกินความเป็นจริงนี้เอง ที่ทำให้เกิดความสนุกและตลกภายในงานชิ้นนี้ และนำสัญญาณทั้งหมดนี้ มาประกอบรวมกันด้วยเรื่องของความสุขในการกิน และมีความสุขตามอุดมคติในรูปแบบของตนเอง



ภาพที่ 86 จ๊กหน้อย

คำผญาอีสานที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเอง

คำผญาอีสานที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเอง ซึ่งคำว่า “ตัวตน” คือลักษณะธรรมชาติที่เกิดขึ้นจาก ตัวบุคคลนั้นโดยไม่ได้ผ่านการบิดเพี้ยนของการกระทำ ซึ่งตัวตนของข้าพเจ้านั้น มักสะท้อนลักษณะท่าทาง นิสัย ของการกินออกมาเป็นประจำ ซึ่งทำให้ผู้ที่อยู่ใกล้ตัวนั้นได้สัมผัส และรับรู้ตัวตนของข้าพเจ้านั้นเป็นผู้ที่รักและมีความสุขกับการกิน จนเคยมีผู้กล่าวว่า ข้าพเจ้านั้น กินอาหารได้ดูน่าอร่อยและมีความสุข จึงสร้างรูปลักษณ์จากการถอดสัญลักษณ์ของผญาอีสาน ด้วยความเป็นตัวตนที่มีความสุขจากการกิน ตัวตนที่มีใจรักในการกิน ไม่ว่าจะอยากเป็นอะไรหรือเวลา จะผ่านไปแค่ไหนซึ่งการประกอบเป็นภาพที่เกิดขึ้นนี้จะมีลักษณะที่เกิดจากจินตนาการของความสุขที่ ดูตลก สนุก ด้วยความเกินจริงของอารมณ์ที่มีความสุขมากในการกิน แต่ยังคงไว้ซึ่งความเป็นจริง ในบางส่วนของรูปร่างรูปทรงทรง ประกอบด้วยผลงานทั้งหมด 2 ชิ้น ดังนี้



ภาพที่ 87 คำผญาอีสานที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของตนเอง
งานชิ้นที่ 9 มีชื่อว่า “กินมำมำ ปคำเบ็งท้อง”

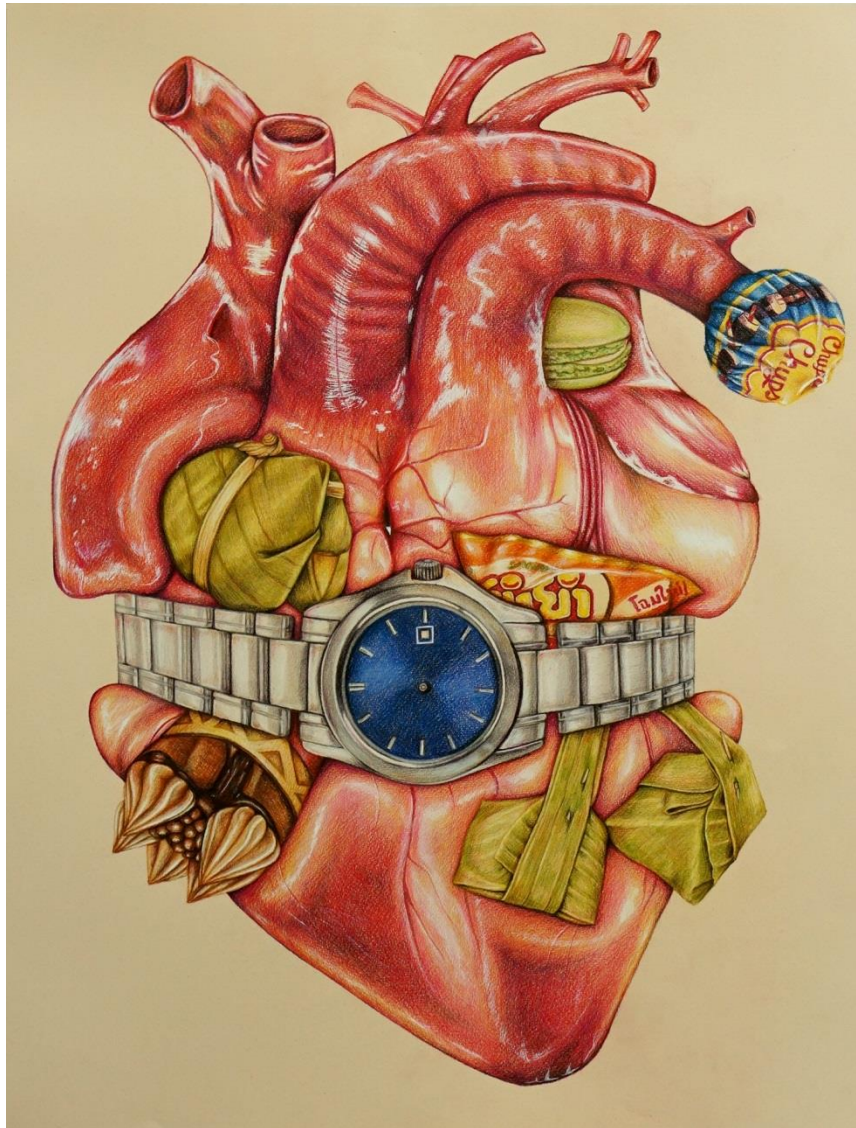
ผลงานที่มีชื่อว่า กินมำมำ ปคำเบ็งท้องนี้ มาจากคำผญาอีสานที่แสดงถึงความเป็นตัวตนของตนเองที่ แสดงถึงความสุขที่เกิดจากการกิน โดยการถอดสัญลักษณ์จากคำผญาอีสาน ซึ่งเป็นบุคลิก เฉพาะตัวของข้าพเจ้าคือลักษณะของการกินไปเรื่อยๆเหมือนคำที่คนชอบพูดกันว่า “กินเหมือนยัด นุ่น” ซึ่งเปลี่ยนจากการยัดนุ่นมาเป็นการยัดขนมลงไปแทน และนำสัญลักษณ์ที่แทนความสวยงามของ ผู้หญิงวัยเด็กมาขยายลักษณะการกินของตนเองให้ดู ตลก และสนุกสนานมากขึ้นเพราะรูปร่างของ เซเลอร์มูนที่นำมาใช้นี้ ได้อวบอ้วนไปตามลักษณะพฤติกรรมในการกิน ของตนเอง และนำสัญลักษณ์ ทั้งหมดนี้มาประกอบรวมกันด้วยเรื่องของความสุขในการกิน และมีความสุขตามอุดมคติในรูปแบบ ของตนเอง



ภาพที่ 88 กินมาม่า บ่คำเบ็งท้อง

งานชิ้นที่ 10 มีชื่อว่า “ลึบลิฮ้างหรือชาวลิฮ้าง”

ผลงานที่มีชื่อว่า ลึบลิฮ้างหรือชาวลิฮ้างนี้ มาจากคำผญาอีสานที่แสดงถึงความเป็นตัวตนของตนเองที่ แสดงถึงความสุขที่เกิดจากการกิน โดยการถอดสำนวนจากคำผญาอีสาน ซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่ผู้อื่นสามารถจดจำได้เพราะเป็นคนที่รักในการกินไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหนก็ยังรักในการกิน โดยการนำสำนวนหัวใจที่ถูกบีบรัดจนเนื่อปลิ้นเกินความเป็นจริงด้วยนาฬิกาที่ไม่มีเข็มบอกเวลา และในหัวใจนั้นยังถูกสอดแทรกไปด้วยอาหารเต็มไปหมด ซึ่งรูปร่างรูปทรงที่นำมาสะท้อนแสดงให้เห็นถึงความสุขและความรักที่เกิดจากการกิน และได้นำสำนวนทั้งหมดนี้มาประกอบรวมกันด้วยเรื่องของความสุขในการกิน และมีความสุขตามอุดมคติในรูปแบบของตนเอง



ภาพที่ 89 สิบสี่อย่างหรือชาวสี่อย่าง

4.4 วิเคราะห์พัฒนาการเกี่ยวกับวิธีการ เทคนิค การใช้วัสดุอุปกรณ์

เทคนิควิธีการสร้างงานชุดที่มีชื่อว่า “กิน” นี้เกิดขึ้นจากความรักในการถ่ายทอดงานศิลปะในสมัยเด็ก จนกลายมาเป็นเทคนิคที่เป็นการเติมเต็มของความฝัน และเปรียบเสมือนการจดบันทึกรายละเอียดของความสุข ในการดำเนินชีวิต จึงนำเอาเทคนิคนี้มาสร้างสรรค์ผลงานที่เปรียบเสมือนการเก็บบันทึกรายละเอียดของความสุข ในชีวิตอย่างพิถีพิถัน ในทุกรายละเอียดของทุกชิ้นงาน จากชั้นที่ 1 ถึง ชั้นที่ 10 ด้วยสีสันทันุกและรายละเอียด ที่เต็มไปด้วยความสุขจากรูปร่างรูปทรงที่มีมากกว่าปกติแต่สวยงามในอุดมคติ ที่สร้างสรรค์ขึ้นในผลงานทั้ง 10 ชิ้น



ภาพที่ 90 ภาพผลงานทั้ง 10 ชิ้น

งานชิ้นที่ 1 “สวบ”

ผลงานชิ้นนี้ชื่อว่า “สวบ” เริ่มสร้างสรรค์ภาพจากการร่างภาพด้วยรูปร่างรูปทรงของปลาที่ตัวอ้วนกลมและกำลังอ้าปากกว้างเพื่อกินอาหารที่หมดในคำเดียว และเริ่มการสร้างภาพด้วยการปะติดกระดาษสีขาวในรูปทรงของปลาตัวอ้วนกลมเพื่อเน้นรูปทรงที่แสดงความเป็นตัวเองให้ชัดเจน สะท้อนให้เห็นกริยาการกินที่ดูตลก หลังจากนั้นลงสีที่ตัวรูปทรงปลาด้วยสีเหลืองอมชมพู ที่เติมไปด้วยขนเต็มตัวเพื่อเพิ่มความน่ารักดูอบอุ่น พร้อมด้วยระบายสีที่ตาให้ดูใสเพื่อให้เห็นถึงน้ำตาที่ไหลออกมาจากดวงตาที่เกิดจากการยัดอาหารเข้าไปในปาก ละลงรายละเอียดของอาหารที่มีทั้งส่วนของปากและในท้องอย่างชัดเจน ผู้สร้างสรรค์ได้แทรกรายละเอียดบุคลิกของตนเองลงไปในงานเพื่อให้ดูตลกมากขึ้น ในส่วนของจมูกที่ใหญ่และฟันที่ห่าง จึงทำให้งานมีรายละเอียดที่สนุกมากขึ้นและได้เก็บรายละเอียดของสีและแสงเงาโดยละเอียดในทุกๆส่วนเพื่อแสดงถึงความใส่ใจในรายละเอียดของความสุขที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ



ภาพที่ 91 สวบ

งานชิ้นที่ 2 “จ๊กหน้อย”

ผลงานชิ้นนี้ชื่อว่า “จ๊กหน้อย” เริ่มสร้างสรรค์ภาพจากการร่างภาพด้วยรูปร่างรูปทรงของอาหารจำนวนมากที่ทับซ้อนอยู่ในชั้นขนาดเล็กที่ใช้กินอาหารในขนาดปกติสำหรับคนทั่วไปใช้ทานอาหาร ซึ่งในงานชิ้นนี้นั้นสะท้อนให้เห็นถึงการกินที่มากเกินไปเกินคำพูดของตนเอง จึงเริ่มจากการปะติดกระดาษสีขาเพื่อเน้นจุดสำคัญคือ ตรงช่องและปริมาณอาหารที่เป็นไปตามคำพูดที่ตนเองชอบพูดคือ จ๊กหน้อย และเริ่มลงสีของอาหารให้ดูสมจริงและดูน่ากิน ด้วยลักษณะของอาหารตามความเป็นจริง เก็บรายละเอียดของทุกจุดเพื่อแสดงถึงความใส่ใจในรายละเอียด ของความสุขที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ



ภาพที่ 92 จักหน้อย

งานชิ้นที่ 3 “คำตาสวด”

ผลงานชิ้นนี้ชื่อว่า “คำตาสวด” เริ่มสร้างสรรค์ภาพจากการร่างภาพด้วยรูปร่างรูปทรงของ อมยิ้มที่มีรูปทรงเป็นลิงที่อ้วนกลมกำลังกินผลไม้ด้วยตาที่เหลือกโตขึ้นจากการกินผลไม้ และตรงด้าม ของอมยิ้มถูกมัดรวมกับของกินเพื่อกินพร้อมกัน จากนั้นเริ่มลงสีของตัวลิงด้วยขนสีเหลืองอ่อนให้ดู อบอุ่น ปุกปุย ลงสีแก้มของลิงที่บวมโตสีอมชมพูจากการกินอาหารให้ดูน่ารัก ลงสีดวงตาให้ดูโตและ สดใส เพื่อให้เห็นถึงอารมณ์ความรู้สึกที่กำลังกินอาหารด้วยคำที่โตเกินกว่าปกติ ลงสีผลไม้ให้ดูสด และน่ากินด้วยสีที่ดูสมจริง ด้วยลักษณะของอาหารตามความเป็นจริง ลงสีเชือกที่มัดตรงด้ามไม้อมยิ้ม ด้วยสีสมจริง และเก็บรายละเอียดของทุกจุดเพื่อแสดงถึงความใส่ใจในรายละเอียดของความสุข ที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ



ภาพที่ 93 คำตาสวด

งานชิ้นที่ 4 “เปิดคัก”

ผลงานชิ้นนี้ชื่อว่า “เปิดคัก” เริ่มสร้างสรรค์ภาพจากการร่างภาพด้วยรูปร่างรูปทรงของสุนัขที่หัวโตแต่ดูน่ารักแสดงท่าทางของการเลียนงานและยื่นบิตงานอาหารจนเป็นเกลียว มีซันล้อมปกอยู่ด้านข้าง จากนั้นเริ่มลงสีของตัวสุนัขด้วยสีเหลืองอ่อนให้ดูอบอุ่น และลงรายละเอียดของขนให้ดูอ่อนนุ่ม น่ารัก จากนั้นลงสีของแก้มด้วย สีชมพูที่เต็มไปด้วยเส้นเลือดสะท้อนให้เห็นถึงการกินที่เต็มปากเต็มคำเหมือนแก้มจะแตก ต่อด้วยการลงสีของงานให้ดูเรียบสะอาดเหมือนไม่เคยผ่านการใช้งานให้ดูรู้สึกว่าการกินจนหมดเกลี้ยงเหมือนเลียนงาน และเก็บรายละเอียดของทุกจุดเพื่อแสดงถึงความใส่ใจในรายละเอียดของความสุขที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ



ภาพที่ 94 เบ็ดคัก

งานชิ้นที่ 5 “เสื่อมันหด”

ผลงานชิ้นนี้ชื่อว่า “เสื่อมันหด” เริ่มสร้างสรรค์ภาพจากการร่างภาพด้วยรูปร่างรูปทรงของหมูที่ใส่เสื่อแต่ด้วยตัวอ้วนกลมเหมือนบอลลู่นจึงทำให้เสื่อที่ใส่นั้นเกิดการปริ เหมือนเสื่อจะขาด แต่ก็ยังผูกติดกับของกินไว้ตลอดเวลา จากนั้นเริ่มลงสีบนตัวของหมูด้วยสีเนื้ออมชมพูเพื่อให้ดูน่ารัก มีขนปุกปุย เต็มตัว จากนั้นลงสีของดวงตาให้ดูสว่างใส เพื่อเน้นอารมณ์ความรู้สึกของการไม่สนใจแม้ใครจะว่าอย่างไร จากการกิน ต่อจากนั้นลงสีของเสื่อ ที่ปริ เน้นรอยยี่ด และรอยยับที่เกิดจากการปริของผ้าด้วยสีเสื่อที่ดูรุนแรงของการปริ และลงสีรายละเอียดของเชือก และอาหาร ที่ผูกติดกับเสื่อให้ดูสมจริง ดูน่ากิน และสุดท้ายเก็บรายละเอียดของทุกจุดเพื่อแสดงถึงความใส่ใจในรายละเอียดของความสุขที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ



ภาพที่ 95 เลื่อมั่นหด

งานชิ้นที่ 6 “อืดอืด”

ผลงานชิ้นนี้ชื่อว่า “อืดอืด” เริ่มสร้างสรรค์ภาพจากการร่างภาพด้วยรูปร่างรูปทรงของบะหมี่ที่อืด บวม อยู่ในชาม และมีส่วนประกอบอื่นๆของอาหารแทรกอยู่ตามเส้นที่อืด บดบังและเบียดส่วนต่างๆของอาหารอยู่ รวมไปถึงการร่างตะเกียบที่กำลังคีบเส้นบะหมี่อยู่ จากนั้นเริ่มลงสีบนเส้นของบะหมี่ด้วยสีเหลือง โดยเน้นให้สีดูสว่างเพื่อให้เห็นถึงความอืด และบวมของเส้นที่ดูเกินจริงและดูนุ่ม น่ากิน จากนั้นลงสีของไข่ หมู ผัก และเครื่องปรุงต่างๆให้ดูสมจริง น่ากินมากขึ้น ด้วยสีที่เป็นจริงของตัวอาหาร และส่วนสุดท้ายคือลงสีของถ้วยตราไก่ให้ดูสมจริงด้วยรูปแบบของวัตถุที่เป็นอยู่ และสุดท้ายเก็บรายละเอียดของทุกจุดเพื่อแสดงถึงความใส่ใจในรายละเอียดของความสุขที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ



ภาพที่ 96 อีตฮึด

งานชิ้นที่ 7 “ตันจู้ลู่”

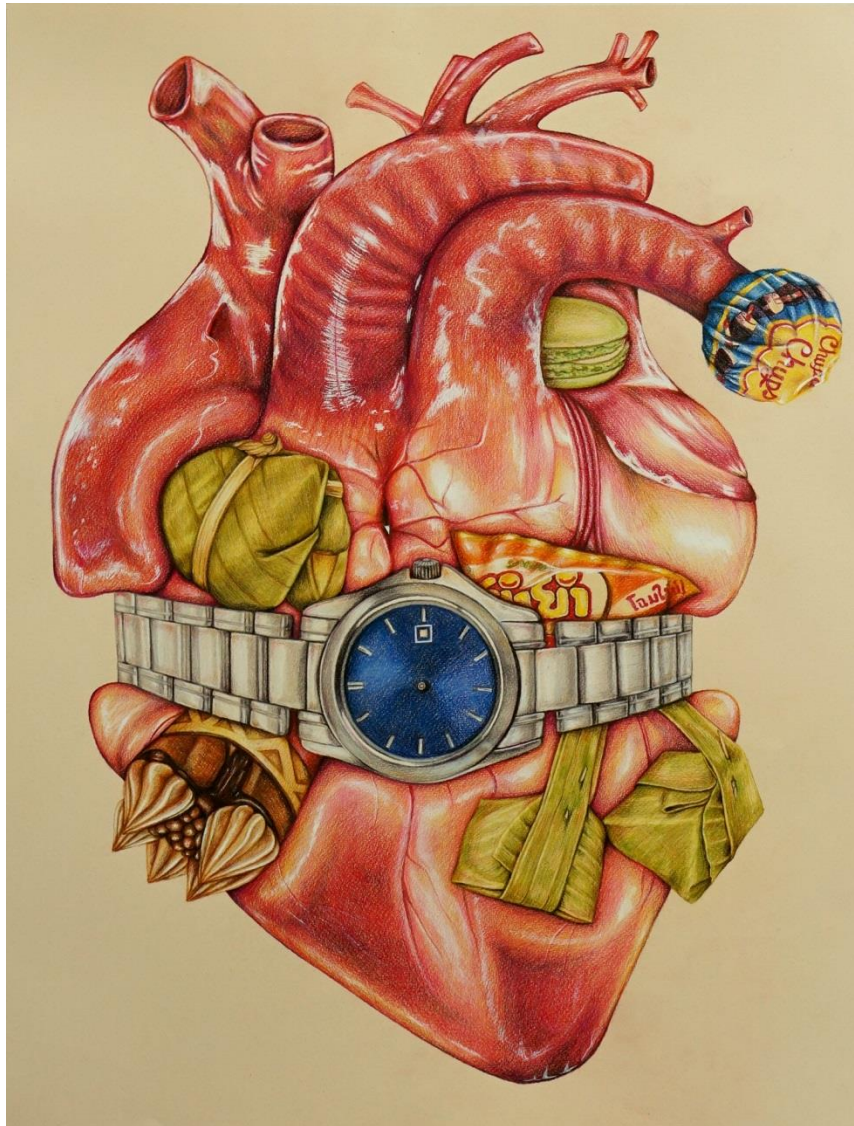
ผลงานชิ้นนี้ชื่อว่า “ตันจู้ลู่” เริ่มสร้างสรรค์ภาพจากการร่างภาพด้วยรูปร่างรูปทรงของช่างตัวอ้วนที่เนื่อปลิ้น กำลังเล่นฐานกิจกรรม มุดยางรถยนต์ที่ไม่สามารถมุดลงไปได้ ด้วยขนาดตัวที่ใหญ่ แต่ก็ยังกินอาหารอยู่เต็มปาก เต็มแก้ม จากนั้นเริ่มลงสีบริเวณของตัวช่างด้วยสีม่วงอมชมพู ให้น่ารัก และเน้นในส่วนของเนื่อที่ปลิ้นต่างๆ ให้ชัดเจนและมากเกินจากความเป็นจริง จากนั้นลงสีของแก้มเป็นสีชมพูที่เต็มไปด้วยเส้นเลือดแดงให้เห็นถึงการกินที่เหมือนแก้มจะแตก และลงสีของอาหารให้ดูสมจริงและดูน่ากิน เน้นในส่วนของสายตาที่มองลงมายังท่อและยางรถด้วยสีเส้นที่สดใส แววตาที่ดูขี้เล่น จากนั้นจึงลงสีในส่วนของยางรถและท่อเหล็กให้สมจริง ตามลักษณะความเป็นจริงของวัตถุ และสุดท้ายเก็บรายละเอียดของทุกจุดเพื่อแสดงถึงความใส่ใจในรายละเอียดของความสุขที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ



ภาพที่ 97 ต้นจูลู

งานชิ้นที่ 8 “สิบลีฮ้างหรือชาวลิฮ้าง”

ผลงานชิ้นนี้ชื่อว่า “สิบลีฮ้างหรือชาวลิฮ้าง” เริ่มสร้างสรรค์ภาพจากการร่างภาพด้วยรูปร่างรูปทรงของหัวใจที่กำลังโดนนาฬิการัดจนเนื้อปลิ้น และหัวใจก็เต็มไปด้วยอาหาร แทรกอยู่ทุกที่ของหัวใจ จากนั้นเริ่มลงสีบริเวณของหัวใจให้ดูสมจริงแต่เพิ่มสีให้ดูสดใส แวววาว เห็นถึงการปลิ้นของกล้ามเนื้อแต่ละส่วนจนเกินจากความเป็นจริง จากนั้นเริ่มลงสีและเก็บรายละเอียดของนาฬิกา ซึ่งเป็นลักษณะของนาฬิกาที่ข้าพเจ้าใช้เป็นประจำ แต่ไม่มีเข็ม บอกเวลาเปรียบเสมือนไม่มีกาลเวลา โดยใช้สีและรูปร่างรูปทรงที่เป็นจริง จากนั้นลงสีของอาหารในแต่ละชิ้นให้ดูสมจริงและน่ากินมากยิ่งขึ้น จากเดิม และสุดท้ายเก็บรายละเอียดของทุกจุดเพื่อแสดงถึงความใส่ใจในรายละเอียดของความสุขที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ



ภาพที่ 98 สิบสี่อย่างหรือชาวสี่อย่าง

งานชิ้นที่ 9 “กินมาม่า บ่คำเบ็งท้อง”

ผลงานชิ้นนี้ชื่อว่า “กินมาม่า บ่คำเบ็งท้อง” เริ่มสร้างสรรค์ภาพจากการร่างภาพด้วยรูปร่างรูปทรงของหมอนที่ถูกยึดด้วยขนมจนหมอนปริแตก และมีรูปของเซเลอร์มูนที่ถูกยึดจนอ้วนตามขนาดของหมอนที่โดนยึดขนมเข้าไปจากนั้นเริ่มลงสีรูปของเซเลอร์มูนที่ปลอกหมอนให้ดูน่ารักตามแบบฉบับของการ์ตูน จากนั้นลงสีของปกหมอนด้วยสีม่วงอ่อนให้ดูน่ารักสดใส เน้นรอยยับ รอยปลิ้น และรอยปริแตกของหมอนให้ดูชัดเจนเพื่อสะท้อนถึงการกินที่มีความสุขจนไม่จำกัดจำนวนต่อด้วยการลงสีเส้นของขนมให้ดูสดใสเกินจริงเพื่อเน้นให้เห็นถึงความน่ากินของขนม และสุดท้ายเก็บรายละเอียดของทุกจุดเพื่อแสดงถึงความใส่ใจในรายละเอียดของความสุขที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ



ภาพที่ 99 กินมามาก ป้าเบ่งท้อง

งานชิ้นที่ 10 “ทันได้เค็ง”

ผลงานชิ้นนี้ชื่อว่า “ทันได้เค็ง” เริ่มสร้างสรรค์ภาพจากการร่างภาพด้วยรูปร่างรูปทรงของ แก้วน้ำทรงสูง ที่เกิดการย้วยออกด้านข้างและอาหารที่ตกลงมาในแก้วเรื่อยๆ แต่แก้วก็ไม่เต็มสักที จากนั้นเริ่มลงสีของอาหารที่เป็นของหวาน และผลไม้ที่อยู่ภายในแก้ว ให้ดูมีสีสันสดใสเกินจริง เพื่อให้ดูดึงดูดความสนใจ เห็นแล้วเกิดความรู้สึก อยากกิน จากนั้นเริ่มลงสีของแก้ว เน้นในส่วนที่ย้วยออกด้านข้างให้ดูชัดเจนเพื่อให้รู้สึกถึงการกินที่เท่าไรก็ไม่เต็มเพราะแก้วสามารถยืดออกด้านข้างได้เรื่อยๆ และลงสีลักษณะของแก้วให้ดูสมจริง สี แวววาว และสุดท้ายเก็บรายละเอียดของทุกจุด เพื่อแสดงถึงความใส่ใจในรายละเอียดของความสุขที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ



ภาพที่ 100 ทันไดเค็ง

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการสร้างสรรค์

จากการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ที่มีชื่อชุดว่า “กิน” ที่ต้องการแสดงถึงเรื่องราว มุมมอง ความสุขเล็กๆในการดำเนินชีวิตของตนเองในเรื่องของการกิน สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นตัวตนของตนเองในความเป็นผู้หญิงอ้วนคนหนึ่ง ที่รักในการกิน เพราะความสุขไม่ได้เกิดขึ้นมาจากสิ่งที่สำคัญ หรือต้องยิ่งใหญ่เสมอไป หากแต่เรามอง สิ่งเหล่านั้นอย่างเข้าใจในเรื่องเล็กๆน้อยๆที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาของการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน เราก็จะสามารถสร้างความสุขได้เช่นกัน โดยข้าพเจ้าได้ถ่ายทอดความสุขนี้ผ่าน หนังสือนิทานหรือคำพูด วลี ต่างๆที่ผ่านเข้ามาจากการดำเนินชีวิต ในแต่ละวัน นำมาเป็นแรงบันดาลใจ ที่แสดงออกมาเป็นรูปแบบของงานทัศนศิลป์ อย่างตรงไปตรงมา เพื่อให้ได้มุมมอง แง่คิด ในด้านความสุข มีสาระเชิงหยอกล้อเสียดสี อธิบายสาระความหมายผ่านงานสร้างสรรค์ของข้าพเจ้านั้น สามารถสรุปผลของการสร้างสรรค์ผลงานทั้งหมดได้ดังต่อไปนี้

1. สามารถสร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับ การดำเนินชีวิตของตนเอง ในเรื่องของการกิน สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นตัวตนของตนเองในความเป็นผู้หญิงอ้วน ที่รักในการกินได้ อย่างเข้าใจ และสร้างสรรค์ผลงานออกมาได้ตามที่คาดหวังไว้เป็นอย่างดี
2. สามารถสร้างสรรค์เทคนิคการสร้างงานจิตรกรรม 2 มิติ ด้วยสีไม้ และสีน้ำ ลงบนกระดาษ ร้อยปอนด์ ได้ โดยสามารถถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกของผลงานชุดนี้ โดยเป็นไปตามแนวความคิด รูปแบบ ด้วยเทคนิควิธีการที่สร้างสรรค์ผลงานได้เป็นอย่างดี
3. สามารถสร้างสรรค์ผลงาน ค้นคว้าการแสดงออกทางด้านศิลปะที่เป็นลักษณะเฉพาะตน ได้เป็นอย่างดี
4. สามารถศึกษาผลงานของศิลปินที่มีอิทธิพลต่อแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานได้ อย่างเข้าใจ และสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับผลงานของตนเองได้เป็นอย่างดี
5. ผู้ที่ได้ชมผลงานสามารถเห็นถึงมุมมองของความสุขในการใช้ชีวิตของข้าพเจ้าและสามารถสะท้อนถึงวิธีการใช้ชีวิตของตนเองได้ เพราะผลงานที่สร้างสรรค์ขึ้นมีเนื้อหาใกล้ตัว ที่มนุษย์ทุกคน ต้องปฏิบัติเป็นกิจวัตรประจำวันอยู่แล้ว

5.2 อภิปรายผล

การสร้างสรรคผลงานวิทยานิพนธ์ในชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสรรคผลงานที่สะท้อนความเป็นตัวตนของตนเองในเรื่องของการกิน ที่มีความสุข สุขที่เกิดจากการกิน ด้วยการคิดค้น และสร้างสรรครูปแบบที่มีความเฉพาะตนเพื่อถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกสู่ผู้ที่ได้รับชมผลงาน ผ่านเทคนิควิธีการสร้างสรรคผลงานรูปแบบจิตรกรรม 2 มิติ โดยในการสร้างสรรคผลงานวิทยานิพนธ์ชุดนี้ได้นำแนวคิด รูปแบบ และทฤษฎี ต่างๆมาเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรคผลงาน จากผลการสร้างสรรคงานทำให้พบว่า ชิ้นงานที่เกิดขึ้น สามารถถ่ายทอดเรื่องราว อารมณ์ ความรู้สึก แก่ผู้ที่รับชมงานได้อย่างเข้าใจถึงเรื่องราว และสามารถรับรู้ถึงอารมณ์ความรู้สึกของผู้สร้างสรรคผลงานได้เป็นอย่างดี เกิดความสุข ตลก สนุกสนาน ที่เกิดขึ้นภายในจิตใจเมื่อได้ชมผลงาน และได้แง่คิดดีๆในเรื่องของการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข เนื่องมาจาก

1. ผู้สร้างสรรคผลงานสามารถถ่ายทอดแนวความคิด โดยได้แรงบันดาลใจจากผลงานของ ลำพู ที่พูดในเรื่องของความสุขภายในจิตใจ เมื่อเกิดความสุขภายในจึงถ่ายทอดความสุขนี้ออกมา ทำให้ผลงานที่ถ่ายทอดนั้นเกิดความสุขที่แท้จริง ซึ่งข้าพเจ้าได้นำแง่คิดนี้มาประยุกต์ใช้ในการสร้างแนวความคิดในเรื่องของความสุขเล็กๆน้อยๆ ในการดำเนินชีวิตของข้าพเจ้าในเรื่องของการกิน และสามารถถ่ายทอดแนวความคิดออกมาได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ผู้สร้างสรรคยังได้ศึกษาแนวคิดจากทฤษฎี สุขนิยม ที่ว่าด้วยเรื่องของความสุขในการใช้ชีวิต และได้นำมาประยุกต์ใช้โดยนำมาปรับความคิดทัศนคติ ในเรื่องของความสุขที่เกิดขึ้นในการดำเนินชีวิตของตนเองได้ นอกจากนี้ยังมีบุคคลหนึ่งที่ชื่อว่า ชูบิน ไอดอลเกาหลีที่รักในการกิน เขาได้สร้างและปรับแนวคิดในการดำเนินชีวิตของข้าพเจ้า ให้เกิดความสุขจากการใช้ชีวิต ได้ชัดเจนมากขึ้น เพราะคนเราสามารถมีความสุขในการดำเนินชีวิตได้จากเรื่องเล็กๆน้อยๆที่ผ่านเข้ามาในชีวิตไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่เสมอไปถึงจะมีความสุขได้ จากแนวคิด ทฤษฎี ต่างๆดังที่กล่าวมานั้น ส่งผลทำให้ข้าพเจ้าสามารถสร้างสรรคแนวความคิดของผลงานออกมาได้ง่ายต่อความเข้าใจ ต่อตนเองและผู้ที่ได้รับชมผลงาน
2. ผู้สร้างสรรคผลงานสามารถสร้างสรรคผลงานด้วยรูปแบบของผลงานและเทคนิควิธีการที่เป็นรูปแบบเฉพาะตนได้ โดยมีต้นแบบที่สร้างแรงบันดาลใจมาจากศิลปินที่มีชื่อว่า Naoto Hattori เขาสร้างสรรคผลงานที่มีรูปแบบเฉพาะที่น่าสนใจ ด้วยการสร้างสัญญะจากจินตนาการที่อยู่ภายในจิตใจผ่านรูปร่างรูปทรงของตัวละครที่มีรูปลักษณ์ยึดหรือหดเกินจากความเป็นจริง สร้างตัวประหลาดที่ดูตลก น่ารัก จากจินตนาการที่เขาเรียกว่าความฝันขึ้นมาในรูปแบบที่เฉพาะตน ด้วยเทคนิคการสร้างงานจิตรกรรม 2 มิติ โดยการวาดด้วยสีอะคริลิกระบายด้วยพู่กันขนาดเล็กโดยละเอียด พิถีพิถันกับผลงานในทุกส่วน ข้าพเจ้าจึงนำความประทับใจนี้มาปรับและประยุกต์ใช้ในผลงานของตนเอง ในส่วนของการสร้างสัญญะและ

นำสัญญาณที่เกิดขึ้นนี้มาประกอบให้เกิดรูปลักษณะที่เป็นแบบเฉพาะตนที่ดูตลก น่ารัก และดูเสียดสีเล็กๆ เป็นไปตามแนวความคิดของการสร้างงาน และได้นำแนวคิดของการสร้างงานในรูปแบบจิตรกรรม 2 มิติ เทคนิคที่ใช้สร้างงานมาเป็นแนวทางในการสร้างงานของตนเองในด้านของความละเอียดและพิถีพิถัน ในการสร้างสรรค์ผลงาน จากรูปแบบ เทคนิค วิธีการสร้างงาน ของ Naoto Hattori นั้น ส่งผลทำให้ข้าพเจ้าสามารถสร้างสรรค์รูปแบบงานและเทคนิควิธีการที่ง่ายต่อความเข้าใจ ง่าย รับรู้ได้ง่าย ทั้งต่อตนเองและผู้ที่ได้รับชมผลงาน

ผลจากการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ชุดนี้นอกจากจะสามารถถ่ายทอดความสุขที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของข้าพเจ้าที่เกิดจากการกินได้อย่างสมบูรณ์แล้วนั้น ยังสามารถทำให้ผู้ที่ได้รับชมผลงานเกิดความสุข ตลก สนุกสนาน ขึ้นภายในจิตใจ และได้แง่คิดดีๆ ในเรื่องของการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขอีกด้วย

5.3 ข้อเสนอแนะ

ในการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ชุด “กิน” นี้ ข้าพเจ้ามีข้อเสนอแนะแก่ผู้ที่สนใจในการสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบเดียวกันหรือใกล้เคียงกันได้ดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลงานสร้างสรรค์ไปใช้

1. การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ที่มีชื่อว่า “กิน” ชุดนี้ สร้างสรรค์ผลงานที่บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องความสุขในการกินของตนเองซึ่งได้ สร้างภายใต้ขอบเขตของความสุขและความพึงพอใจของตนเอง โดยความสุขและความพึงพอใจของมนุษย์นั้นในความเป็นจริงนั้นมีขอบเขตที่แตกต่างกัน ดังนั้นหากต้องการนำไปใช้ในส่วนหนึ่งของแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน เรื่องของความสุขในการกินหรือความสุขในด้านต่างๆที่เกี่ยวข้องกับตนเอง ก็สามารถนำแนวคิดนี้ไปประยุกต์ใช้ได้ โดยต้องคำนึงถึงขอบเขตและความพึงพอใจของตนเองเป็นหลัก
2. รูปแบบของวิทยานิพนธ์ชุดนี้ถูกถอดสัญญาณมาจากคำพูดหรือ ญาอีสาน ซึ่งเป็นคำที่บ่งบอกความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวในด้านต่างๆของการกิน ซึ่งคำที่ได้นั้นจะมาจากคนรอบตัวรวมถึงตนเองด้วย และเนื่องจากตนเองเป็นคนอีสาน คำที่นำมาถอดเป็นสัญญาณจึงเป็นคำภาษาอีสานเพราะเป็นภาษาแรกที่ใช้ในการดำเนินชีวิต ซึ่งในคำอีสานนั้นนอกจากจะดูตลก สนุกแล้ว น้ำหนักของการใช้คำ ในการพูดนั้น ยังสามารถบ่งบอกถึงอารมณ์ความรู้สึกได้อย่างชัดเจน และรูปแบบผลงานที่ได้ออกมาจะดูตลกสนุก เป็นไปตามความชัดเจนของภาษาที่ถ่ายทอดออกมา หากนำไปใช้ประโยชน์ต้องคำนึงถึงความเป็นตัวตนของตนเองในเรื่องของถิ่นฐาน ความเป็นรากเหง้าของตนเองเพื่อจะได้สะท้อนรูปแบบที่เป็นตนเองที่ถูกต้องและเป็นจริงที่สุด

3. ด้านของเทคนิควิธีการสร้างสรรค์ของวิทยานิพนธ์ชุดนี้ ได้เลือกใช้สีไม่ในการนำเสนอเป็นหลัก เนื่องจากเทคนิคสีไม้นั้น สามารถบอกเล่าถึงเรื่องราวความสุขในการกินของตนเองได้อย่างชัดเจนและละเอียดครบถ้วนที่สุด เปรียบเสมือนการบันทึกเรื่องราวความสุขในการกินของตนเองได้อย่างชัดเจน หากต้องการนำไปใช้ ต้องดูที่เรื่องราวของผลงานที่ต้องการนำเสนอด้วยว่าเหมาะสมกับเทคนิควิธีการแบบนี้หรือไม่ เพราะในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะนั้น เทคนิคบางเทคนิคจะเหมาะสมกับเนื้อหาในบางเรื่องเท่านั้น สิ่งที่สำคัญนั้นต้องค้นหาเทคนิคที่เหมาะสมและเป็นตนเองให้มากที่สุดเพื่อความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตนที่สมบูรณ์ในรูปแบบของตนเอง

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการสร้างสรรค์ผลงานครั้งต่อไป

1. ผลงานวิทยานิพนธ์ชุดนี้สร้างสรรค์ขึ้นมาด้วยแนวคิดในเรื่องของความสุขที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ ถ่ายทอดออกมาสู่ภายนอก หากผู้สร้างสรรค์ไม่ได้เกิดความสุขที่อยู่ภายในจิตใจที่แท้จริง ผลงานที่จะถ่ายทอดออกมานั้นก็จะเป็นความสุขที่บิดเพี้ยนจากความจริงส่งผลกระทบต่อ การสร้างสรรค์รูปแบบงาน ทำให้รูปลักษณะของงานเกิดความบิดเพี้ยนได้ ดังนั้นหากต้องการถ่ายทอดเรื่องราวของความสุขควรเกิดจากความสุขที่เกิดจากภายในจิตใจของตนเองที่แท้จริง
2. รูปแบบงานของวิทยานิพนธ์ชุดนี้เป็นรูปแบบที่มีลักษณะเฉพาะตน การที่เราจะสามารถค้นหา รูปแบบเฉพาะตนได้นั้นผู้สร้างสรรค์งานจะต้องเข้าใจในตนเองก่อนว่า ตนเองนั้นเป็นคน เช่นไร มีเอกลักษณ์เฉพาะตนในด้านใดบ้าง และสามารถดึงด้านต่างๆของตนเองเหล่านั้น ออกมาเพื่อสร้างเป็นสัญลักษณ์ และสร้างรูปแบบงานของตนเองที่เป็นแบบเฉพาะตนได้ เช่น ผู้สร้างสรรค์งานเป็นคนที่มีความสุขในการดำเนินชีวิต ตลก สนุกสนาน และเป็นคนภาค อีสานที่มักจะมีคำพูดที่ ตลก สนุก ดิตปากอยู่ตลอดเวลา จึงนำสิ่งเหล่านี้มาถอดเป็นสัญลักษณ์ และนำมาประกอบเป็นรูปลักษณะที่มีความเฉพาะตนที่เกิดขึ้นภายในชิ้นงาน
3. เทคนิควิธีการสร้างงานของวิทยานิพนธ์ชุดนี้สร้างสรรค์ขึ้นมาโดยใช้สีไม่เป็นหลัก ซึ่งข้าพเจ้าเองนั้น ได้ใช้เทคนิคการระบายสีแบบละเอียด โดยเน้นรายละเอียด สี แสงเงา ที่เหมือนจริง โดยมีเทคนิคคือการเหลาสีให้แหลมในการระบาย เพราะสีที่มีปลายแหลมจะสามารถระบาย ได้ละเอียดมากขึ้นในทุกจุด การลงสีนั้นจะลงสีแบบทับสีเพิ่มน้ำหนักแสงเงาไปเรื่อยๆ โดยเริ่มจากน้ำหนักอ่อนก่อนและค่อยๆเพิ่มความเข้มของสีไปเรื่อยๆ สีไม่ที่เลือกใช้นั้นจะเป็น สีที่มีเนื้ออ่อน ง่ายต่อการทับสีในแต่ละชั้น ไม่ทำให้กระดาษเป็นร่องรอยที่เกิดจากการระบาย และเลือกใช้กระดาษที่พื้นเรียบจะสามารถระบายสีได้ละเอียดมากยิ่งขึ้น

รายการอ้างอิง

1. อุดม พรประเสริฐ, วิเศษณ์สองพยางค์ในภาษาอีสาน. , สาขาวิชาจารึกภาษาไทย ภาควิชาภาษาตะวันออก. 2523, มหาวิทยาลัยศิลปากร: กรุงเทพฯ.
2. จารุวรรณ ธรรมวัตร, ฌญาบทวีของชาวบ้าน. 2526, มหาสารคาม: สถาบันวิจัยศิลปกรรม-วัฒนธรรมอีสาน.
3. ลำพู กันเสนาะ, ความสมบูรณ์ทางใจอันเป็นที่มาของความสุข, สาขาวิชาจิตรกรรม ภาควิชาจิตรกรรม. 2553, มหาวิทยาลัยศิลปากร: กรุงเทพฯ.
4. ดร.ณัฏฐ์ ศรีดี, จริยศาสตร์ (ETHICS). 2553.
5. Shelley Esaak. *The Lowbrow Movement: Art History 101 Basics*. 2018; Available from: <https://www.thoughtco.com/the-lowbrow-movement-art-history-182926>.
6. Andrey V. Naoto Hattori. 2016; Available from: <https://www.widewalls.ch/artist/naoto-hattori/>.





ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	มาลินี พลราชม
วัน เดือน ปี เกิด	12 ตุลาคม 2530
สถานที่เกิด	อุบลราชธานี
วุฒิการศึกษา	ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
ที่อยู่ปัจจุบัน	70 หมู่ 2 แขวงทวีวัฒนา เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10170
ผลงานตีพิมพ์	-
รางวัลที่ได้รับ	-

